

U POTRAZI ZA BOGOM

Svami Ramdas

Elektronska knjiga

Izdavač:

ANANDAŠRAM

Anandashram PO

Kenhangad

Kerala 67 1531

Tel. 0467 22 03 036

Email: anandashram at gmail.com

Vebsajt: www.anandashram.org

Voljeni Oče, Svami Ramdas

(Slika: Ispred Panč Pandav pećine, Mangalore)

Ručno napisano pismo:

Om Šri Ram Đai Ram Đej Đej Ram

Neka tvoje srce uvek bude ispunjeno sa slatkoćom imena Rame.

Sva radost i mir neka bude sa tobom.

Srdačni blagoslovi,

Ramdas

23. aprila 1957.

Onima koji su uvek apsorbavani u Moju meditaciju, onima koji su uvek u harmoniji, donosim potpuni mir i sigurnost. BHAGAVAD GITA IX, 22

SADRŽAJ

1. Uvod
2. Predgovor
3. Borba i incijacija
4. Odricanje
5. Prihvatanje Sanjase
6. Srirangam
7. Ramešvaram
8. Madura
9. Čidambaram
10. Putovanje u TiruPapulijur
11. Potičeri i Tiruvanamalai
12. U pećini
13. Tirupati
14. Bog je svuda
15. Ljubazni policajac
16. Đagannath Puri
17. Hrist, Božji glasnik
18. Klakuta i Dakšinešvar
19. Taraknath hram
20. Kaši
21. Ljubav pobeđuje mržnju
22. Đansi
23. Meditacija - jedini put
24. Bog nikad ne kažnjava
25. Put na Himalaje
26. Put na Himalaje (nastavak)

27. Put na Himalaje (nastavak)
28. Mathura, Gokul i Brindaban
29. Raipur
30. Ađmer
31. Novac je koren svog zla
32. Junagadh
33. *Ašram* Mučkund Rišija i Dvaraka
34. Bombaj
35. Pančavati i Tapovan
36. Triambakešvar
37. Padharpur – Biđapur
38. Šri Sidharudha Svami
39. U pećini
40. Pesme
41. Pismo Gurudev
42. Pismo Pukmabai (faks)
43. Karta
44. Rečnik

UVOD

Svami Ramdas, koji je poznat pod imenom Vital Rao pre Sanjase, je rođen u Hosdurgu, Kanhangadu, severnoj Kerali, u četvrtak, 10. aprila 1884.. To se desilo na dan punog meseca, na dan Đajanija (rođendana) Hanumana, najvećeg devotija Šri Rame. Ova povoljna sinhronizacija je izgleda prorokovala, dostavljena unapred, sjajnu budućnost koja je čekala dete koje se rodilo toga dana od roditelja Šri Balakrišna Raa i Šrimati Lalita Bai. Nešto sjajno što se dogodilo je da su ljudi koji su ga videli kada se rodio, primetili izvanredan sjaj u njegovim očima.

Vitala nije preterano zanimala ni škola ni knjige, i zato je u velikoj meri postao neomiljen kod svojih učitelja. Često je izigravao zabušanta, ali se uzalud skrivao u wc-u ili upotkrovlju, jer je njegov sveprisutni učitelj bio veoma svesan omiljene zabave njegovog neposlušnog učenika. Njegova srednja škola je takođe bila obeležena sa njegovom ekstremnom nezainteresovanošću prema učenju i velikom nevoljkošću prema knjigama. Iako je odbijao stegu školskog programa, postao je pohlepan čitalac, te je pročitao sve knjige od opšeg interesa koje su mu došle pod ruku. Njegov ukus za literaturu mu je omogućio da dobije u tako ranim godinama izvanrednu prefinjenost i stručnost u engleskom. Njegova inteligencija, čak kao studenta, je bila visoka. Što god bi jednom pročitao, usvojio bi. I tada je bio dobar sagovornik, a od svoga oca je nasledio neprevaziđeni smisao za šalu i dosetku. Onda, kao i sada, bi pobuđivao gromoglasan smeh kod slušalaca sa unikatnim načinom na koji je pripovedao događaje iz svoga vlastitog života ili zamećivanjem. Šala uvek počiva više u pripovedanju događaja nego u samom događaju, i on je to znao. U kojoj god situaciji bi se zatekao u dato vreme, pre bi video njenu smešnu stranu nego ozbiljnu, tako koristeći svoj veoma razvijeni smisao za komično i smešno u životu.

Kao što je bilo za očekivati, Vital je zaostajao u studijama što je imalo za posledicu da nije mogao da prođe maturalni ispit. Onda je krenuo u školu umetnosti, i pohađao

slikanje i duborez. Iako je ovde pravio izvanredan napredak, prospekti koje je ovaj krus nosio nisu bili sjajni, tako da je prekinuo ovaj kurs i upisao se na Viktorija Đubili Tehnički Institut u Bombaju gde je pohađao kurs iz tekstilnog inženjerstva. Na kraju trogodišnjeg kursa na V.Đ.T. Institutu, Vital Rao je dobio diplomu iz tekstilne radinosti.

Kada se zaposlio kaoMajstor Tkalac u tekstilnoj fabrici u Gulbargi, oženio se sa Rukmabai 1908. i dobio ćerku Rambai 1913..

Tokom celog radnog perioda života, kratki periodi poslovne aktivnosti su bili popraćene sa dužim periodima nezaposlenosti i nerada. Jedva bi se skrasio na jednom mestu, u zavisnosti od položaja koji bi obezbedio, ali okolnosti bi se posložile tako da bi izgubio položaj i to ne radi svoje greške, i onda bi morao ponovo da započne sa potragom za nekim novim načinom sticanja za preživljavanje. Tako da za njega nije bilo domaćinskog veselja, i slatko zadovoljstvo doma mu je bilo oduzeto veći deo godine.

Nakon prošaranekarijere nekoliko godina, konačno se doselio u Magalore 1917. i pridružio se svom tastu u njegovom poslovanju. Kako je bilo protivno njegovim principima da se povinuje bilo kakvim „trikovima poslovanja“, to je neizbežno vodilo u sukob sa njegovim tastom i uskoro je prekinuo svoje vezu sa tim poslovanjem i započeo svoje vlastito poslovanje bojenja tkanine i oslikavanja sarija. Ali bio je previše dobar da bi uspeo kao biznismen i finansijsko stanje se kretalo odveć lošeg na još gore. Njegov porodični život takođe nije bio srećan.

Polako i nevodljivo, spoljašnje okolnosti su doprinele religijskoj naklonosti Vital Raa koja je postajala sve dublja i njegov duh nepristrasnosti je dobio dodatnu stagu i stimulans. Svake večeri je provodio sat vremena u kući svoga brata, Sitaram Raa, čija deca su pevala Bhađane ispred slike Šri Krišne. Tokom Bhađana, gubio se u blaženom stanju samozaborava. U to vreme je Vital Rao počeo da peva Gospodovo ime „Rama“, a ponavljanje imena mu je donosilo veliki mentalni mir i radost. Održavao je neprekidan

tok blagoslovenog imena na svojim usnama, a njegovo šaptanje je izbijalo automatski sa njegovih usana tokom poslu ili dok je hodao ulicom. Odustao je večere i drugih sitnih zadovoljavanja tela. Njegova supruga je postala veoma uznemirena u vezi brzih promena načina života njenog supruga. Nikavo nagovaranje, apelovanje ili protestovanje ili od nje ili njegove dece ga nije moglo ubediti da promeni smer kojim je sada krenuo. Jer, osećao je jako da je krenuo tom stazom posredovanjem najviše moći koju je hteo da postigne i realizuje. Ovaj kritični period u životu Vital Raa koji se sada dešavao je Vital veoma lepo i detaljno opisao u ovoj knjizi.

Anandašram,
Kanhangad, južna Indija

O RAM, ISTINO – LJUBAVI –

CILJU LJUDSKOG SAVRŠENSTVA –

SVI USKLIKNIMO– SVI USKLIKNIMO!

Bilo je to pre nekih dve godine (1920.-te) kada je Rama usrcu Njegovog poniznog roba, Ramdasa, zapalio žarku želju da realizuje Njegovu beskrajnu ljubav. Težiti da se približi i razumes Ramu, znači odmaknuti se od sveta nestalnih oblika jer je Rama jedina istina - jedina realnost. Rama je suptilna i misteriozna moć koja prožima i održava ceo univerzum. On je nerađajući i neumirući. Prisutan je u svim stvarima i svim stvorenjima koja samo izgledaju kao odvojeni entiteti usled njihovog uvek promenljivog oblika. Probuditi se iz ove iluzije formi znači smesta realizovati jedinstvo ili ljubav Rame. Ljubav prema Rami znači ljubav prema svim bićima, svim stvorenjima, svim stvarima u ovom svetu jer je Rama u svima i sve je u Rami, i Rama je sve zajedno. Da bismo realizovali ovu veliku istinu, mi, koji se usled neznanja, osećamo kao odvojene individue, bi trebali da se predamo volji i delovanju te beskrajne moći – te beskrajne ljubavi – Rame – koji je jedan i sveprožimajući. Potpunim predavanjem Raminoj volji, mi gubimo svest o telu koja nas drži na udaljenosti od Njega, i bivamo u stanju potpune poistovećenosti i jedinstva sa Ramom, koji je u nama i svuda oko nas. U ovom stanju, mržnja koja znači svesnost različitosti, nestaje, i ljubav, svesnost jedinstva, se realizuje. Ova božanska ljubav može da se postigne ako se unizimo do toga nivoa da potpuno potčinimo egoizam. Nakon što smo dosegli ovaj nivo, od nas se, putem probuđene svesti o jedinstvu ili ljubavi, prirodno zahtevada žrtvujemo sve interese koji se odnose na telo, radi dobrobiti naših sugrađana i stvorenja koji su svi manifestacije istog Rame. Ovo je bila velika žrtva koju su dali Buda, Isus Hrist, kao i Mahatma Gandi u naše vreme. Ova tri velika čoveka su najpotpunije manifestacije Rame – velike istine – beskrajne ljubavi. Om Sri Ram!

POGLAVLJE PRVO

BORBA I INICIJACIJA

Gotovo godinu dana Ramdas se borio u svetu punom briga, strepnji i bola. To je bilo vreme užasnog stresa i nemira koji je sam stvorio. U ovom potpuno bespomoćnom stanju, pun briga, „Gde je olakšanje? Gde je odmor?“ - ovo je bio vapaj Ramdasovog srca. Ovaj vapaj se čuo, i iz velike praznine je začuo glas „Neočajavaj! Veruj mi i bićeš slobodan!“ – i ovo je bio glas Rame. Ove Ramine reči ohrabrenja su bile kao komad drveta bačen davljeniku koji se borio za sam život u olujnim talasima pobesnelog mora. Ovo veliko ohrabranje je umirilobolno srce bespomoćnog Ramdasa kao nežna kiša žednu zemlju. Od tada pa nadalje, deo vremena koje je prethodno potpuno posvećivao svetovnim poslovima je odvojio za meditaciju na Ramu koji mu je u to vreme davao stvarni mir i olakšanje. Postepeno se ljubav prema Rami – davaocu mira – povećavala. Što je Ramdas više meditirao i ponavljao Njegovo ime, to je olakšanje bilo veće i radost koju je osećao. Noći, koje su bile bez svetovnih obaveza, je, vremenom, provodiou *Rambađanu*, imajući jedva sat ili dva vremena sna. Njegova devocija prema Rami je znatno napredovala.

Tokom dana kada su ga zaokupljale brige i strepnje zbog novčanih i drugih poteškoća, Rama mu je dolazio u pomoć na neočekivane načine. Tako da kad god je bio slobodan od svetovnih obaveza, bez obzira koliko je to bilo beznačajno kratko vreme, on je meditirao na Ramu i ponavljao Njegovo ime. Hodajući ulicom, on je ponavljao „Rama, Rama“. Ramdas je sada gubio privlačnost prema objektima sveta. Zbog Rame se odrekao spavanja, osim sat-dva tokom noći. Prefinjene tkanine i odeća je sada zamenio sa grubim *Khadarom*. Krevet je zamenio sa golim dušekom. Što se tiče hrane, najpre je dva obroka smanjio na jedan obrok dnevno, a nakon izvesnog vremena i ovoga se takođe odrekao i jeo samo banane i kuvani krompir – čili i so je potpuno izostavljao. Nije

imaoukus, osim za Ramu, a usporedno sa ovim nastavljala se i meditacija. Ona je zadirala i u dnevne sate i takozvane svetovne obaveze.

U to vreme, jednog dana je Ramdasov otac došao kod Ramdasa, poslat od strane Rame, i pozvao ga nasamo, i dao mu *Upadeš Rama Mantram* – „Šri Ram, Ćai Ram, Ćai Ćai Ram!“ uveravajući ga da ako bude ponavljao ovu Mantru svo vreme, Rama će mu dati večnu sreću. Ova inicijacija koju mu je dao otac – kojeg je posle toga Rama smatrao Gurudevom – dala je podstrekovom aspirantu u njegovom duhovnom napretku. S vremena na vreme, Rama ga bi zatražio da čita učenja Šri Krišne – „Bhagavad Gitu“, Bude – „Svetlo Azije“, Isusa Hrista – „Novi Zavet“, Mahatme Gandija – „Mlada Indija“ i „Večna religija“. Mlada stabljika Baktija za Ramu se tako hranila pod nabojem duhovne atmosfere koju su stvorili uticaji ovih velikih ljudi na um poniznog Ramdasa. U to vreme mu se polako pojavljivalo u umu da je Rama bio jedina realnost, a da je sve drugo bila iluzija. Dok su želje za užicima svetovnih stvari brzo otpadale, izlizio se takođe i osećaj za „mene“ i „moje“. Osjećaj posedovanja i odnosa je nestajao. Sve misli, sav um, svo srce, sva duša je bila koncentrisana na Ramu, Rama je pokrивao i upijo sve.

POGLAVLJE DRUGO

ODRICANJE

Sada je Rama iz malog jezera svetovnog života izdigao svoga slugu kako bi ga bacio u široki okean univerzalnog života. Ali da bi plivao u širokom okeanu, Rama je znao, da je Ramdas trebao snagu i hrabrost. Da bi zadobio ove kvalitete, Rama je nameravao da provede svoga neobučenog roba u neznanju kroz tešku disciplinu i to pod Njegovim direktnim vođstvom i podrškom. Tako je jedne noći dok je ispijao slatkoću Njegovog imena, Ramdas počeo da razmišlja o sledećoj poteškoći:

„O Rama, kada Te Tvoj rob nalazi, Tebe koji si u isto vreme toliko moćan i toliko ljubavan, i kada Ti veruje, može da bude siguran u istinski mir i sreću, zašto se odmah ne bi potpuno predao Tvojim milosti što je moguće jedino ako se odrekne svega što je „moje“? Ti si sve svom robu. Ti si jedini zaštitnik u svetu. Ljudi su u zabludi kada kažu, „Ja radim ovo, ja radim ono. Ovo je moje, ono je moje.“ Sve, O Rama, je Tvoje, i sve stvari radiš samo Ti. Jedina molitva Tvoga roba je da uzme Tvoje potpuno vođstvo i otkloni svoje „ja“.

Ova molitva se čula. Ramdasovo srce je ispustilo duboki uzdah, nejasna želja da se odrekne svega i da luta po zemlji u odelu prosjaka – u potrazi za Ramom – prostrujilaje kroz njegov um. Sada je Ramazatražio od Ramdasa da nasumice otvori knjigu „Svetlo Azije“ koja je ležala ispred njega u to vreme. Njegov pogled je pao na stranice gde se opisuje odricanje Bude, koji kaže:

„Jer sada je došlo vreme kada bih trebao da se odreknem

Ovog zlatnog zatvora gde moje srce živi zatočeno

Kako bi pronašao istinu, koju ću nadalje da tražim

Iz svih razloga, dok je ne pronađem.“

Onda je Ramdas na sličan način otvorio „Novi Zavet“ i naišaona sledeće definitivne reči Isusua Hrista:

„I svi koji su se odrekli kuća i braće ili sestara ili oca ili majke ili žene ili dece ili zemlje u moje ime, primiće stotinu puta više i naslediće život večni.“

Onda je ponovo pokrenut na isti način tako što je upućen na Bagavad Gitu – i pročitao je sledeće sloke:

Sarvadharmān Parityaya Maam Ekam Saranam Vraja

Aham Twaa Sarvapaapebhyo Mokshayishyaami Maa Suchah

„Napuštajući sve dužosti, dođi samo k Meni radi skloništa, ne žalosti se, ja ću te osloboditi od svih greha.“

Rama je tako pričao putem reči ova tri *Avatara* – Bude, Hrista i Krišne – i svi oni suuputili na stazu odricanja. U jednom trenutku je Ramdas odlučio da se odrekne radi Rame svega što je do tada privijao na svoje grudi kao svoje vlastito, i da napusti svet *Samsare*. Tokom ovog perioda, bio je veoma jednostavno odevenu jedan komad tkanine koja je prekrivala gornji deo njegovog tela i drugi komad kojim je bio umatan donji deo njegovog tela. Sledeći dan je uzeo dve tkanine kao što su ove, samo obojene u Gerua (šafra) ili crvenioker, i te iste noći je napisao dva pisma – jedno njegovoj ženi koju je Raminomzapovedi posmatrao kao svoju sestru neko vreme, i jedno pismo ljubaznom prijatelju sa kojim je ga je Rama spojio da ga spasi od dugova. Odluka je iznedrena. U pet sati ujutro pozdravio se sa svetom za kojeg je nestala sva privlačnost i u kojem nije

mogao zvati ništa svojim. Telo, um, duša – sve je položeno pred stopala Rame – večitog
bića punog ljubavi i milosti.

POGLAVLJE TREĆE

PRISTUPANJE SANJASI

Jutarnji voz je odvezao Ramdasa iz Mangalorea i uveče ga iskrcao u Erodeu – železničkoj raskrsnici. Sa sobom je tada poneo 25 Rupija i nekoliko knjiga, uključujući Gitu i Novi Zavet. U Erodeu se osećao čudno bespomoćnim bez ikakvih planova ili misli o budućnosti. Nije znao kuda ga Rama vodi. Lutao je neko vreme i kada je pala noć, prišao je maloj, niskoj kolibici pored puta, i kada na ulazu u kolibu video srednjevečnu majku, zapitao je od nje malo hrane. Ljubazna majka mu je smesta poželela dobrodošlicu u svoju kolibu i ponudila mu malo pirinča i jogurta. Majka je bila veoma ljubazna. Sa velikom poteškoćom ju je Ramdas nagovorio da uzme malo novca za hranu koju mu je dala.

Kada je napustio kolibu, krenuo je na železničku stanicu. Legao je u jedan ćošak stanice i odmarao se neko vreme. Nije znao šta da radi niti gde da ide. U ponoć je zazvonilo zvono oglašavajući dolazak voza. Ustao je i našao se pored Tamilca koji ga je zapitao kuda ide. Samo je Rama mogao da odluči o njegovoj budućnosti. Ovde mu je ovaj prijatelj obećao da će ga povesti sa sobom do Tričonopolija, mesta gde je išao. Daomu je novac da kupi kartu za Ramdasa, i obadvojica su se ukrkali na voz. Bilo je veče kada je voz stigao u Tričinopoli. Kada je izišao iz voza, krenuo je u grad. Celo vreme, od Mangalorea, božanska *Mantra* Šri Rameje bila na njegovim usnama. Stalno je se sećao. Samo ponavljanje imena Rame ga je održavalo i uveseljavalo. Nakon što se odmorio u dvorištu kuće kraj puta, već sledećeg jutra se peške zaputio u Šrirangam koji se nalazio oko 7 milja od Tričija. Stigao je u to mesto oko 8 sati.

Ovde je Ramdas prvi put otkrio tajnu zašto ga je Rama odveo iz sfere njegovog bivšeg života i okolnosti, a ta svrha je bila da ga povede na hodočašće u svete hramove i na svete reke. U Šrirangamu je teka prelepareka Kaveri u svoj svojoj čistoći i

veličanstvenosti. Dok je išao obalom reke uzvodno, kupao se u njenim čistim vodama. Ovde, na obalama Kaveri je na Raminu zapoved obukao odeću *Sanjasina*. To je bio značajan korak kojim mu je Rama dao potpuno novo rođenje. Belu odeću koju je prethodno nosio je ponudio Kaveri koja ju je odnela svojim brzim vodama. Zaodeven u Gegrua ili narančastu tkaninu, uputio je sledeću molitvu stopalima svemoćnog Rame:

„O Rama! O beskrajna ljubavi, zaštitniče svih svetova! Samo Tvojom željom je Tvoj ponizni sluga podstreknut da prihvati *Sanjasu*. Samo u Tvoje ime, O Rama, odrekao se *Samsare*, i prekinuo sve veze, sve vezanosti.

„O Rama, blagoslovi svoga siromašnog poklonika svojom milošću. Nek Ramdas dobije snagu, hrabrost i veru da u Tvoje ime, Rama, izvrši sledeće zavete i da snosi sva iskušenja i sve vrste nedostataka koje mogu da ga ophrvaju na stazi *Sanjase* na njegovom putu kroz težak i opasan život prosjaka:

1. Ovaj život je od sada potpuno posvećen meditaciji i službi Rami.
2. Strogi celibat će se poštovati i posmatraće sve žene kao majke.
3. Telo mora da se održava i hrani hranom koja je dobijena *Bhikšom* ili onim što je darovao kao milostinja.“

POGLAVLJE ČETVRTO

ŠRIRANGAM

Osećalo je uzbuđenje radi novog rođenja, novog života, sa slatkom ljubavi za Ramu. Mir se spustio na Ramdasovu dušu koja se borila. Nemir je iščezao. Kao da je sama ruka Rame dotakla glavu njegovog roba – Rama je blagoslovio. O suze, tecite, samo zbog radosti spasenja! Žalosti, bol, strepnja i briga su sve iščezle, neka senikad ne vrata. Sva slava Tebi, Rama. Veliki blagoslov je stigao od Rame: „Uzimam te pod svoje vođstvo i zaštitu – zauvek ostani moj poklonik – tvoje ime će biti Ramdas.“

Da, Ramdas, kakva velikačast je biti *Das* Rame koji je sav od ljubavi, ljubaznosti, svemilosti, sveoprostjenja!

Onda se zaputio u *Dharmasalu* u blizini reke i pronašao neke *Sadhue* kako sede na zemlji u prolazu koji vodi ka glavnom putu. *Sadhui* su predano izvodili *Rambhađan* uz pratnju cimbara i *Ektara*. Peveli su slavno ime Rame. Ramdas je takođe čučuno između dva mlada *Sanjasina* i stavio svoju *Lotu*, koju je dobio u Tričiju, ispred sebe kako bi dobio *Bhikšu* od hodočasnika koji su prolazili tim putem posle kupanja. *Bhađan* dvaju mladih poklonika je bio zaista veoma lep. Vreme je proticalo u zadovoljstvu. Bilo je oko 12, podne, kada se *Bhađan* završio. Kada su pogledali na tkaninu koja je bila prostrta ispred njih, mladi *Sadhui* su videli samo 3 novčića od po četvrtinu *Ana* njoj, to je sve što su dobili za dan. (Jedna *Ana* je 1 šesnaestina Rupija.) Sa razočaranjem, jedan od njih je primetio:

„Od jutros smo pevali u slavu Boga i On nam je dao samo ovoliko. Glad nagriza stomak. Bože, kako ćemo dobiti hranu? *Bhađan* od jutra do sada je samo vredan 9 *Pies*? (Jedan *Pie* je jedna dvanaestina *Ane*.)

Na ovo pitanje je odmah odgovorio Ramdas: „Ne, mlada braćo, vaš *Bhađan* nema cenu. Bog je uvek ljubazan i ljubavan. On nikad ne zaboravlja one koji se na Njega oslanjaju. Rama je poslao novac za vašu današnju hranu kroz Svog poniznog slugu.“

Tako rekavši, utisno je u ruke *Sadhua* jednu Rupiju od novca koji je nosio sa sobom. Jadni *Sadhui* su samo gledali i iščuđavali se. Njihove oči su bile ispunjene sa suzama. Povikali su:

„O Bože, Tvoji putevi su divni – oprosti, oprosti Svojim bezvrednim robovima; mi posumnjašmo u Tebe i Tvoju ljubav. U budućnosti nam daj da nikad ne okrivljujemo Tebe, već da strpljivo snosimo sve patnje u Tvoje ime.“

Sadhui su potom otišli. Kada je pogledao u svoju *Lotu*, Ramdas je ugledao 2 *Pies*. Njegovo srce je poskočilo od radosti kada je ugledao ove sitne novčiće – prvu svoju *Bhikšu!* Kupio je dve male banane sa ovim novčićima i pojeo ih sa zadovoljstvom. U ovaj čas, u istom redu u kojem je sedio, bio je jedan *Sadhu* s desna, dok su oni mladi *Sadhui* koje prethodno spomenuo, bili s njegove leve strane. Sada, ovaj novi *Sadhu* je zapitao Ramdasa gde ide. On naravno, nije znao odgovor na ovo pitanje. Kako nije dobio odgovor na ovo pitanje, *Sadhu* je predložio da povede Ramdasa sa sobom u Ramešvaram gde se on zaputio.

O Rama, Tvoja ljubaznost je zaista veoma velika. Kako bi poveo svoga bespomoćnog slugu, Ti si mu poslao ovog *Sadhua*, zašto? Njega ne može niko da vodi osim samoga Rame.

S vremena na vreme, Ramdas je sretao *Sadhue* koji ne samo da su ga vodili na hodočašću, nego su se i potpuno brinuli o njemu. Sve ove *Sadue*, će, Raminom voljom, zvati jednim imenom „*Sadhuram*“.

POGLAVLJE PETO

RAMEŠVARAM

Vođstvo je odmah prihvaćeno. Ramdas je tada sa sobom imao 9 Rupija, suma koju je predao Sadhuramu i osećao se mnogo bolje nakon što je to učinio. Nositi novac znači nositi strepnju jer uvek iznova privlači tvoju pažnju. Kada je predavao novac, predložio je Sadhuramu da rasične Rupije u *Ane* i da ih podele siromašnima koji su prosili na vratima hramova, i on je ovu želju ispunio. Sada se Ramdas još najviše do sada oslonio na podršku Rame imajući samo dve tkanine i nekoliko knjiga koji je bio sav njegov posed na svetu. Pošao je sa Sadhuramom kojeg je Rama poslao kao vođu. Sadhuram ga je poveo na železničku stanicu i obadvojica su ušli u voz koji je išao za Ramešvaram. Nije imao kartu, Rama je bio karta i sve.

Dok je bio u vozu, Ramdas je nastavio svoju meditaciju na Ramu. Voz je nastavio da se kreće dok nisu stigli na stanicu koja je bila oko 6 milja od Ramešvarama. Ovde je kontrolor karata ušao u kupe u kojem su sedeli Ramdas i njegov ljubazni vodič. Nakon što je pregledao karte drugih putnika, prišao je *Sadhuima* i povikao, „Karte, karte!“

„Nemamo karte, brate, mi smo *Sadhui*,“ dobio je odgovor.

„Bez karata ne možete da nastavite sa putovanjem. Morate da siđete ovde,“ rekao je kontrolor.

Ramdas je odmah ustao, i rekao Sadhuramu da je bila Ramina želja da izađu ovde u tom mestu. Sadhuram se žalio na akt kontrolora. Na ovo je Ramdas odgovorio:

„Brate, ne možemo da idemo sve do Ramešvarama vozom. Na hodočašću bi trebalo da se pešači. Ali Rama je nekako bio milostiv, pa nas je dovezao vozom sve do ovog mesta. Imamo da pešačimo samo 6 milja do Ramešvarama. Ramina je volja da ovu razdaljinu pređemo peške. Budi srećan, brate.“

Krenuli su peške. Kada su prešli 2 milje, Rama ih je povezo sa berberinom. Do tada, od početka putovanja iz Magalorea, Ramdas se nije brijao. Tako da je tek ovde obrijao bradu, brkove i glavu kao *Sanjasin*. Kako su se približavali Ramešvaramu, naišli su na rezervoar koji se zvao Lakšman Kund. Nakon što su se ovde okupali, prošli su pored brojnih manjih rezervoara koji su imali druga imena.

Na posletku, Rama je usmerio njihove korake ka poznatom hramu u Ramešvaramu. Hram je gigantske veličine. Osoba se zaista izgubi u začuđujućim prolazima, hodincima i puteljcima koji vode do mesta obožavanja. Kada su se *Sadhui* približili svetilištu nad svetilištima, zatekli su otvorena vrata - obožavanje Ramešvare je bilo u toku sa svim njegovim ceremonijalnim sjajem. O Rama! Sva slava Tebi! Ova prigoda i mesto su obradovali Ramdasovu dušu! Ovde je Ramdas sreo neke *Mahatme* koje su došle tamo na hodočašće, od kojih je jedan, Svami Govindananda, bio veoma ljubazan prema Ramdasu. Svami je rekao da pripada *Mathu* Šri Sidharudha Svamija iz Hublija, te je pozvao je Ramdasa da proslavi Šivaratri u Hubli *Mathu*, a taj događaj je padao skoro.

POGLAVLJE ŠESTO

MADURA

Ramdas je ostao u Ramešvaramu 2 dana. Sadhuram je predložio da onda krenu, i poveo ga je na železničku stanicu. Nakon što su uhvatili voz koji je išao još južnije, dospeli su u mesto Dhanušodi. Kad su izašli ovde, Sadhuram, vodič kojeg je Rama ljubazno obezbedio, je zajedno sa Ramdasom krenuo peške ka moru. Ramdas je uvek bio zaokupljen sa meditacijom na Ramu, njegovu jedinu potragu, jedninu misao, jedini cilj. Pešačili su oko 2 milje do mesta na obali mora za koje se vezuje legenda da je tu Ramačandra sagradio poznati *Sethu* ili most tokom Njegove posete Lanci. Na pola puta po pesku, počelo je da kiši. Bila je hladna sezona, a odeća lagana, ali Ramina ljubaznost i milost su bile izvrsne. Nakon što su stigli do ekstremnog juga ovogisturenogkomada peščane zemlje, obadvojica su se okupali u moru.

Sledeće, Sadhuram i Ramdas su otišli u obližnji mali hram gde su imali *Daršan* dvojice *Sadhua* koji su stalno boravili u hramu. Žustrim hodom su se zaputili natrag u Dhanušodi do *Dhamasalegde* je Sadhuram obezbedio nešto hrane za Ramdasa i sebe. Ramdas je u ovo vreme bio samo na voćnoj dijeti ili hrani bez soli i čilija. Nakon što su ostali ovde jedan dan, krenuli su vozim za Maduru. Tamo su stigli na vreme. Posetili su hram u Maduri. Hram Minakšije bio lepa građevina - vajar je pokazao svu svoju veštinu. Simetrične figure u ljudskoj veličini koje su bile isklesane u kamenu, su izgledale kao da izlaze iz širokih stubova koji su podržavali gornju strukturu hrama. Hram je bio ogromne veličine i mogao je da se odupre habanju vremena. Pogled na njega, ukratko, je bio impozantan.

Ovde je Ramdas ponovo sreo Svamija Govindanandu koji je bio toliko ljubazan prema njemu u Ramešvaramu. Svami Govindananda je ovde u pratnji dve druge svete osobe, pronašao Ramdasa kako sedi na ulazu u hram. Umorni Sadhuram, Ramdasov

vodič, je spavao, a Ramdas je čučao pored njegovih stopala. U snu su Sadhuramova stopala doticala Ramdasovo telo. Svami Govindananda je prigovorio na ovo, i hteo je da prodrma Sadhurama kada mu je Ramdas rekao:

„Maharađ, molim te nemoj da uznemiruješ *Sadhua*. Spava.“

„Vidi!“ povikao je Svami, „udara te. Ne mogu to da podnesem. Smatram da je to ravnosvetogrđu.“

„Svamiđi, u redu je,“ odgovorio je Ramdas. „Njegova stopala su sveta. On je Ramdasov Guru. On je Rama, ništa loše nema u tome.“

Svami je rekao da ne može baš da razume Ramdasa kojega je veoma poštovao. Sledećeg dana, Sadhuram je predložio da krene iz toga mesta. Pre nego što je to učinio, rekao je Ramdasu da je njegova dužnost, što se tiče vođstva Ramdasa u Ramešvaram, završena, i da bi trebao da mu dozvoli da krene u svoj *Gurustanu* Rađamanargudiju. Svo to vreme, Sadhuram je bio veoma ljubazan prema njemu i veoma nežno se brinuo o njemu tokom svih stadija putovanja, preuzimajući svaku brigu o njemu. Na određenoj železničkoj raskrsnici, pobrinuo se da Ramadas sedne u voz koji vozi u Čidambaram, poznato svetilište.

POGLAVLJE SEDMO

ĆIDAMBARAM

U podne, voz je dohuktao na stanicu u Ćidambaramu. Ramdas se iskrcao iz voza na stanicu. Sada je bio bez vodiča. Rama ga je učinio detetom bez planova, bez misli o sledećem trenutku, ali je učinio da njegov um bude uvek fiksiran na jednu misao o Rami, samo o Rami. Pronašao je neke hodočasnike koji su išli prema gradu i pošao za njima. U podne je došao do okruga hrama u Ćidambaramu. Krenuo je pravo na ulaz u hram, ali nije mogao da dobije dozvolu da uđe jer niko nije mogao da uđe bez da plati 4 *Ane* – ulaznicu. Bio je bez ijedne *Pie*, ali nije se nimalo žalio. Lutao je neko vreme kroz ruševine koje su okruživale hram, i nakon što se okupao u jednom od mnogih rezervoara, seo je na dugački kamen i odmarao se na suncu, u osamljenom delu ruševina. Bilo je oko 1 sat popodne. Ramdas, koji je celo vreme bio uronjen u Ram *Ďapu*, je otvorio svoj mali svežanj knjiga i nakon što je izvadio Bhagavad Gitu, počeo je da čita. Nije pročitao ni pet stihova kada je videostamenog Tamilca kako ide prema njemu i seda pored njega.

“Maharađ,” Tamilac je upitao, “mogu li da znam da li si išta jeo danas?”

“Ne,” rekao je Ramdas, “ali Rama daje. Ne brinem se još uvek, nema misli o tome, ti si me podsetio, prijatelju.”

“Možeš li da mi kažeš kakvu hranu jedeš?” zapitao je prijatelj nadalje.

“Banane, ako može,” Ramdas je odgovorio.

Uto je prijatelj ustao i nestao, i za kratko vreme se vratio sa desetak banana, stavio ih ispred Ramdasa i počeo da ga nuka da jede. O Rama, zar Ti nisi divan! Osim obroka, Tamilac kojeg je sam Rama poslao da se pobrine o željama njegovog poniznog sluga, je zapitao Ramdasa da krene za njim. Na ulazu u hram je platio 8 *Ana*, ulaznicu za obojicu i uveo ga u hram. Nakon *Daršana* idola, pokazao mu je celu unutrašnjost hrama.

Jedna retkost na ovom mestu je bila da je centralna zgrada bila pokrivena sa pločama od zlata. Vodič kojeg mu je Rama poslao je bio veoma ljubazan prema njemu. Te noći je bila *Puđa* u hramu u velikom stilu, a takođe i procesija sa hiljade učesnika. Kada se sve ovo završilo već je prošla ponoć, i prijatelj Tamilac mu je obezbedio mesto za prenoćište. Ovde je Ramdas saznao da je ovaj Tamilac bio samo hodočasnik koji je došao iz susednog grada kako bi prisistvao *Puđi* i procesiji, i da je nameravao da se vrati sa jutarnjim vozom, i da se osećao veoma blagoslovljen sa Ramdasovim društvom bez obzira što je to bilo za kratko. Ramdasovo srce je bilo prepuno da bi izgovorio reči. Ramina ljubaznost je bila neopisiva.

Sledećeg jutra, zajedno sa ostalim hodočasnici, Ramdas je došao na železničku stanicu. Ali gde da krene i kojim vozom, nije uopšte znao. Ramdas je bio potpun bez ove sposobnosti promišljanja, pravljenja planova i traženja informacija. Osećao je potpuno bespomoćnim bez vodiča. Oslanjao se na Ramu za sve stvari, a Rama se sećao svakog trenutka svog bivanja. Nakon što je došao na stanicu, našao je voz na stanici, ali nije znao odakle je voz stigao niti kuda ide. Odmah je krenuo na ulaz i ušao na platformu kada je ga je zaustavio kondukter rekavši mu da ne može da uđe bez karte. Sve je to bila Ramina volja. Rama nije želeo da Ramdas putuje ovim vozom. Možda je išao u tom pravcu gde Ramdas ne bi našao mesta hodočašća. Rama je znao najbolje.

POGLAVLJE OSMO

PUTOVANJE U TIRUPAPULIJUR

Nedaleko od stanice, pod drvetom, bila je kamenje na gomili. Ramdas se popeo na gomilu, seo na nju i nastavio meditaciju na Ramu. Prošlo je podne kad je sledeći voz naišao. Napustajući mesto, popeo se na platformu, i ovoga puta niko ga nije zaustavio na kapijijer je ovaj voz bio onaj pravi kojim je trebao da putuje. Ovde je stupio u kontakt sa *Sadhuom* koji ga je odmahuzeo u starateljstvo. Rama mu je dao drugog vodiča. Obadvojica su ušli u kupe. Novi Sadhuram je bio veomabrižan. Pitao ga je gde namerava da ide. Ramdas je bio zbunjen sa ovim pitanjem. Istina je da nije znao. Odgovorio je:

“Rama zna, a kako te poslao Rama da vodiš Ramdasa, ti bi trebao da znaš gde treba da ide Ramdas.”

Sadhuram je onda odgovorio: “Pa, najpre te vodim u Tirupapulijur, a onda u Tiruvanamalai.”

“Kako god želiš,” odgovorio je Ramdas, “Ti si Rama. Ramdas te prati gde god da ga povedeš.”

Voz je zahukatao. Na prednjoj strani sedišta, nasuprot Ramdasu, sedela su dvojica mladih Hindusa koji su imali englesko obrazovanje. Jedno vreme obadvojica su zurila u čudnog, nehajnog i neobičnog *Sanjasina*, to jest, Ramdasa, koji je sedeo ispred njih. Onda je jedan od njih napravio primedbu, obraćajući se drugome (mislieći da *Sanjasin* ispred njih ne zna engleski jezik):

“Pogledaj pažljivo ovog *Sadhua* ispred nas. Dajem ti reč da je on ona vrsta *Sanjasina* koji su savršena podvala. Čovek je prihvatio ovaj način života samo da bi mogaoda preživi. Ovaj čovek je istinski prevarant i lažov.”

Ovu primedu je drugi potvrdio jer je imao slično mišljenje o Ramdasu. Još su nešto pričali što Ramdas nije mogao da jasno čuje jer je voz huktao. O Rama, kako je bilo ljubazno od tebe što si stavio Ramdasa u situaciju u kojoj sluša da se ovako priča o njemu! Umesto da se uznemirio, poslao je molitvu Rami da blagoslovi ove mlade ljude radi njihove iskrenosti. Nadalje, Ramdas nije mogao da se odupre zahvalnosti ovim prijateljima i ovako im se obratio sa rukama skupljenim u pozdrav:

“O ljubazni prijatelji! Ramdasovo je veliko zadovoljstvo da prizna da se potpuno slaže sa vašim viđenjem koje ste izrazili o njemu. Savršena je istina da je on lažnjak. Jednostavno se odenuo u ovu odeću *Sanjasina* da bi na taj način preživeo. Ali još jednu stvar koju možete da pronađete u vezi njega, a to je da je lud za Ramom i da svakog trenutka vapi ka Njemu da ga učini čistim i da živi samo za Ramu. Pored ostalog, ponizna je pretpostavka da ga Rama vodi na ovo hodočašće da ga pročisti.”

Ovaj govor je iznenadio obadvojicu prijatelja, ne toliko njegov sadržaj koliko saznanje da je ovaj lutajući *Sanjasi* razumeo engleski, te da je stoga razumeo i njihove primedbe koje nikada nije trebao da sazna. Iznenada promenjeni, obadvojica su pali pred njegova stopala i zatražili oprostaj za svoje “nepromišljene primedbe”, kako su ih nazvali. Posle toga su postali veomabrižni i ljubazni. Raspitali su da li Ramdas želi išta da jede. To je Ramdasu bio podsetnik da nije okusio ništa ceo dan, što je bila okolnost na koju je bio potpuno zaboravio. Onda je rekao prijateljima da uglavnom živi na voću i da bi rado prihvatio milostinju od njih. Posle konsultacije sa Sadhuranom, vodičem, oni su mu dali malo novca da kupi voće za Ramdasa. Ramini putevi su zaista zagonetni— On je sveljubav i sveljubaznost!

POGLAVLJE DEVETO

PONDIČERI I TIRUVANAMALAI

U neko doba su stigli u Tirupapulijur i Sadhuram je poveo Ramdasa u kuću svoga starog poznanika gde je proveo noć na verandi. Sledećeg jutra, Sadhuram ga je savetovao da prosi milostnju u nekoliko kuća koje mu je pokazao.

“Vidi, Maharađ,” rekao je ljubazni Sadhuram, “novac je potreban za tvoje banane i mleko. Običnu hranu možeš lako da dobiješ, ali za tvoju hranu, potreban je novac.” Izveo je Ramdasa na ulicu, a sa obe strane ulicesu bile poredane kuće koje su posedovali *Vakili*.

“Idi od kuće do kuće, možda će ti dati nešto. Ja ću te čekati na ćošku,” predložio je Sadhuram.

Ramdas, koji je uvek pitao svoga vodičaza savet, je učinio kako ga je ovaj uputio. Nakon što je prosio na vratima pet kuća, dobio je šaku bakarnih i drugih novčića koje je sve dao Sadhuramu koji ih je izbrojio, i bilo je oko 10 *Ana*.

“Tvoj Rama je zaista ljubazan,” rekao je Sadhuram smešeći se. “Ova suma će biti dovoljna za dva dana.”

Tokom dana, pričalo se o Pondičeriju za koji je Ramdas čuo, a koji je bio samo 20 milja od Tirupapulijura. Pojavila se želja u njegovom umu da poseti mesto radi *Daršana* Šri Aurobinda – bengalskog sveca. Izrazio je svoju želju Sadhuramu i on se odmah složio. Sledećeg jutra, mnogo vemeni pre zore, obadvojica su krenuli, naravno, peške, prema Pondičeriju. Oko 2 popodne su stigli na obode grada Pondičerija. Čudnovatost ovoga mesta je bila da su na ulazu u grad sa obe strane, na udaljenosti od nekoliko jardi jedna od druge, bile prodavnice palminog vina! Nakon ulaska u grad, raspitali su za kuću ili *Ašram* u kojoj je živeo svetac Šri Aurobindo. Nakon što su pokucali nekoliko puta, jedan

prijatelj je pokazao na ogradu palače gde je, kako su rekli *Sadhuu*, živeo svetac. Po ulasku, Ramdas je upitao dvojicu mladih Bengalaca koje je sreo u jednoj od soba na ulazu u zgradu, da li je bilo moguće da vide Šri Aurobinda. Na ovo je jedan od njih odgovorio:

“Gospodine, izvini, kako se Šri Aurobindo povukao, on se neće sretati ni sa kim godinu dana.”

Ramdas je onda zamolio samo za viđenje velikog čoveka jer bi ga ito zadovoljilo. Čak ni ovu uslugu nisu mogli da učine. Sve je to bila Ramina želja. Tako je izašao i objasnio okolnosti Sadhuramu koji ga je čekao napolju. Tada su ugledali su policajca koji se približavao mestu gde su stajala dvojica *Sadhua*. Kad im je prišao, sveprisutni policajac je rekao:

“Prijatelji, traže vas u policijskoj stanici. Morate sa mnom.”

Na ovo se Sadhuraam užasno preplašio i povukao je Ramdasa u stranu i došapnuo mu da ih policajac vodi na šibanje. Ramdas je predložio da se pridruže policajcu i da predaju budućnost u ruke Rami. Posle oko pola milje hoda, stigli su u policijsku stanicu gde su se *Sadhu* izatekli ispred visokog, srednjevečnog čoveka svirepog pogleda i dobro izvijenih i uvijenih brkovima. Pričao je nešto strogo što nisu mogli da razumeju jer je najverovatnije pričao na francuskom. Ramdas je dao odgovor na engleskom, a čovek koji je izgleda bio policijski inspektor, je samo zurio u njih, pokazujući da ne razume ništa od izgovorenog. Onda je započeo razgovor između njega i Sadhurama na tamilskom. Poenta toga razgovora je bila da je policijski inspektor rekao da su *Sadhuima* data samo dva sata da napuste grad. Na ovo je Sadhuraam uložio pritužbu da su nakon 20 milja neprestanog hoda, umorni hodočasnici trebali malo odmora i radije bi da zanoće u gradu i da napuste mesto sledećeg jutra. Ovaj odgovor nije zadovoljio inspektora, već ga

je izgledačak i uznemirio jer sada je pričao brzo, njegove oči su sevale, a rukama je besno uvijao brkove.

Dozvola od dva sata je smanjena na sat, i, ako ne budu izvršili naredbu na vreme, upozorio ih je da će platiti za to. Ovaj put su mu reči koje je izgovarao bile tu i tamo slobodno ukrašene sa ponekim brižno probranim epitetom grdnje. Sadhuras je odmah upozorio Ramdasa da krenu brzo iz mesta ako im je život mio. Jadni čovek, on je bio preplašen i uzrujan grubim rečima inspektora. Na nekoliko jardi od stranice, Sadhuras je izlio pljusak grdnje na inspektora. Nikakvo uveravanja od strane Ramdasa da se umiri nije moglo da zaustavi brzopletu igru njegovog jezika. Ramdas je bio uveren da je sve to bila Ramina želja i da stoga nije bilo potrebe za prigovaranjem. Pa ipak, on je nastavio sa izbornim epitetom grdnje. Izgledao je poprilično vešt po tom pitanju. Oko milju hoda, Sadhuramov bes nije jenjavao. Postepeno je postajao sve tiši, možda zbog toga što je potrošio zalihu reči ili zbog praznog stomaka, ili je to možda sve bio trik Rame da testira Ramdasa da li će mu se pridružiti u igri koju je On postavio tokom hoda! Samo Rama zna i samo On može da sudi.

Nakon što smo odmakli četiri kilometra od grada Pondičerija, Sadhuras je odabao verandu zatvorene radnje gde smo trebali da zanočimo noć. Rano sledećeg jutra su krenuli na povratno putovanje u Tirupapulijur gde su stigli u 2 posle podne. Ovde bi trebao da kažem da se Sadhuras brinuo o Ramdasu s toliko nežnosti kao prava pomajka. Ponovo, sve je bilo Ramino delo, onoga čiji su putevi bili i ljubavni i misteriozni. Sledećeg dana, voz je odvezao obojicu *Sadhuru* Tiruvanamalai. Ovde ga je Sadhuras poveo u kuću zlatara kojeg je poznavao. Zlatar je bio pobožan čovek. Zlatar je naterao obojicu *Sadhuru* da ostanu u njegovoj kući kao gosti. Nekoliko dana, Ramadas je boravio na verandi kuće ovog prijatelja gde je meditirao i odmarao se. U jutro i večeri je zajedno sa Sadhuramom odlazio u veliki hram Mahadeva.

Jednog dana, ljubazni Sadhuram ga je poveo na *Daršan* poznatog sveca iz toga mesta, Šri Ramane Maharšija. Njegov *Ašram* se nalazio u podnožju Tiruvanamalai brda. To je bila slamnatakoliba. Obojica posetioca su ušli u *Ašram* i nakon što su sreli sveca, prosrtli su se pred njegovim svetim stopalima. To je zaista bilo blagoslovno mesto gde je živeo taj veliki čovek. Bio je mlad, ali na njegovom licu je bilo smirenje, a u njegovim velikim očima, bestrasan pogled pun nežnosti koji je očaravao mirom i radošću sve one koji bi mu prišli. Ramdas je bio obavešten da je svetac pričao engleski, te ga je stoga zapitao:

“Maharađ, ovde ispred Tebe je ponizni rob. Imaj milosti za njega. Njegova jedina molitva Tebi je da mu daš svoj blagoslov.”

Maharši, okrenuvši svoje prelepe oči prema Ramdasu, i gledajući intenzivno u njegove oči nekoliko minutakao da je sipao u Ramdasa svoje blagoslove kroz ove orbite, je klimnuo glavom u znak da je blagoslovio. Uzbuđenje neizrecive radosti je prošlo kroz telo Ramdasa da se celo njegovo telo zatreslo kao list na vetru. O Rama, kakva je samo Tvoja ljubav! Pozdravivši se sa *Mahatmom*, Sadhuram i Ramdas su se vratili u zlatarevu rezidenciju.

POGLAVLJE DESETO

U PEĆINI

Onda, na zahtev Rama, Ramdas koji je želeo da ostane u samoći neko vreme, rekao je ovo Sadhuramu. Sadhuram je uvek bio spreman da ispuni njegove želje. Bez da je gubio vreme, odveo je Ramdasa u brdo iza velikog hrama. Popevši se visoko, pokazao mu je mnoge pećine. Od ovih, Ramdas je izabrao malu pećinu u kojoj je boravio naredni dan. U ovoj pećini je živio gotovo mesec dana u dubokoj meditaciji na Ramu. Ovo je bio prvi put da ga je Rama poveo u osamu na Njegov *Bhađan*. Osećao je najblaženije senzacije jer je ovde mogao da ima neometano zajedništvo sa Ramom. U stvari, plivao je u moru neopisive sreće. Fiksiranje uma na tu forntanu blažestva, Ramu, donosi čistu radost!

Jednom, tokom dana, kada je bio izgubljen u ludilu meditacije na Ramu, izašao je iz pećine i zatekao čoveka koji je stajao malo podalje od ulaza u pećinu. Nesvesno mu je prišao i stegnuo ga u hitar zagrljaj. Ovo Ramdasovo delo je veoma preplašilo pijatelja koji je pomislio da je to luđak čim se tako ponaša i pomislio je da će da ga povredi. To je bila istina, on je bio luđak – da, bio je lud za Ramom, ali je to bilo bezazleno ludilo što je posetioc posle saznao. Osetio je neodoljivu privlačnost prema ovom prijatelju radi viđenja Rame u njemu. “O Rama, došao si, Ti si došao!” sa ovom mišlju Ramdas mu je pritrčao. Ponekad se osećao kao da želi da obujmi rukama drveće i biljke koje su rastle u blizini pećine. Rama ga je privlačio iz svih smerova. Oh, kakva luda i ljubavna privlačnost Rame! O Rama, Ti si ljubav, svetlost i blažentsvo. Tako su prolazili danu u toj pećini.

Za hranu bi sašao niz brdo ujutro, odlazio u grad i proseći od vrata do vrata, dobijao bi od ljubaznih majki iz toga mesta, šaku pirinča u svoju malu Lotu. Kada bi se Lota napunila malo više od polovine, vratio bi se u pećinu. Nakon što bi skupio suve grančice, zapalio bi vatru nad kojom je kuvao pirinač u toj istoj Loti. Voda je bila blizo.

Mali potok čiste, kristalne vode je tekao niz brdo ispred pećine, a takođe je bilo osvežavajuće kupatise u ovom brzaku svaki dan. Jednom dnevno bi uzmao ovaj kuvani pirinač, bez soli ili bilo kojeg drugog dodatka, da utaži glad. Nekoliko veverica bi posetile pećinu i podelile sa njim ovaj jednostavan obok. Prilazile su mu bez straha, a ponekad su mu čak jele iz ruke. Njihovo prijateljstvo je isto tako bilo izvor velike radosti za Ramdasa. Svaki dan je lutao po brdima kroz raslinje, drveće i kamenje – nehajno, bezbrižno Ramino dete! Sve u svemu, bio je to jednostavan i srećan život koi je vodio u planinskoj isposnici. Ljubazni Sadharam bi ga sretao svakodnevno – ili na brdu ili u gradu, kada bi sišao dole po *Bhikšu*. Tako je došao dan kada je primio zapoved od Rame da napusti mesto, a gde, samo je Rama znao.

POGLAVLJE JEDANAESTO

TIRUPATI

Jednoga ranog jutra oko 4 ujutro, spuštajući se niz brdo, Ramdas je otišao pravo na železničku stanicu. Zatekao je voz u stanci, popeo se na platformu bez prepreka i ušao u kupe. Posle nekoliko minuta voz je već krenuo. Gde ga je vozio ovaj voz? Nije ga bilo briga. Rama nikad ne greši i potpuno poverenje u Njega znači potpunu sigurnost i najbolje vođstvo. Voz ga je odvezao do Katpadi raskrsnice. Ovde ga je Rama doveo u kontakt sa Sadhuramom da ga vodi. On je obećao da ga povesti u Tirupati kuda gde je vozio ovaj voz. O Rama, Tvoji planovi se zaista uvek misterizno ostvaruju. Novi Sadhuram i Ramdas su putovali zajedno, i u dato vreme su obadvojica sišla na Tirupati stanici. Nakon što su se osvežili sa malo hrane koju je pripremio ljubazni Sadhuram, uputili su se prema Tirupati brdu. Zajedno su počeli uspon kamenim stepenicama uz brdo. To je bio "sve viši uspon na planinu slave"! Napravili su oko 700 koraka i tako dosegli vrh brda oko 8 uveče. Onda su morali da prepešače oko 3 milje po ravnom. Noć je bila osvetljena mesečinom. Zima na vrhu brda bila jaka, ali je u isto vreme Ramina milost bila podjednako velika.

Nešto pre ponoći, stigli su u hram Balađi. Na ulazu u hram je gorela vatra oko koje je sedelo nekoliko ljudi. *Sadhui* koji su se sada tresli od zime su požurili na to mesto, progurali se među ove prijatelje i zagrejali svoje ruke i noge. Rama je zaista bio ljubazan! Nakon kraćeg vremena, čuvar hrama je naredio svima oko vatre da napuste mesto i izađu jer je bilo vreme da se zatvore glavna vrata hrama. Oklevajući, morali su da napuste vatru. Sadhuram je zahtevao od čuvara a dozvoli njemu i Ramdasu da provedu noć u hramu, ali taj zahtev je odbijen. Sve je to bila Ramina volja. Izaći napolje iz hrama je značilo potpunu izloženost jakom i ekstremno hladom vetru koji je duvao na planini. Bila je noć i morali su da traže mesto gde će provesti tu noć. Bile su tu neke ogromne

zgrade, *Dharmasale*, i sve su bile otvore. Međutim, *Sadhui* su se ušli u jednu od njih i primirili se kad je Sadhuram počeo da prigovra o hladoci sa rečima:

“Svami, ne možete ni pomišljati o snu ove noći. Hladnoća nam neće datini da sklopimo oči.”

“Što je dobro,” odgovorio je Ramdas. “Svo vreme može da se posveti *Rambhađanu* - *Bhađanu* tome svemoćnom i sveljubavnom biću.”

“To je u redu za tebe,” rekao je Sadhuram, “ali ja predlažem da krenemo sa ovoga mesta čim svane. Još jedna noć u ovoj neprilici će nas zasigurno pretvoriti utrupce.”

Kako nije dobio odgovor od Ramdasa koji je meditirao na Ramu, Sadhuram je legao dole, i sklupčao se u oblik osmice, pokrivajući se sa tankom pamučnom tkaninom, jedinom tkaninom koja mu je bila na odmet. Ova tkanina je bila prekratka da bi ga potpuno pokrila bez obzira koliko se sklupčao i što su njegova kolena dodirivala njegov nos.

“Nema spavanja,” ponovo je rekao Sadhuram.

Jadni prijatelj, Rama ga je grdno testirao, sve za njegovo dobro i samo za dobro. Noć je prošla. Rano ujutro, kada je osvanulo, promrzli *Sadhu* je predložio da se spusteni niz brdo. Ali Ramdas je predložio da odu još 3 milje napred da posete vodopad “Papanasini”. Opšte je verovanje da će osoba koja se okupa u ovom vodopadu, biti oprana od svih svojih grehova, pa odatle nosi i ime. Sadhuram se složio i njih dvojica su krenuli na ovo mesto, te se okupali u vodi koja pada sa stene sa velikom silinom. Kako je je bio bel belcat dan, jasno se video ceo vrh brda u svim smerovima. Prelepi prizori i doline koje su susretale pogled su jednostavno ostavljali bez daha. Kada su završili sa kupanjem, Sadhuram je požurio niz brdo, a za njim i Ramdas, i do pre večeri su stigli do grada u podnožju brda. Iste večeri, obadvojica su se ukrkali u voz koji je išao severno.

POGLAVLJE DVANAESTO

BOG JE SVUDA

Putovali su za Kalahasti. Nakon što su proveli jedan dan u tom mestu, krenuli su za Đagannat Puri. Bilo je podne. Sadhuram i Ramdas su bili u vozu. Kontrolor karata, Hriščanin koji je bio obučen na evropski način, je ušao kupe na maloj stanici, i prišao *Sadhuima* zahtevajući od njih da pokažu karte.

“*Sadhui* nemaju karte, brate, jer oni nemaju niti mare da imaju ikakav novac,” rekao je Ramdas na engleskom.

Kontrolor je odgovorio: “Znaš da pričaš na engleskom. Tako obrazovan ne možeš da putuješ bez karte. Moram da vam zapovedim da obadvojica izađete iz voza.”

Sadhuram i Ramdas su shodno naredbi kontrolora izašli iz voza. “Sve je to Ramina volja,” ohrabrio je Ramdas svoga vodiča.

Sada su bili na platformi i bilo je još vremena do kretanja voza. U međuvremenu, kontrolor je osetio želju da razgovora sa Ramdasom koji je sa Sadhuramom čekao da voz krene.

“Pa,” započeo je kontrolor gledajući u Ramdasa. “Mogu li pitati koja je svrha ovakvog putovanja?”

“Potraga za Bogom,” bio je jednostavan odgovor.

“Kažu da je Bog svuda,” nastavio je kontrolor, “onda, kakva je zabava tražiti ga kada je On na onom mestu odakle si počeo potragu, kao što kažeš?”

“Da, brate,” odgovorio je Ramdas, “Bog je svuda, ali On želi da potvrdimo ovu činjenicu odlazeći na sva mesta i tako što ćemo da spoznamo Njegovo prisustvo svuda.”

“Pa onda,” nastavio je kontrolor, “ako otkrivete Boga gde god idete, mora da Ga vidite i ovde, na ovom mestu gde stojite.”

“Naravno, brate,” odgovorio je Ramdas, “On je upravo na ovom mestu gde stojimo.”

“Da li možeš da mi kažeš gde je On?” zapitao je kontrolor.

“Vidi, On je ovde, stoji ispred mene!” uzviknuo je Ramdas entuzijastično.

“Gde, gde?” povikao je kontrolor nestrpljivo.

“Ovde, ovde!” pokazao je Ramdas smešeći se, i pogladio široka prsa kontrolora. “U visokoj pojavi koja stoji ispred, to jest, u tebi, Ramdas jasno vidi Boga koji je svuda.”

Neko vreme kontrolor je izgledao zbunjeno. Onda je počeo srdačno i grohotom da se smeje. Nakon što je otvorio vrata kupea iz kojeg ih je pitao da izađu, pitao ih je da ponovo uđu, i oni su ušli u pratnji kontrolora. Neko vreme je sedio u vozu sa *Sadhuima*.

“Ne želim da vam smetam, prijatelji, želim vam svaki uspeh u potrazi za Bogom,” sa ovim rečima je napustio kupe i voz je nastavio dalje. O Rama, neka se slavi Tvoje ime!

POGLAVLJE TRINAESTO

LJUBAZNI POLICAJAC

U podne sledećeg dana, Rama, koji je ljubavni roditelj svih, videvši da *Sadhui* putuju bez hrane, je naterao konduktera da ih pita da sađu na stanici između Bezvada i Đgannath Purija. Ramdas se ne seća imena stanice. Izalazeći sa stanice, pošli su prema gradu i nabavili nešto hrane, osvežili se, i vratili se uveče na istu stanicu, te proveli noć na stanici. Sledeći dan, morali su da uhvate voz u isto vreme u koje su izašli iz voza prethodnog dana. Pa, neke poteškoće su morali da imaju, svi, naravno, jer su Ramini putevi neshvatljivi. Obadvojica, i kondukter i nadzornik stanice, su se složili da ne dozvole *Sadhuima* da se ukcaju u voz. Tako su prilikom doaska voza, kada su *Sadhui* ulazili u kupe, dvojica ovih službenika su, naravno, strogo provodeći svoju dužnost, preprečili ulaz *Sadhuima*, ne obazirući se na molbe *Sadhurama*. Svi putnici na platformi su se ukrcali u voz. Samo su dvojica *Sadhua* i železnički službenici stajali na platformi. Službenik i nadzornik stanice su brižno motrili da *Sadhui* ne uđu u voz. O Rama, kako si samo divan! Bilo je još malo vremena do kretanja voza. Sada je stanični policajac prišao *Sadhuima* i upitao ih da se ukrcaju u vagon. Ali *Sadhuram* mu je rekao da bi kondukter trebao daim da dozvolu da uđu. Onda je policajac otišao do mesta gde su stajali službenik i nadzornik stanice, i izložio slučaj *Sadhua*:

“Gle, ovi *Sanjasini* zaslužuju da ih se pusti u voz. Što se tiče karata, ne može se očekivati da oni imaju novac jer to ni ne traže kao što to čine svetovni ljudi.”

Ove reči nisu uverile železničke dužnosnike. Oni su ispravno odgovorili:

“Protivno je pravilima da dozvolimo bilo kome da putuje sa vozom bez karte. Zato je beskorisno pitati za njih. Štaviše, zaboravljaš činjenicu da se tvoj predlog protivi duhu tvoje dužnosti policajca koji je u službi železničke kompanije.”

Ovaj odgovor je veoma uznemirio policajca. On je osećao da se ovim Sadhuima mora na neki način dozvoliti, da putuju vozom.

Sada je bio čas pred polazak voza. Ljubaznom policajcu je bilo vrlo neugodno. Njegove oči suplanule i pojavio se tračak očajanja u njima. Brzo se približio vozu, i nakon što je otvorio vrata vagona, zamolio je Sadhue da uđu, što su uradili kao što im je rečeno. Sve je to bila stvar trenutka. Ovo je posmatrao kondukter sa udaljenosti, i odmah je pritrčao.

“Sa kojim ovlastima puštaš ove Sadhue da uđu u voz?” zapitao je službenik ljutito.

Policajac koji je bio visok i čvrst, se postavio ispred zatvorenih vrata kupea, naslanjajući se leđima o vrata.

“Vidi, brate,” odgovorio je on čvrstim tonom, “u ovoj stvari je najveći autoritet od naredba vlastite savesti, a to je kao zahtevsamog Boga.”

“Ovo tvoje delo će biti prijavljeno višim vlastima i odgovaraćeš za njega!” upozorio je kondukter.

“Naravno, prijatelju,” odgovorio je policajac, “kao rezultat tvoje prijave, čak i da me otpuste iz službe, potpuno sam spreman da se suočim sa posledicama. Ali ni ti ni iko na zemlji neće sprečiti Sadhue da putuju ovim vozom.”

Službenik je bio ogorčen i zbunjen sa ovim stavom policajca, i gledao je nadzornina stanice koji je bio zaokupljen sa davanjem signala za polazak voza jer se približavalovreme kretanja voza. Zvižduk i voz je zahuktao. Službenik je prilično bespomoćno gledao u kupe u kojem su bili Sadhui. O Rama! Šta je razumeo jadni Ramdas, Tvoj rob, iz ovog događaja? Zašto, kada svojim svemogućim rukamaradiš, ništa ne može da Te zaustavi niti spreči? O ljubazni i ljubavni zaštitniče univerzuma! Jedan Tvoj dodir može da promeni celo lice univerzuma! Policajac, koji je stacioniran na

železničkoj stanici, kako bi sprečavao putnike da krše pravila kompanije, je namerno sam on prekršio sva ta pravila, i seo dvojicu Sadhua na voz, znajući veoma dobro da nisu imali karte, i to je učinio, uprkos teškom suprotavljanju i na rizik gubitka svoga posla! O Rama, sada je iznad svake sumnje da Ti boraviš u srcima svih, dajući podstrek celom univerzumu na delovanje i pokret koji su u strogoj saglasnosti sa Tvojom samostalnom voljom. Rama! Ti si zaista istinski ljubavnik svojih poklonika. Tvoj rob ne može da pronade reči da izrazi Tvoju veličinu i Tvoju ljubav! O suze, tecite! To je jedini način da Ramdas da izrazi svoja osećanja.

POGLAVLJE ČETRNAESTO

ĐAGANNATH PURI

Voz je jurio. U Đagannath Puri su pristigli uveče. Noć su proveli na verandi Darmashale. Bilo je izuzetno hladno. Sledećeg jutra, obadvojica su otišli do velikog rezervoara van grada, i nakon što su se oprali i okupali, usmerili su svoj korak prema poznatom Đagannath hramu čija se prelepa bela kupola videla sa svih mesta ovog pobožnog grada kako stremlje visoko u nebo. Ali kako da uđu? Ulaz je bio potpuno blokiran pod navalom gomile hodočasnika. Stešnjeni, bilo je mnogo laktanja, guranja i udaranja u gusto zbijenoj i ratobornoj masi ljudstva. Videvši kakvo je stanje stvari, Ramdas je sa rukama skupljenim u pozdrav, progovorio ovako:

“O Rama! Kako može Tvoj jadni rob da uđe u ovu stihiju ljudi i dobije Tvoj *Daršan*? Za njega, slabašnog i bespomoćnog fakira, izgleda da nema šanse.”

Tek što je izgovorio ove reči, iz gomile na ulazu, je izašao visoki *Brahmin* i prišavši mu, uzeo ga za ruku i poveo ga do vrata. Koristeći svu svoju snagu, progurao se kroz veliku gomilu, raskrčio put i poveo zbunjenog Ramdasa sa sobom. Sve je to izgledalo kao san! Ramdas je sada postao nesvesan svoga tela i zaronio je u zajedništvo sa svemoćnim Ramom. Oko pet minuta je stajao ispred velikog idola Đagannatha. *Brahmin* je još uvek držao njegovu ruku kod stopala idola.

Kada je ovo završilo, *Brahmin* ga je poveo u obilazak hrama. “O Rama! Koje reči mogu da izraze Tvoju ljubaznost prema Tvom robu! Sva slava Tebi!” Tokom celog obilaska, bio je uronjen u čudnu ekstazu, a suze su mu obilato tekle niz obraze. Kakva neopisiva sreća! Oh! Jedan moment takvog postojanja nadilazi sva zadovoljstva sveta. Posle nekoliko minuta, Ramdas i *Brahmin*-vodič su ponovo bili napolju na istom mestu odakle ga je poveo. Dobio je malo Prasada, to jest, kivanog pirinča, i *Brahmin* ga je stavio u usta Ramdasu.

“Sada je moj posao završen,” reče on i uđe u hram ostavljajući ga, ali pre nego što je krenuo, Ramdas se nekako odvažio da mu postavi pitanje:

“Brate, kako to da si bio toliko ljubazan prema lutajućem *Sadhuu* kojeg si poveo u hram na *Daršan*?”

“Samo *Đagannath* može da odgovori na to pitanje,” odgovorio je *Brahmin*. “Čim sam te ugledao, čudna i iznenana želja me spopala da te povedem unutra i dam ti *Daršan* *Đagannatha*. Zašto sam sve to uradio, ne mogu ga objasniti - sve je to delo Božije.” Sigurno Ramino delo!

POGLAVLJE PETNAESTO

HRIST, IZASLANIK BOŽJI

Iste večeri Sadhura ih je poveo na železničku stanicu gde su se ukrkali na voz. Voz je išao severno, vozeći dvojicu *Sadhua* sve dok nisu stigli u stanicu pre velike Hovrah stanice. Pravilo je železničke kompanije da se na ovoj stanici proveravaju karte svih putnika. Shodno tome, angloindijski prijatelj, kontrolor, je ušao u kupe i zahtevao od *Sadhuada* pokažu karte. *Sadhui* su naravno morali da priznaju da nemaju karte. Na ovo je strogi kontrolor zahtevao od *Sadhua* da izađu jer, kako je rekao, to je bilo protiv pravila da se putuje bez karte. Ovo naređenje su odmah poslušala obadva *Sadhua*. To je bila Ramina želja. Vreme je bilo oko 8 uveče, stanica je bila mala. Naterali su ih da stoje pored izlaza dok voz ne krene, kada su pažnju angloindijskog prijatelja ponovo privukli *Sadhui*. Prišao im je i naredio im da sednu. *Sadhui* su odmah seli.

“Ne, ne tamo,” rekao je prijatelj i pokazao prstom nekoliko jardi u levo. *Sadhui* su odmah ustali, prešli na mesto koje im je pokazao i seli tamo.

“Ne tamo, ne tamo,” vikao je prijatelj Hrišćanin koji je izgleda posedovao smisao za humor. “Na ovu stranu,” pokazao im je na desno i rekao, “popnite se, brzo, i sedite tu.”

Sadhui su uradili kako im je naređeno i seli na novo mesto koje im je pokazao. Ponovo, po treći put, naredba je došla od prijatelja da se premesete na novo mesto, što su odmah isto tako izvršili. Oba *Sadhua* su se premeštala u savršenom skladu. Kada su seli na poslednje mesto koje je pokazao angloindijski prijatelj, Sadhura je progundao Ramdasu:

“Svami, ovo je čudan čovek sa kojim imamo posla. Njegova namera je izgleda da zbija šalu sa nama.”

“Ne, brate, pogrešno si uzeo ljubazost ovog prijatelja,” odgovorio je Ramdas. “Sedeli smo dugo vremena u vozu i naše noge su se ukočile od sedenja. Da oklonimo ukočenost i da dobijemo bolju cirkulaciju krvi, ljubazni prijatelj nas šeta s jedne strane na drugu, i govori nam da sedamo i ustajemo. Sve je to za naše dobro. Neka je slava Rami za Njegovu dobrotu i ljubav!”

Ovaj odgovor izgleda da nije zadovoljio Sadhurama koji je rekao: “Tvoja filozofija je veoma teška za jadnog *Sadhua* kao što sam ja da bih mogao da je ispravno razumem.”

Tokom ovog razgovora, prijatelj Hrišćanin je nestao. Sada se vratio sa fenjerom, i usmeravajući ga pravo prema *Sadhuima*, najpre je osvetlio lica *Sadhua*, jednog pa drugog, a onda, sve oko njih. Uz pomoć svetla je otkrio vreću i mesinganučiniju Sadhurama, kao i mali zavežalj knjiga i Ramdasovu minijaturnu aluminijsku posudu.

“Sada ću da uzmem ovo,” rekavši to, prijatelj je uzeo mesinganučiniju Sadhurama i stavio je pored sebe na što je jadni Sadhuram probledeo.

Sledeće, prijatelj je privukao Sadhuramovu torbu prema sebi, otvorio je i proveravo njen sadžaj, ali kako nije pronašao ništa vredno što bi mogao da uzme, vratio je natrag.

“Šta ti imaš?” zapitao je, a njegova pažnja je sada bila usmerena na Ramdasa.

U međuvremenu, Ramdas je stavio svoju posudu i zavežalj sa knjigama ispred hrišćanskog prijatelja.

“Brate,” odgovorio je Ramdas, “ova dva predmeta su tvoja. Možeš slobodno da ih uzmeš jer ih Ramdas nikad nije ni posedovao kao svoje, oni pripadaju svakom ko ih želi.”

“Ova mala posuda nije poželjna,” napravio je primedbu, “mesingana je bolja. Šta imaš u ovom svežnju?”

Kada ga je otvorio, u oči mu je palo džepno izdanje Novog Zaveta koji se nalazio na vrhu gomile knjiga. Izvukao ga je i gledao je u nasov koji je bio ispisan pozlaćenim slovima – “Novi Zavet”. Upitao je Ramdasa:

“Šta ti imaš sa ovom knjigom?”

“Sve, brate,” odgovorio je Ramdas.

“Da li ti veruješ u Hrista?” pitao je.

“Zašto da ne? I Hrist je poslanik Božji koji je došao radi spasenja čovečanstva.”

Ovaj odgovor je odmah dotakao srce prijatelja. Približivši se Ramdasu, rekao je:

“Gospodine, izvini svome sluzi koji ti je zadao mnogo nevolja bez da je znao ko si.”

Rekavši to, poveo ih obojicu u stanicu i ponudio im dve stolice da sednu. Mesinganaposuda je, naravno, bila vraćena Sadhuramu, što je vratilo boju i svetlost na njegovo žalosno lice. O! Slava Hristu. Angloindijski prijatelj je postao veoma ljubazan i ponudio im je čaj, itd., što je Ramdas sve odbio sa zahvanošću.

“Gle ovamo, Učitelju, sledeći voz dolazi za pola sata. Kad dođe, pobrinuću se da se obadva udobno smestite u njega, i tako možete da idete za Hovrah. Ponovo vam kažem, tvom slugi je veoma žao radi načina na koji se ophodio prema vama i on traži oproštaj.”

‘O Rama, O Hriste, imaš čudne načine testiranja svog poniznog roba. O Rama, Ti si misteriozan, ali si ljubav – sama milost. Onaj ko veruje u Tebe, O Rama, će zasigurno imati Tvoju potpunu podršku. Ovo je sve što osoba može da zna o Tebi, i to je dovoljno. Ne samo da je nemoguće, nego nije ni neophodno za Tvoje ponizne poklonike da razumeju Tvoje puteve. Kupanje se u sunčevom sjaju Tvoje beskrajne ljubavi je samo po

sebi najveća sreća. Dete pita za majčinu ljubav i kada je dobije, ono je srećno. Zašto onda pitati išta više od toga?’

U dato vreme stigao i voz, i prijatelj Hrišćanin je, kao što je obećao, obezbedio udobna mesta za *Sadhue* u jednom od kupea. Voz je krenuo i stigao u Hovrah stanicu oko 10 uveče.

POGLAVLJE ŠESNAESTO

KALKUTA I DAKŠINEŠVAR

Oba Sadhua su krenula u tamu i kada su došli do obale Gange, prešli su most koji je vodio preko. Bilo je veoma hladno. Stigli na drugu stranu, skrenuli na levo, i sišli niz stepenice, te dospeli do mesta gde *Brahmini* koriste deo hrama, u blizini Gange, da se duhovno brinu o hodočasnici nakon njihovog kupanja u svetoj reci. Ovde su *Sadhui* pronašli ploču na kojoj su proveli noć. Sledećeg dana, rano ujutro, su se popeli i nastavili prema Kalkuti. Raspitali se o Kali hramu i dobili smernice ka Kalighatu koji se nalazio oko 7 milja od mesta na kojem su se nalazili. U dogledno vreme su stigli su do Kalighata, otišli ravno u hram i stali ispred slike Kali u crnom kamenu – veliki, crveni jezik je strčao iz njenih širokih usta.

“O majko univerzuma,” molio se Ramdas, “blagoslovi svoje slabo i bespomoćno dete – da Tvoj ponizni rob gleda na sav ženski rod kao majke koje predstavljaju Tvoju božansku formu.” Ovde je Ramdas ponovo osetio neopisivu radost i potpuno predavanje božanskoj volji. Iz njegovih očiju su lile suze u potocima. Sve je to bilo radi majčine milosti. *Sadhui* su ostali dva dana u Dharmasali u ovom mestu hodočašća.

Vratili su se istim putem natrag u Kalkutu, i ponovo došli do obale Gange. Kao što je naredio Rama, Ramdas je predložio da idu u Dakšinešvar, i takosu se ukrkali u parobrod – ljubazni prijatelj im je kupo karte – što ih je odvelo do grudi Gange, na čijim obalama su se iskrkali, daleko od Kalkute. Bilo je 10 sati uveče. Noć je bila tamna. Pitali za put koji vodi u Dakšinešvar od nekih prijatelja koje su sreli na putu, i pošto su ih ovi usmerili, prešli su jednu traku ceeste, padругu, a onda su pošli kroz polje gde su se izgubili - bio im je potreban vodič. Međutim, Njegovim milošću, *Sadhui* su na posletku, oko ponoći, dospeli do ulaza u poznati hram. Došli su na zatvorena masivna, ulazna vrata, te pokucali. Vrata su se otvorila i visoki glas je zapitao:

“Ko je?”

“Dvojica lutajućih *Sadhua* su došli na Kali *Daršan*,” odgovorio je Ramdas.

“U redu, ne možete da uđete sada, ali možete sutra ujutro.”

Tako rekavši, prijatelj je hteo da zatvori vrata u lice *Sadhuima*, ali su obadvojica tiho ušla, uprkos negodovanju. Posle su otkrili da je to bio noćni čuvar. Oba *Sadhua* su ušli u veliki četverougao hram, potpuno odlučni da se neće vratiti natrag dok ne dobiju *Daršan* Kali. Ljubazni čuvar koji jeispočetka bio besan, se smekšao i obavestio hodočasnike da mogu da dobiju *Daršan* Kali, ali da ne mogu da misle da mogu da ostanu u hramu cele noći jer je to bilo suprotno pravilima.

“To je stvar Kali – o tome mi ne treba da mislimo sada,” odgovorio je Ramdas.

Otišli su do mesta odakle se probijalo svetlo i zateki se ispred slike Kali. Radosno uzbuđenje je prošlo Ramdasovim telom na prizor Kali statue – lepe figure Šri Ramakrišne Paramahanse – toga poznatog sveca iz Dakšinešvara. Dok su sedeli ispred idola sa skupljenim rukama, prijatelj je otišao iz hrama i na povratku, ponašao *Sadhue* i dao im malo Kalinog *Prasada* da pojedu. Onda je Ramdas zapitao da li je bila želja Majke Kali da im da utičište da prenoće tu noć u hramu. Puđari, ovaj ljubazni prijatelj je bio takav da je sa oklevanjem rekao:

“Prema pravilima hrama, posetiocima je zabranjeno da spavaju u odajama hramatokom noći. Međutim kako je već ponoć, zaista je teško poslati vas napolje u mrak, na hladnoću.”

‘O Rama! Nikakava pravila ni propisi ne vrede za Tvoje Bhakte. Izgovarati Tvoje slavno ime znači odmah biti slobodan od svih okova, svih vezanosti, svih pravila i svih lanaca.’ Onda ih je ljubazni prijatelj Puđari poveo do otvorene Dharmasale na obalama Gange. Opet im je dao malo hrane i naterao ih da jedu. Ramina ljubaznost nema granica.

Na tom mestu *Sadhuima* san nije dolazio na oči. Ne samo da je hladnoća bila užasna jer je hladni vetar duvao sa reke, nego su i rojevi komaraca uvelike počeli da napadaju *Sadhue*.

“Ovo je užasno,” vapije je Sadhuram. “U Tirupatiju je bilo samo hladno, što je u usporedbi sa ovim bilo snošljivije, ali ovde je to udruženo sa žestokim ubodima komaraca.”

“U redu je, prijatelju,” odgovorio je Ramdas, “Ramina milost ne može da se dovoljno veliča i slavi. Pronašao je najefikasniji način da održi Ramdasa budnim i da mu omogući da radi *Rambađan* bez da ga savlada san.”

“Uh! Uh!” bilo je sve što je *Sadhuiz*govorio, zauzet sa teranjem krilatih gosta dok je mahao sa komadom tkanine sa kojim se pokrio. *Sadhu* je proveo veoma nemirnu noć, žalio sei uzrujano gundao, dok se Ramdas borio da sve to izdrži, utapajući um u meditaciju na Ramu koji ga je ubrzo učinio nesvesnim njegovog tela u kojem stanju je proveo većinu noći.

Dan je tek svitao kada je Sadhuram ustao i zapitao Ramdasa da krenuiz toga mesta. Nije znao kuda ide. Ali jedna jedina stvar je bila da je želeo da ode iz tog mesta što je pre. *Sadhui* nisu udaljili ni pola osmine milje od hrama kada su sreli Puđarija koji je bio gostoljubiv prema njima prošle noći. On ih je presreo.

“Kuda idete tako rano?” pozdravio ih je ljubazni prijatelj. “Ne biste trebali da idete dok ne ručate u podne, to je *Prasad* Kali. Molate se i vratite se u hram.”

Ovu ponudu su morali da prime, i obadvojica su se vratila u hram. Ramini putevi su zaista zagonetni!

“Okupajte se i operite vašu odeću u Gangi,” predložio je Puđari. “U dogledno vreme ćete biti pozvani na ručak.”

Kao što je predložio Puđari, *Sadhui* su uhvatila korak prema svetoj reci u kojoj su se okupali i oprali odeću. Kada su došli u dvorište hrama, raširili su mokru odeću da se osuši i seli da se ogreju na suncu. Ova misao je prošla Ramdasovim umom:

‘O Rama, Ti si doveo svoga bezvrednog slugu u ovaj hram zbog veličine sveca Šri Ramakrišne koji je procvetao ovde u svoje vreme i čija su se učenja proširila svetom. Nekako si sprečio svoga slugu da napusti ovo mesto jutros. Nakon podnevnog obroka on mora da napusti ovo mesto. Ali pre nego to učini, zar ne bi bilo lepo, O Rama, da pokažeš svom robu mesto gde je svetac živeo i radio isposništva i meditaciju?’

Jedva da je prošlo pet minuta od ovih misli koje su se pojavile u njegovom umu, kada je mladi, visoki *Sanjasin* koji je bio u kaputu koji je sezao gotovo do njegovih stopala, a njegovo čelo je bilo namazano sa linijama *Čandana*, tj. sandalove paste, prišao mestu gde je sedeo Ramdas i seo pored njega. Nakon što su razmenili pozdrave, mladi *Sanjasin* mu reče:

“Brate, da li si čuo za velikog sveca iz Dakšinešvara, Šri Ramakrišnu Paramahansu, koji je živeo ove pre nekog vremena?”

“Da, prijatelju, Rama je doveo ovde svoga *Dasa* iz toga razloga,” odgovorio je Ramdas koji se onda zapitao ozagonećenim putevima Rame.

“Dobro onda,” rekao je Bengali *Sadhu* jer bio je Benagali, “pođi sa mnom, pokazaću ti mesta koja su povezana sa njegovim životom ovde.”

‘O Rama, sa kojim rečima da tvoj jadni, neukirob izmeri dubine fontane Tvoje ljubavi za Tvoga *Dasa*? *Das* ni ne izrekne svoju želju, a ona je već ispunjena! *Sadhu* Bengalac je poveo poniznog Ramdasa (*Sadhuram* im se nije pridružio) u sobu koja je bila u nizu zgrada koje su okvirivale četvorougao dvorište hrama. Soba je bila zaključana. Ljubazni *Sadhu* je naredio da mu donesu ključ i nakon što je otvorio vrata, pustio je Ramdasa u sobu. Oh, radosti! Unutra je bio poljski krevet, kao i krevet sadva

jastuka koje je koristio Šri Ramakrišna, kojeg je čuvao u sećanju. Ramdas je, prišavši bliže, s poštovanjem naslonio svoju glavu na oba jastuka. Onda je počeo da oseća električni uticaj samog vazduha te sobe. Osećanje za osećanjem radosti je prolazilo kroz njega. Onda je legao na pod sobe i počeo da se valja po sobi, osećajući celo vreme neopisivu ekstazu blaženstva. O Rama, pod je bio blagosloven sa hodom svetih stopala toga svetog čoveka. Tako je prošlo pola sata i on se još uvek valjao po podu dok je njegovo lice sijalo sa čudnim svetlom beskrajne radosti.

POGAVLJE SEDAMNAESTO

TORAKNATH HRAM

Bengali *Sadhu* je ostao da stoji, začuđen prizorom. Na posletku, kada je došao sebi, preložio je da krenu iz sobe jer je bilo i drugih mesta koja su trebali da posete. Oklevajući, Ramdas je ustao i izašao iz ovog rajskog mesta. Sledeće, *Sadhu* ga je vodio, a on je bio u stanju potpunog snoviđenja u to vreme, u baštu iza sobe i pokazao mu grm od pet stabala, koji se zvao Pančavati, oko kojih je podignuta okrugla platforma od zemlje i kamena.

“Ovde je Paramahamsa često sedeo i davao *Upadeš* svojim učenicima,” objasnio je *Sadhu*.

Zatim ga je poveo u malu kolibu gde je, kako je rekao, svetac sedeo u *Samadhiju* ili dubokoj meditaciji na svoj omiljeni ideal – majku Kali. O Ramdas, tvoje oči su zaista blagoslovene ovim prizorima; potoci suza su se slivali, topli i sjajni od vrhovne sreće. Sada je *Sadhu* Bengalac predložio da posete jednog mladog *Sanjasina*, učenika Šri Ramakrišne. Ramdas je pristao, i *Sadhu* ga je poveo u hram koji se nalazio na oko milju od mesta gde su se nalazili. Tamo su zatekli dvojicu *Sanjasina* kako bogosluže ispred slika Paramahamse i Kali koji su se nalazili u malom *Mandiru*. Ramdas i *Sadhu*, nakon što su se najpre ovi prostrli isred *Sanjasina*, su pozvani da sednu u hram. Kada je *Puđa* bila završena, dali su im malo *Prasada*. Nakon što su uzeli *Prasad*, zatražili su dozvolu da krenu. Po povratku u Kali hram, Bengali *Sanjasin* je poveo dvojicu *Sadhua* na obalu Gange u lučko pristanište parobroda. Sa ovog mesta, *Sanjasin* je pokazao na mesto Belur Math na drugoj strani Gange. Kupio je karte za Ramdasa i Sadhurama i doveo ih do parobroda, na koji su se potom ukrcali. Ali pre nego što su krenuli, *Sanjasin* im je predložio jeda bi mogli da zastanu tokom voznog putovanja i obiđu hram Taraknath ili Tarakešvar, mesto koje je vredno da se poseti. Ovaj predlog smo zapamtili jer je došao

od samog Rame čija ljubaznost je mogla da se oseti na svakom koraku ovog čudesnog i znamenitoghodočašća.

U neko vreme su obadva *Sadhua* stigla na drugu stranu Gange. Hodoali su oko dve osmine milje i stigli do malog hrama gde je boravila grupa mladih ljudi koji su došli iz raznih delova Indije. Jedan od njih je poveo *Sadhue* u hram u kojem je bila izložena slika Paramahamse za svakodnevno obožavanje. Nakon što su se raspitali, saznali su da je hram izgrađen na pepelu Šri Ramakrišne. Potom su *Sadhui* posetili lepe *Samadhije* koji su bili podignuti na ostacima Svamija Vivekakande i Svete Majke (supruge Šri Ramakrišne). Ramadas, koji je hteo da provede noć u *Mathu*, izrazio je tu želju prijateljima koji su boravili na tom mestu, ali mu je rečeno danema smeštaja, te dastoga nisu mogli da udovolje njegovom zahtevu. Sve je to bila želja Rame koji radi sve za dobro.

Sadhui su zatim nastavili svoj put do najbliže železničke stanice, ukrcali se u voz koji je vozio zapadno, i jednog jutra se zatekli na Tarakešvar stanici na kojoj su i izašli. Krenuli su ravno u poznati hram Taraknath u kojem se navodno spontano rodio *Šivalingam* nakon što je probio korenje palminog drveta – odatle ime Taraknath. Nakon kupanja i *Daršana*, *Sadhui* su napustili grad. Raspitivali su se i saznali su da je neki velikodušni *Rađa* hranio 40 do 50 *Sadhua* svaki danraskošnim obrokom. Došli na to mesto i čekali zajedno sa mnogima ispred *Dharmasale*.

Oko 11 sati, menadžer *Kšetre* je prozvao *Sadhue*, i brojeći ih, puštao ih unutra, jednog po jednog. Na dugoj verandi, u dva reda, jedan naspram drugoga, svi *Sadhui* su zaseli, a tanjiri od lišća su položeni ispred njih. Kada je hrana servirana, novi *Sadhu* srednjih godina je ušao i zahtevao hranu. Menadžer *Kšetre* je najpre odbio da mu udovolji jer je imao odeđeni broj koji je trebao da se nahrani. Ali kada je *Sadhurekao* da nije jeo dva dana, dali su mu list i seo je na mesto koje je bilo nasuprot Ramdasu. Večera se sastojala od pšeničnih *Purija* koji su bili prilično debeli sa oko 16 u dijametru, malo

Bhađija ili *Karija*, i slatkiša. Na početku su služili svakome po dva *Purija* i slatkiše, itd..*Puriji* koji su bili napravljeni od pšeničnog bašna samlevenog u mlinu, su bili elastični kao guma. *Ramdasu* su falili zubi i nije imao ni desetak u vilici. Čak i oni koji su imali sve zube su žestoko borili sa *Purijima* pre nego što su ih progutali. *Ramdasov* slučaj je dakle bio unikatan.

Onda je video da je *Sadhu* koji je zadnji stigao na večerui seo napred, pojeo svoj deo za manje od dve minute. Dali su mu ponovo četiri *Purija* koji su ponovo nestali u deliću sekunde. Ponovo još četiri, koje je zadesila ista sudbina! *Sadhu* je tražio još! U taj mah je stari prijatelj naredio kuvaru da donese celu gomilu *Purija* iz kuhinje. Onda je prišao *Sadhuu* i rekao:

“*Maharađ*, možeš da uzmeš koliko želiš,” i onda je servirao jedan, dva, tri, četiri, i tako dalje dok nije izbrojao dvadest.

Još uvek *Sadhu* nije prestajao. Još četiri i prijatelj se zaustavio, dajući *Sadhuu* do znanja da će mu servirati još nakon što pojede ove servirane. Sada je pažnja svih *Sadhua* bila na ovomproždrljivomgurmanu. Svi su počeli da ga gledaju kako jede. Ali ovaj *Sadhu* je bio smiren i odlučan. *Puri* za *Purijem* je nestajao. Nije ga bilo briga šta se dešava oko njega. Nakon svakih četiri ili pet *Purija* bise napio vode iz velike mesingane činije koju je držao pored sebe. Rekord koji su neki postigli jedući nije bio veći od šest *Purija*. Ali ovom fenomenalnom *Sadhuu* su poslužena 34 *Purija*. Dali su mu još *Bhađija* ili *Karija* i slatkiša. Nakon što je pojeo sve, popio još jednu činiju vode.

Ovu priču nisam prepričao iz nekog nepoštovanja prema ovom *Sadhuu* već da obrazujem čitaoca o čoveku koji je imao ogroman apetit i koji je prikazao čudesnu *Raminu Maju*. Nakon što su ostali 2 dana u hramu, *Ramdas* i *Sadhuram* su napustili mesto i pošli u *Gaju* gde su dobili *Daršan* u hramu i okupali se u svetoj reci *Falguni*. Sledećeg dana su nastavili sa putem i obišli poznati hram u severnom *Kašiju* (*Benaresu*).

POGLAVLJE OSAMNAESTO

KAŠI

Grad Kaši je grad sjajnih hramova, čije kupole i kule, kada se gledaju iz vazduha, daju šarmantan izgled obalama svete reke Gange. Cela Indija s pravom smatra da je Kaši jedan od najznačajnijih svetilišta Hindustana. Na hiljade hodočasnika svaki dan nahrupe u ovo mesto iz svih delova Indije. Kako je Rama poveo Ramdasa na ovo hodočašće u zimu, hladnoća je bila velika, a Sadhuram i Ramdas nisu imali dovoljno odećetako da im je bilo veoma hladno, naročito Sadhuramu, dok su spavali na otvorenoj na obali reke. Sadhuram je postajao sve nestrpljiviji svakog dana. Njegov glavni cilj putovanja na sever je izgleda bio ispunjen nakon što je posetio Kaši. Sada je želeo da se vrati u južnu Indiju. Bila je to Ramina volja. Ništa na ovom svetu se ne dešava bez Njegove božanske volje. Ramini putevi su zagonećni.

Sledeći dan, voz je poveo Sadhurama i Ramdasa u Ajodhju, mesto gde je Šri Ramačandra živeo i vladao. Bila je noć kada su hodočasnici stigli u to mesto. Prespavali su noć u otvorenoj putničkojzgradiizvan stanice. Zima je bila jaka. Sadhuram je predložio da legnu sa leđima spojenim. Ovaj način je prihvaćen kako bi razmenili toplinu tela i kako bi se ugrejali. Zaista originalna ideja! Tako je prošla noć. Rano sledećeg jutra su nastavili put ka gradu, a onda ka reci Saraju. U reci su oprali ruke i noge, a Sadhuram je predložio da se ne kupaju jer je bilo jako hladno. Nakon što su se vratili sa svete reke, posetili su razne mandire Šri Ramačandre i Hanumandija, dobili hranu u Kšetri i te iste noći uhvatili voz za Bombaj.

Sada je Sadhuram jednom zauvek odlučio da prekine hodočašće po severnoj Indiji i tako su krenuli za Bombaj. 'O Rama, Tvoja volja je vrhovna. Iako Ramdas mora da poseti još mnogo svetilišta u severnoj Indiji, izvan je domašaja Tvog poniznog sluga da zna razlog zašto Ga vodiš u Bombaj. Svaki korak Tvoga Dasa, Das smatra najboljim.' Voz je vozio Sadhue sve južnije i južnije. Prolazili su stanicu za stanicom. Na jednoj maloj stanici, dok je Sadhuram spavao, neki putnik koji je silazio, a koji možda nije imao

nijednu činiju, je poneo sa sobom mesinganu činiju Sadhurama. Kada se Sadhuram probudio, uvideo svoj gubitak, alitek nakon što je voz napustio tu stanicu. Sadhuram se veoma ražalostio radi toga velikog gubitka – u stvari gorko je plakao kao dete.

Stigli smo na vreme u sledeću stanicu, Āansi. Ovde je konduker bio veoma strog. Ovaj konduker je izbacio nas Sadhue, kao i mnoge druge Sadhue iz drugih kupea, i poveo ih do obližnjeg izlazakoji je vodio van stanice. Bilo je oko destak Sadhua. Konduker ih je sve naterao da stoje u jednom redu s obe strane ulaza i izlaza. Putnici su sada izlazili iz stanice i konduker je proveravao karte naizlazu dok su mu leđa bila okrenutim prema Sadhuima. Sadhuima je naredio da stoje na jedan lakat od njega. Prvi Sadhu do konduktera je bio neki mladi Sanjasin sa Āatah ili resama upletene kose. Kad god bi konduker pauzirao od provere karata, okrenuo bi se natrag i uhvatio Āatah ovog mladog Sadhua koji mu je bio najbliži, i protesao ganasilnički. Sledećeg trenutka bi ponovo skupljao karte. Kada bi se linija putnika istanjila, i kada bi ponovo predahnuo od posla, opet bi uhvatio glavu Sadhua i prodrmao je ili je lupio šakom. Sudeći po izrazu lica Sadhua koji je bio sledeći u nizu, Ramdas je zaključio da je na licu mladog Sadhuabio srećni osmeh.

POGLAVLJE DEVETNAESTO

LJUBAV POBEĐUJE MRŽNJU

Sadhu je izgleda uživao u ovom načinu ophođenja. Bio je smiren i zadovoljan. Ramdas je želeo da okusi ovo zadovoljstvo i zahtevao je od ovog Sadhua da zamene mesta kako bi dobio jedinstvenu šansu da zadobije pažnju konduktera. Ali Ramdas nije mogao da ubedi ovoga Sadhua da napusti svoj zavidni položaj. S vremena na vreme, službenik je udeljivao ovaj tretman voljnom Sadhuu. Ovo je trajalo gotovo pola sata. Na posletku se proveravanje karata završilo. Sada je službenik bio slobodan, te se ponovo okrenuo ka Sadhuima. Prilazio je i drugim Sadhuima, do kojih je Ramdas bio drugi, sa namerom da jednog po jednog grubijanski maltretira. Ramdasu je laknulo kada je video da je došao na red. Kondukter mu je prišao i snažno se dograbio njegove ruke, te pogledao u njegovo lice na kojem ga je dočekaio sjajan i vedar osmeh dobrodošlice. Kondukter je odmah pustio ruku i odmaknuo se nekoliko koraka podalje, te izgleda počeo da razmišlja. Rama je bio na delu, jer je kondukter već sledećeg trenutka uputio Sadhue van stanice. Svi Sadhui tako jedan po jedan napustili stanicu.

‘O Rama! Kada Tvoja nepobediva ruka štiti Tvoga roba, gde je mesto za strah? Nepobitno i iznad sumnje si dokazao jednu stvar, a to je – Ti si razoružao neprijatelja od loših namera kada si mu prišao sa osmehom umesto sa mržnjom njegovom nasilnom raspoloženju.’ Ljubav zasigurno može da pobedi mržnju. Ljubav je vrhovni protivotrovza sva zla sveta. Posle svega, celi događaj je mogao da bude Ramin test Sadhua kako bi video da li će koji od njih izgubiti svoju samokontrolu pod provokacijom. Sve što Rama radi je za najviše dobro.

Sada je bilo oko 2 sata posle ponoći i mrkli mrak. Sadhui su tražili mesto na stanici gde bi mogli da prespavaju noć. Ali uslovi za ovo su bili veoma nepovoljni. Stanica je bila krcata sa putnicima. Svaki ćošak koji je bio namenjen putnicima je bio krcat. Svi su ležali

razbacani po podu u fantastičnim položajima tako da je ceo prostor bio zauzet. Međutim, Ramdas i njegov vodič, Sadhuram, su došli blizu jednog stuba gde je bilo mesta za obojicu da sede čučeci na nogama. I ovde je hladnoća bila žestoka. Sadhui su sedeli blizu jedan drugoga tako da su izgledali kao dasu srastli jedno sa drugim. Rambađan je tekao. Ramdas je postao nesvesan i zaspao je tu gde je sedeo, sve dok ga nije probudio jak iprodoran glas koji je zatražio od svih putnika da ustanu i napuste stanicu. Ovo je bila zapoved železničke policije.

Ramdas je otvorio oči i momentalno postao svesan svoga tela koje je zatekao u čudnom položaju – noge su mu bile odrvene od hladnoće - gotovo su se skamenile u kolenima. Kada ih je pogledao, zaključio je da su natekle od kolena na dole, kao i stopala, kao da ih je napala slonovska bolesti. Međutim, kada ih je protljao obema rukama pet minuta, otkočio je stisak u kolenima. Polako je ustao malo odšepao. Nastavio je da hoda i ukočenost je nestala. Oko 8 ujutro su dospeli u grad Đansi koji se nalazio oko pet milja od stanice.

POGLAVLJE DVADESETO

ĐANSI

Nakon što su se raspitali, krenuli su pravo u Dharmasalu. Odmorili se malo na preporuku Sadhurama, a potom krenuli na pijacu gde suisprosili rukohvat brasna i tome slično od jednog darežljivog prodavca koji je udeljivao milostinju. Sadhuraam je od tih namirnica spremio Rotije i Dal Kari. Pošto su završili obedovanje, odmarali su se u Dharmasali do večeri. Onda je Sadhuraam predložio da pođu na stanicu gde su stigli pre mraka. Isti kondukter, sa kojim su se susreli prošle noći Ramom voljom, je stajao na izlazu. Ramdas mu je prišao i zatražio od njega da im dozvoli da nastave put za Bombaj sa noćnim vozom. Iako je ispočetka pristao da ih pusti, preprečio im je put na platformu kada je voz stigao na stanicu u dva ujutro. Sve se dešava prema Raminoj želji. Tako su morali da provedu još jednu noć na stanici. To je značilo da su morali ponovo da se smrznu, skamene i da su im udovi morali da oteknu po drugi put.

Sledeće jutro, krenuli su istim koracima natrag u grad. Stanje Saduramovog uma je bilo veoma nestabilno. Kada su stigli u Dharmasalu, sreli su dva Telugu Sadhua. Nakon kraćeg razgovora sa ovim Sadhuima, Sadhuraam je odlučio da napusti Ramdasa i da se pridruži ovim Sadhuima. To je opet bilo Ramino delo. Ramini putevi su uvek zagonetni. Nakon pola sata, Ramdas je bio sam u društvu Rame; ponavljao je Njegovo ime bez prestanka. Novi Sadhui, zajedno sa Sadhuraamom koji je dugo vremena bio Ramdasov vodič i pomajka, su napustili Dharmasalu. Ramdas je meditirao na Ramu neprestano i bez brige što je Sadhuraam presekao odnose. Bio je bez brige jer se potpuno predao volji Rame što ga učinilo slobodnim od osećanja strepnje i brige o budućnosti. Tako je vreme prolazilo u Rambhađanu, a onda su mu prišla dvojica prijatelja i stavili u ruku dve Ane i savetovali ga da kupi nešto malo hrane na bazaru i prekine sa postom. Tako je pošao na pijacu. Tu, dok je kupovao hranu u prodavnici slatkiša, osetio je kako ga neko vuče za lakat. Uzeo je hranu i okrenuvši se, čuo je kako mu prijatelj govori:

“Maharađ, Seth hoće da dođeš k njemu.”

Ramdas je odmah pošao za prijateljem koji ga je odveo u radnju u kojoj su bile naslagane dve vreće pšenice. Kada je ušao u radnju, jedan prijatelj je izašao iz unutrašnjih odaja radnje i prostro se pred stopalima Ramdasa – prosjaka. Onda je ustao, sklopio ruke i zatražio od Ramdasa da prihvati Bhikšu u njegovoj kući toga dana. Ovaj prijatelj-prodavac je poslao čoveka da dovede Ramdasa. Onda su zatražili od Ramdasa da sedne na debeli, belidušek, Gadi, sa jastučićima na koje su zahtevali da se nasloni. Ali Ramdas je bio ponizni Ramin sluga, te je više voleo da sedi na podu. Opet su mu ponudili vreću od jute na koju je seo. Posle večere, ovaj prodavac ljubaznog srca je seo pored njega, i raspitao se o njegovim putovanjima, i slično, na što je Ramdas odgovarao u skladu sa Raminom voljom koja je bila njegov jedini vodič. Ramdas je pričao Sethu o Raminoj ljubaznosti i ljubavi prema njegovim Bhaktama, i o tome kako onaj ko veruje u Ramu ne zna za žalost i kako je srećan u svim okolnostima.

Ramino ime na usnama ozačava radost, čistu radost, ništa osim radosti. Prodavac je očigledno bio taknut ovim rečima jer je i sam bio Ramin Bhakta. “Sitaram, Sitaram” je uvek bilo na njegovim usnama. Nakon nekoliko kratkih minuta, Seth je zamolio Ramdasa da ostane sa njim nekoliko dana. Napravio je primedbu je da je Ramdasovo telo, koje je tada bilo veoma zapostavljeno, zahtevalo da se o njemu bolje pobrine i da je Rama poslao Ramdasa k njemu iz ovog jedinog razloga. Ovde mora da se primeti da je odeća u koju je Ramdas bio zamotan bila u ritama. Mahadev Prasad – tako je bilo ime prodavca kojem je Rama dodelio brigu o Ramdasu – je Ramdasu dao novu odeću Gerua boje. Ovaj ljubazni gostoprimac je ispunjavao i svaku drugu Ramdasovu potrebu. Mahadev ga je veoma zavoleo. Svake noći, bez obzira na negodovanje, Mahadev Prasad bi prosedeo pored uspavanog Ramdasa, dodirujući njegova stopala. O, sa kakvom neograničenom ljubaznošću je bio obasut siromašni i ponizni Ramdas. ‘O Rama, Ti si taj koji je radio sve

to kroz ovog prijatelja. O Rama, kako si samo dobar, kako si samo ljubavan!' Plači, plači Ramdas, u tišini, plači, ali ne plači zbog žalosti, već radosti jer je Ramina milost na tebi.

Mesec dana ga je Mahadev zatočio sa sobom. Po ceo dan i noć se nije razdvajao od Ramdasa. Na zahtev Setha, Ramdas mu je objašnjavao značenje Sloka iz Bhagavad Gite uz pomoć to malo razumevanja koje mu je poklonio Rama, dokje Mahadev zauzvrat čitao i objašnjavao monumentalni rad Tulsidasa, indijsku Ramajanu. Svi ljudi u njegovoj kući su takođe bili veoma gostoljubivi i ljubazni prema Ramdasu. Kako bi ga zaštitio od hladnoće koja je mogla da utiče na srce slabašnog Ramdasa, Mahadev ga je obukao u vunenu jaknu koja je prianjala uz telo Ramdasa, i koja je bila napravljena baš za njega.

'O Rama, kako je to ljubazno od Tebe! Kada Ti želiš da pokažeš svoju ljubaznost i ljubav prema svom robu, Ti posramiš samu ljudsku majku koja je dala rođenje Ramdasovom telu. Takva je Tvoja neograničena ljubav.'

Tokom Ramdasovog boravka u Đansiju, Mahadev Prasad ga je odveo u posetu dvojici muslimanskih svetaca. Prvi je bio stari svetac po imenu Mirzađi. On mora da je imao više od 60 godina. Bio je mršav i pogrbljen. Nije pričao, ali se nazirao veseli sjaj u njegovim očima. Ukratko, bio je poput deteta, jednostavan, nevin i slobodan. Mahadev Prasad je mu je doneo malo hrane koju je nagurao u usta sveca. To su bili neki mekani bomboni. Ovaj svetac nije imao ni jednog zuba u svojoj glavi. Sažvakao ih je i bezbrižno ih progutao. Izgledao je kao da ne zna nikoga. Iako svelte, njegove oči su imale odsutan i prazan pogled. Posetili su ga dva puta. Drugi put su ga pronašli kako sedi ispred kolibe i tiho para zalutale komadiće papira.

POGLAVLJE DVADEST I PRVO

MEDITACIJA – JEDINI PUT

Drugi svetac, Pirđi, je bio mlađi od Mirzađija. On je govorio i odgovarao je na pitanja koja su ga pitali. Mahadev je pitao Pridžija da li može da se pronade sreća u Samsaričkom životu u kojem se nalazio. Na ovo pitanje, Pirđi se malo pridigao. Njegov glas je bio čvrst i odlučan.

“Vidi brate, kao što sam ti rekao nekoliko puta, postoji samo jedan lek, a to je da napustiš, napustiš bedni život sveta i da odeš na osamljeno mesto i meditiraš na Boga koji jedini može da ti da sreću za kojom tragaš. Ovo je jedini put i nema drugoga.”

‘O Rama, spojio si svoga roba sa ovim svecima kako bi potvrdio Ramdasovu veru u Tebe. Prvi svetac ga je poučio o stanju onoga koji Te je dosegao. Drugi ga podučava kako da Te se dosegne.’ Ljubazni Mahadev ga je vodio po noći na razne Bađan-skupove u gradu. Kada mu je Ramdas jednog dana saopštio kako je izgleda Ramina želja da krene, mahadev Prasadje bio poprilično nevoljan da se rastane od Ramdasa. Kako bi izbegao trenutnu situaciju rastanka, ispratio ga je u selo Urča koje se nalazilo šest milja od grada. Mesto je bilo poznato po hramu Šri Ramačandre. Ostavio ga je na ovom mestu nakon što je organizovao hranu za Ramdasa preko od jedne majke koja je živela u blizini hrama, i vratio se u grad. Njegove reči na rastanku su bile:

“Možeš da ostaneš ovde koliko dugo želiš ili dok Rama želi da budeš tu. Kada On bude hteo da napustiš mesto, ljubazno te molim da se vratiš kod mene u Đansi.”

Kada su ga ostavili samoga u kontemplaciji na božanskog vodiča, zaštitnika i majku - Ramu, Ramdas je počeo da luta obalama prelepe reke koja je tekla kroz to mesto. Hodao je oko dve milje i usput nailazio na Sadmadije ili grobove. Neki od Samadhija su bili veoma stari i u ruševinama, a iznad njih su se dizale visoke, zaobljene kule koje su se strčale visoko u nebo. Nakon što se raspitao u selu,

saznao je da su to bili grobovi žena koje su napravile Sati – običaj koji je vladao u davno vreme. Ovo mesto se sada koristilo kao mesto za kremaciju. Mesto je bilo puno drveća i celim mestom je vladioprelepi mir. Odlučio je, kao što mu je naredio Rama, da se smesti i povuče u jednu od grobnica. Ostao je osam dana na ovom mestu. Izlazio je samo jedan sat u podne kako bi otišao u hram gde bi primio obrok koji je spremila stara majka, a koji se satojao od besolonog Rotija i kuvanih krompira.

Cele noći jebiou Rambađanu na toj grobnici. Provodio je noći u ekstazi. Ramino prisustvo se osećalo u samom vazduhu koji je disao. U jutro kada je naglas ponavljao svoju očaravajuću Mantru, “Om Šri Ram, Đej Ram, Đej Đej Ram!”, ptice u vazduhu, male i velike, i veverice bi se popele na parapet i željno slušale sa ushićenompažnjom zvuk veličanstvene Pranave – Om! Uveče je isti zvuk “Om” očaravao koze i volove koji bi došli u blizinu grobnice da se pasu travu. Oni bi digli svoje glave, načulili uši, stajali mirno i upijali zvuk. ‘O Rama, bez sumnje je da Ti boraviš u srcima svih stvorenja!’ Uspavane duše ptica u vazduhu i životinja u dolini su se budile na poziv Raminog slavnog glasa!

POGLAVLJE DVADEST I DRUGO

RAMA, PRIJATELJ SIROMAŠNIH

Tokom njegovih poseta selu, seljani su pokušali da odgovore Ramdasa od noćivanja u toj džungli. Upozoravali su ga da tamo ima tigrova i drugih divljih životinja jer je to mesto na kojem je boravio bilo u gustom i velikoj šumi. Ali kada je svemoćni Rama bio tamo da ga spasi, čemu strah i od koga? Rama sve prožima – u svim je stvarima, u svim bićima, u svim stvorenjima. Ostao je tamo osam dana, a onda je primio zapoved od Rame da krene.

Mali događaj koji se ovde desio mora da se zabeleži. Jednom kada je prolazio pored male pijace ovoga mesta sa svojom Lotom u ruci, osetio je žeđ. Prilazio je sve bliže i prolazio pored brojnih, malih, niskih kolibicama pored puta. Prišao je jednoj i na ulazu je zatekao jednu staru ženu. Zamolio je da mu ulije malo vode u Lotu. Stara žena je zatresla glavom i odgovorila, “Maharađ, ne bi trebao da uzimeš vodu iz mojih ruku.”

“Sme li Ramdas da zna razlog ovog odbijanja?” zapitao je Ramdas.

“Razlog je jednostavan,” žena je rekla, “pripadam veoma niskoj kasti, i da budem veoma kratka, ja sam berberin (brijač).”

“Šta je to?” rekao je Ramdas, nimalo iznenađeno. “Ti si Ramdasova majka bez obzira na to. Ljubazno utaži žeđ svoga sina.”

Žena je bila veoma zadovoljna sa ovim odgovorom. Iznela mu je sedeljku i svoju posudu za vodu iz koje je izlila malo vode u njegovu Lotu. Tako je utažio žeđ i seo na stolicu koju mu je ova majka ponudila. Onda mu se stara majka požalila kako je veoma žalosna. Ostavljena sama u svetu, provodila je dane i noći u bolu, strahu i strepnji. Ramdas ju je ohrabrio:

“O majko, nema razloga za strah i zebnju ili osećanje usamljenosti kada je Rama tu i sve nas štiti – Rama je uvek uz nas.”

“Ali siromašna, slaboumna žena kao što sam ja, ne poseduje veru u Ramu jer je grešnica.” Rekavši to, briznula je u plač.

“Dobićeš veru, ljubazna majko, Raminom milošću. Nemoj da očajavaš, Rama je uvek prijatelj siromašnih i poniznih,” rekao je Ramdas.

“Onda mi pokaži put,” zatražila je majka.

“Ponavljaj ovo jedno ime ‘Rama’ tokom celog dana i noći dok si budna. Možeš biti sigurna da se nećeš osećati usamljenom ni bednom dok budeš ponavljala ovo slavno ime. Tamo gde se ponavlja ovo ime ili se meditira na njega, nema ni žalosti ni strepnje – nema čak ni smrti.”

Rekavši ovo, Ramdas je krenuo. Majka ga je na polasku zamolila da je poseti ponovo sledećeg dana. Prema njenoj želji, Ramdas je ponovo posetio njenu kolibu sledećeg dana u isto vreme.

“Pa kako si majko?” zapitao je.

Na licu majke je zaigrao veseli osmeh. Onda mu je rekla da je provodila njegov savet, te da je osetila veliko olakšanje od straha i briga. Onda mu je ponudila Ladue koje je, kako je rekla, kupila u prodavnici slatkiša.

“Majko, Ramdas ne želi to, on želi nešto što si ti spremila svojim rukama,” rekao je Ramdas.

Na ovo, ona je ušla unutra i donela mu komad Rotija ili hleba koji je ona spepravila što je Ramdas pojeo sa nemalim zadovoljstvom. Nakon toga, Ramdas ju je video još jednom, ali ona je bila zauzeta sa ponavljanjem “Rama! Rama!”.

POGLAVLJE TRINAESTO

BOG NIKAD NE KAŽNJAVA

Na Raminu zapoved, Ramdas se vratio u Āansi gde ga je najsrdačnije dočeo Mahadev Prasad koji je zahtevao od Ramdasa da provede još nekoliko dana sa njim. U to vreme, Rama ga je spojio sa desetak prijatelja u Āansiju. Svi oni su bili ljubazni i gostoljubivi prema Ramdasu, a jedan mladi prijatelj, Ramkinker, je bio naročito ljubazan. Jednog dana je tokom razgovora čuo da u Himalajima postoje dva svetilišta - Kedarnath i Badrinath – i da je put koji vodi ka ovim mestima veoma težak, i da je hladnoća takođe velika. O Rama, sve su to bili tvoji saveti. Ramdas je oduvek bio fasciniran sa opasnim putovanjima i opasnim mestima. O Kedarnathu je čitao u veličansvtvenom zapisima velikog Mahatme - Svami Rame Tirtha. Odlučio je. Rama ga je savetovao i odluka je donesena da će posetiti ova svetilišta bez obzira koliko je težak put koji vodi do njih. Svoju želju je izrazio prijateljima. Mahadev, kao i ostali koji su mnogo vrednovali ovo krhko telo, nisu odobrili ovu ideju na početku. Rekli su da je putovanje užasno i prognozirali da će se to i potvrditi, naročito Ramdasu čije telo je bilo slabo i ispošćeno. Ramdas je odgovorio:

“Rama je izdao svoju naredbu i Ramdas je sluša, i potpuno Mu veruje. Na Rami je da se brine o Ramdasu, pa čak da je Ramina volja da Ramdasovo telo propadne, Ramdas se ne bi bunio. Onda bi Ramdas potpuno pripao Rami - mora se otići.”

Ramikinker, mladi prijatelj, je odmah predložio da krene u njegovoj pratnji na to putovanje u Kedarnath i Badrinath. Tako je Ramdas morao da ostane u Āansiju još nekoliko dana na zahtev ovih prijatelja. Tako je Ramkinker dobio dovoljno vremena da se pripremi za putovanje.

Ramdas mora da prepriča neke druge događaje u vezi sa Ramdasovim boravkom u Āansiju pre nego što počne da opisuje svoje hodočašće na Himalaje. Nakon što je

odluka doneta, Ramkinker ga je odveo u Ramin Mandir pored svoje kuće i pobrinuo se o njegovim ličnim potrebama. U Mandiru je bio Puđari koji je bio poznat pod imenom Pandađi. O Pandađi! Kako si samo bio ljubazan! Svakog podneva, Ramdas bi krenuo u šetnjupovrelom suncu itako hodao ulicama Đansija dva ili tri sata. U toj sezoni sunceje bilo vrelo, ali njemu nije smetalo. Posmatrajući ovo jednoga dana, Pandađji koji je tretirao Ramdasa kao dete, ga je upozorio:

“Vidi, Maharađ, svakog dana izlaziš u podne i hodašunokolo po vrelom suncu. Tvoja obrijana glava je uvek otkrivena. Ako budeštvrdoglav, zaključaću te u hramu pre nego što izađeš.”

Sa ovom pretnjom, koja je ukazivala na njegovu veliku ljubav prema Ramdasu, navaljivao naRamdasa odspava poslepodne, i nije napuštao mandir čak ni za podnevni ručak dok ne bi video da li Ramdas spava. O Rama, kako si samo ljubazan!

Jednog dana, tokom svojih podnevnih šetnji, Ramdas je ožedneo. Onda je naišao na vrelo iz kojeg su žene zahvaćale vodu. Otišao je tamo i zatražio od jedne od njih da mu da malo vode kako bi utažio žeđ. Majka koju je pitao vode, mu je odgovorila:

“Maharađ, ja sam Muslimanka, a ti si hinduski monah, pa nije ispravno da primaš vodu iz mojih ruku.”

“O majko!” Ramdas je odgovorio, “Ramdas ne zna za kastinske podele. On u tebi vidi univerzalnu majku, Situ, kao i u svim drugim ženama, stoga ne oklevaj da svome sinu daš malo vode.”

Žena je bila čudno iznenađena sa ovim odgovorom. Dobro je oprala činiju za vodu, izvukla svežu vodu, ulila je u njegove ruke, i Ramdas je pio koliko je želeo. Onda je nastavio šetnju. Ostao je desetak dana u Raminom Mandiru. Večerima su mnogobrojni prijatelji dolazili iz grada da ga posete i postavljali mu razna pitanja o Rami, a on je

pokušavao da ih zadovolji sa odgovorima koje je davao sam Rama. Jednom prilikom je došao jedan prijatelj da razgovora sa njim o religiji.

Njegovo prvo pitanje je bilo: “Ko si ti?”

“Ja sam Ramdas,” jednostavno je odgovorio.

“Ne, kažeš, a lažeš,” odgovorio je prijatelj. “Ti si Rama. Kada kažeš da si Ramdas, ne znaš šta govoriš. Bog je svuda i u svemu. On je u tebi, tako da si ti On. Priznaj smesta!”

“Istina je, dragi prijatelju, Bog su svuda,” odgovorio je Ramdas. “Ali u isto vreme mora da se primeti da je Bog jedan, a kako je u tebi i oko tebe, mogu li da te ponizno upitam kome postavljaš to pitanje?”

Nakon što je promislio, prijatelj je odgovorio: “Pa postavio sam pitanje sebi.”

Ovaj odgovor je dao kao očajnički pokušaj da je pomiri sa svojom prvom primedbom. Da je rekao da je pitanje postavljeno Ramdasu, postojala bi jasna primedba o dualnosti onoga koji govori i onoga kome govori. Rama je jedan i nedeljiv. Puko je neznanje za čoveka čiji je ego velika prepreka za njegovu potpunu spoznaju jednote Božje da kaže da je Bog.”

Prijatelj je neko vreme pokušavao da održi svoj argument, ali je na posletku odustao. Ramdasova želja je bila da ostane nekoliko dana u samotnom mestu, pa su ga prijatelji iz Đansija odveli u malu baštu oko milju od grada, gde se nalazila malakoliba. Ovde je živio nekoliko dana, i tu su ga svake večeri posećivali brojni prijatelji.

Ovde ga je posetio direktor škole kako bi razgovorao sa njim. Pripadao je Arja Samrađu koji je osnovao veliki svetac, Svami Dajananda Sarasvati. Ovaj prijatelj se tokom razgovora veoma rasrdio i uzбудio. Radilo se o Šudi pokretu koji je vodio Svami Šradanandađi. Ramdas je bio protiv ovog pokreta jer je činjenično bio usmeren protiv

svih napora da se stvore razlike u religijskim verovanjima. To da sve religije vode istom cilju je najlepša i najubedljivija istina. Na kraju razgovora, prijatelj je prešao sve granice ljubaznog. Alimilošču Rame, Ramdas je ostao smiren i pribran. Na rastanku je uveravao prijatelja da ga voli nepobitno, bez obzira na reči osude koje je koristio. Sledećeg dana, u isto vreme, ovaj prijatelj je navratio kod Ramdasa u velikoj žurbi. Jedva je pričao. Samo je šaptao jer je njegovo grlo presahnulo. Bio je u zaista žalosnom stanju.

“O Maharađ,” uskliknuo je i pao pred Ramdasova stopala: “Bog je kaznio tvoga roba jer je koristio grube reči tokom jučerašnjeg razgovora sa tobom. Vidi kako mi je grlo promuklo i ne može da priča kako spada.”

“O prijatelju, Ramdasu je zaista žao da čuje ovo, ali budi siguran, Bog nikad ne kažnjava. Bog je ljubav i uvek je ljubazan. Naše vlastite sumnje su naši neprijatelji i one stvaraju mnoštvo nevolja. Takozvano zlo je naše vlastito delo.”

Prijatelj je privukao je Ramdasovu desnu ruku k sebi i protrljao Ramdasov dlan o svoje grlo, i mada čudno bijeaše, ali njegovo grlo se pročisti i poče da govori čistije. Za nekoliko minuta sve je bio u redu!

“Gle, Maharađ, kako si moćan!” povikao je uzbuđeno.

“U zabuni si, dragi prijatelju,” odgovorio je Ramdas. “Ramdas je siromašni Ramin rob koji ne poseduje nikakve moći. Tvoja vera te izlečila, ništa drugo.”

Od tada pa nadalje, prijatelj je postao veoma privržen Ramdasu i postao je veoma ljubazan. O Rama, Tvoji putevi su toliko čudesni da to ponekad zbunjuje Ramdasa.

Prijatelji iz Đansiju koje je svaki dan sretao u gradu, su činili dobročinstva, a bili su naročito ljubazni i gostoljubivi prema Sadhuima. Dok je Ramdas živeo sa Mahadevom Prasadom, smatrao je ovog prijatelja uzorom dobročinstva i poniznosti. Mahadev nikada ne bi vratio gladnog čoveka sa svojih vrata bez da ga nahrani. Preskočio bi i svoj obrok

samo da nahrani gladnoga. Njegovo srce je bilo tako meko, tako nežno. Mahadevova poniznost je bila uzorita. Rama je zasigurno poslao Ramdasu ovog prijatelja kako bi Ramdas mogao da spoznaistinsko dobročinstvo i poniznostna delu. Ramkinker, mladi prijatelj koji se pridružio Ramdasu na njegovom hodočašću u Himalaje, je imao pravilo da koristi 10 posto svoje plaće za dobdorčinstvo. Ovo je zaista lep savet za sve. Ako se govori o dobročinstvu, ideal dobročinstva koji sledi kućedomaćin iz severne Indije je zaista uzvišen i velikodušan, ideal drevnih, to jest, kućedomćin nema pravo da postoji kao takav ako svaki dan ne podeli svoju hranu sa gladnima koji nemaju, kao na primer, prosjaci ili Sadhui. U stvari, kaže se da čovek uzima Grihastašrama sa ciljem provođenja ovog uzvišenog ideala. Ima Grihasta koji ne čekaju da im se gost pojavi, već izlaze i traže ga na ulicama, u hramovima ili Dharamaslama. Takva je pobožnostovih kućedomaćina. Ramdasovo iskustvo u južnoj Indiji takođe obluje sa događajima u kojima je dobročinstvo odigralo pohvalnu ulogu. U stvari, cela Indija je velikodušna zemlja dobročinstva.

POGLAVLJE ČETRNAESTO

PUTOVANJE U HIMALAJE

Prijatelji iz Đansija su snabdeli Ramdasa sa svim što je bio potrebno za putovanje u Himalaje, i konačno je došao i taj dan. Mnogi su došli da ga isprate do železničke stanice i da požele srećan put Ramdasu i Ramkinkeru. Tako su njih dvojicakrenulina put nakon što su jedni drugima poželeli sve najlepše. Uskoro su stigli u Haridvar koji je, kao što mu ime kaže, kapija velikim svetlištima Himalaja. Ovde su hodočasnici ostali dva dana. Zaista je prelepoitići na obalu Gange gde se skupljaju Sanjasini, Sadhui, Bakte, Bramini, i posvećene majke. Svi oni su zaokupjeni sa pranjem, kupanjem, Sandhjom, molitvama i bogoštovanjem. O Rama, jasno te vidim na ovom svetom mestu!

Sada je započelo putovanje u Himalaje. Sve više su se penjali, i Ramdas i Ramkinker su stigli u mesto Rišikeš. Rišikeš je veoma lepo mesto. Jednostavno su očaravajući prizori obala svete Gange. Ovde se visoki vrhunci planina naziru kroz maglu sa velike udaljenosti, i prekriveni belom izmaglicom, ljube kotrljajuće talase oblaka koji se nadvisuju nad njima. A kada se pogledaju izbliza, oko vidi visoke gigantske planine prekrivene gustom šumom, mešavinom zelenog, žutog i crvenog lišća, mahovine i cveća. Sa još veće blizine se vide kristalne vode svete Gangekako teče u svoj smirenosti i velelepnosti, otkrivajući u svojim nedrima komade stena koje su njeni brzaci povukli naizvodno u davna vremena, i učinili ih okruglim i glatkim. O Rama, Tvoja umetnost je uzvišena!

S jedne strane velike reke se mogu videti brojne male, uredne i čiste kolibe od trske – Ašrami Sanjasina. Ramkinker je poveo Ramdasa u jednu od ovih koliba. U unutrašnjosti kolibe je bio jednostavni nameštaj – krevet od bambusa, dva debla koja su predstavljala stubove kolibe čiji pod je biozastrt jelenjom kožom i Kambalom ili ćebetom koje je stajalo smotano na podu. Cenjeni stari Sanjasin je čučao na jelenjoj koži. Nakočićuje visio njegov Kamandal od crne ljuske. Sanjsain nije imao druge odeće semjednog malog komada tkanine i Kaupina koji se sušio napolju. Na peščanom podu kolibe je bila prostirka od bambusa, a u ćošku dva crna kamena, jedan veliki i jedan mali,

sa kojim je lupao bademe i drugu hranu sa ljuskom. U spoljašnjosti sveca se primećivalo smirenje i mir. Nakon što su se poklonili stopalima Mahatme, pridošlice su sele na prostirku. On ih je ponudio kardamomom i vodio jednostavan i detinjast razgovor sa njima o svecima koji se nalaze u gustim šumama s druge strane Gange koje obični ljudi nisu istražili gde godinama rade Tapasju.

Njegov predivni savet Ramdasu je bio da ostane koliko je dugo moguće u svojoj Sadhani u usamljenosti, za što je rekao da nema boljeg načina da se kontroliše um. Bio je ljubazan, učtiv, predusretljivi dobar. O Rama, Tebe je u svoj Tvoj slavi Ramdas sreo pod ovim jednostavnim krovom. Još jedna stvar, ovaj svetac je veoma voleo ptice. Nije propuštao šansu da podeli hranu sa njima svakoga dana. One bi čekale na njihov deo na drveću ispred kolibe. Pričao je s mnogo ljubavi o njima. Nakon što su izašli, Ramkinker i Ramdas su lutali obalama majke Gange gde su videli mnoge Sanjasine obučene u narančastu odeću, sa licima koja su sijala pod razigranim svetlom. Svi su izašli na svoje uobičajeno jutarnje kupanje u svetim vodama. Dok je boravio u Rišikešu, Ramdas je sedeo nablatojuzvisniispod banjan drveta na obali reke u blizini kolibe jednog Mahatme. I ovaj svetac je bio ljubazan prema Ramdasu. Njegov hobi je bio hranjenje krava i majmuna koji su se skupljali oko njegove kolibe. Prosio je na pijaci i tako pribavljao hranu i travu za njih. Uživao je u čudnom zadovoljstvu detinjastog plesa sa majmunima, trčao je za njima, pravio čudne zvukove, i to sve u veselju i razonodi. Njegovo lice je bilo sjajno, a njegove zelenkaste oči su sijale sa vodenkastom nežnošću. Pod istom drvetom bio je i slepi Sadhu koji je imao dobar glas kojeg je koristio za dobro tako što je pevao u slavu Rame.

Ramkinker i Ramdas su ovde proveli tri dana u miru i sreći. Ramkinker je bio ljubazan tako što je Ramdasu pribavljao hranu. Bile su dve Anakšetre u Rišikešu koje su svakodnevno snabdevale sve Sanjasine sa hranom. Od ove dve Kšetre, jednu je osnovao veliki Mahatma Kalikamblibaba koji je sada u Mahasamadiju. Na ovim planinama i među

Sadhuima, njegovo blagosloveno ime počiva na usnama svih. Uticao je na bogate trgovce iz Bombaja i drugih mesta da otvore Dharmasalu na svakih 10 do 15 milja na planini u kojoj se Sadavart ili hrana besplatno deli svima Sadhuima-hodočanicima koji imaju Ćits koji su dobili u Rišikešu. Tako je Ramkinker obezbedio Ćitove za Ramdasa u Rišikešu.

POGLAVLJE PETNAESTO

PUTOVANJE NA HIMALAJE (NASTAVAK)

Četvrtog dana su započeli svoje putovanje u više planinske predele. Kako su se penjali sve više i više, prizori i krajolici su postajali zadivljujući. S desna je brzala sveta Ganga u svoj njenoj slavi, a s leva, visoka, kamenita brda, puna raslinja i drveća, su predstavljala uzbudljiv i apsorbujući prizor. I sam vazduh je bio pod nabojem božanskog prisustva Rame. Daleka brda i doline, nebo je iskrilo u nijansama, na njemu su beli, vunasti oblaci zauzimali fantastične oblike; stotinama milja uzbrdno, planine sa kapama od snega su se sjajile obasjane zrakama sunca kao presvučene sa pokrovom od srebra: sveovo je zaistabilo zadivljujuće za oči putnika! O, očaravajući vidici! O Rama! Pokorni Ramdas ne može da pronađe adekvatne reči da opiše velelepnot, lepotu, predivnu slavu vidika koji su zatekli njegovo začuđeno oko.

Kako je nastavio da hoda, sve dublje i dublje je ispijao raskoš Raminog beskraj i bio izgubljen, izgubljen, izgubljen u opojnosti svega. O Rama, Tvoja ljubaznost prema Tvom robu je zaista neograničena. Iz dana u dan, obojica, Ramkinker i Ramdas, su išli žustrim korakom. Ramdas nije osećao zamor, ni bol, niti bilo kakvu nelagodu. Bio je veoma svež. Sve je to bilo zahvaljujući Raminoj milosti, Njegovo ime je uvek bilo na Ramdasovim usnama. Tako su prelazili planinu za planinom, i kako su se penjali, sve velelepni i noviji vidicisu se odmotavali pred njihovim zadivljenim pogledom. To je bilo potovanje u začaranu zemlju. Bio je toočaravajućisan pun Ramine slave i velične. Ovde Rama prikazuje svoje čudesne moći. On je moćanmađioničar. Vizija za vizijom pleše i prolazi ispred tvojih očiju, a ti nesvesno padaš pod uticaj suptilnog šarma i čarolije ovog velikog mađioničara. Zaboravljaš ko si i gde si. Jednostavno si upijen i izgubljen u okruženju – poputtananog dima u uraganu.

Ramdas je hodao brzo – ne, on je istinski leteo. Čak i teške uspone je brzo savladavao. Većim delom je bio nesvesan svoga tela. Njegov um je bio potpuno stopljen sa Ramom koji mu se prikazivao u ovim očaravajućim predelima. Neumorni hodočasnici su se penjali u sve više visine. Ramkinkerk koji je nosio težak zavežanj se žalio na Ramdasov brzi hod jer nije mogao držati korak sa njim. Ali Ramdas nije bio samo njegov majstor. Rama je bio njegov majstor. Na određenom mestu su se razilazili što je stvorilo strepnju kod obojice, ali Rama ih je ponovo spojio u Rudraprajagu. Hiljade hodočasnika se svake godine popne na ova brda - tokom sezone, to jest od Marta do Juna, mnoštvo ljudi se penje gore i silazi dole niz brda. Svi hodočasnici, Sadhui, kao i ostali koje je Ramdas sreo na putu, su bili veoma ljubazni prema njemu. Neki bogati trgovci iz gradova kao što je Bombaj su bili veoma darežljivi jer je Rama ljubazan, pa su i oni ljubazni jer je Rama u svima.

Planine su nastanjene sa planinskim plemenima svetle puti i dobre građe tela. Ova plemena žive od poljoprivrede i stočarstva, uzgajajući krave i koze. Njihovi životi i načini su prirodno jednostavni. Njihova vera u Boga je veoma velika. "Rama, Rama" je uvek na njihovim usnama. Ako zapodeneš razgovor sa njima, oni će ti ponosno reći da su potomci Rišija koji su živeli u ovim brdima. Njihova odeća je od vune. Muškarci nose dugačke vunene kapute, pantalone i crnu kapu, a žene, grubu ćebad umesto Sarija. Ova ćebad se pravi od vune ovaca koje oni uzgajaju. Tako da hranu i odeću – dve životne potreštine – sami prave svojim vlastitim radom. Čak dok hodaju iz jednog mesta u drugo, svaki muškarac i žena nosi određenu količinu vune koju predu tokom putovanja. Imaju jednostavne tkarena kojima predu pređu u tkaninu. Kako je njihov stil života netaknut šteti uticajem modrene civilizacije, oni žive jednostavne, čiste, iskrene i pobožne živote.

Prelazeći preko brda tokom putovanja, pod drvećem ili u malim kolibama ili pećinama, viđali su Sadhue u isposništvu. Njihovo društvo iboravljnje u njihovoj blizini,

bez obzira koliko kratko, je bila velika privilegija. Društvo Sadhua je veoma potrebna kupka za um. Čista atmosfera koju Sadhu stvara oko sebe svojim meditacijama je reka u kojoj se um kupa i čisti od loših misli i impresija. Na ovim svetim brdima su Ašrami poznatih svetaca kao što su Narada i Agastja Muni. Takođe postoji mesto zvano Pandukešar za koje se veruje da je ugostilo Pandave neko vreme tokom njihovog putovanja u Kailas. Tu je i hram, kao i neki stari natpisi na bakarnim pločama. Prvo mesto koje su posetili Ramdas i Ramkinker je Triđugnarainn i ležalo je na visoravni. Uspon do ovog mesta je bio oštar i strm. Bio je to je plato okružen sa planinama prekrivenim snegom. Bilo je jako hladno. Hodočasnici su ovde ostali samo jedan dan.

Onda je usledeo uspon na drugi planinski venac. Tu je staza bila uska, neravna i opasna – morali su da prelaze slabe, klimave mostove, a na tri mesta su prelazili preko velikihodrona snega. Kako je staza bila izuzetno opasna, svake godine su stizali izveštaji o mnogim hodočasniciima koji su se strmoglavili nizbrdo i bili odneti rečnim brzacom koji je tekao stotima stopa u podnožju stena. Pomenuću jedan primer bliskog susreta sa takvom opasnošću.

U jednom trenutku tokom uspona, Ramdas je seo na stazu i čekao Ramkinkera. Sedeo je na ivici visoke stene ispod koje je tekla reka. Staza je bila veoma uska. Devojčica od oko 16 godina, puna energije i aktivnosti, je silazila dole vraćajući se natrag sa putovanja. Bio je to strm silazak. Njen hod je bio brz i oštar, a nizbrdica je ubrzala njen silazak. I nasprot njenom prirodnom hodu, ona je trčala dole nekontrolisanom brzinom. Bila je uzbuđena, rumenog lica, znala je da je nizbrdica vuče dole automatski, i da je spust bilo van njene kontrole. Umesto da je trčala prema planini, ona je posrtala prema ivici staze – samom obronkubezdana.

Ramdase je to posmatrao sa uzbuđenjem i bez daha. Ramdas je tiho pozivao Ramu da je spasi. Samo Rama to može i niko drugi. Sada je već bila stigla do ivice, i sa nadljudskim naporom se kontrolisala. Došla je do same ivice. Deo njenog laganog tela je

strčao preko ivice. O Rama, kako je to bio užasan trenutak! Rama, neka je slava Tvome imenu! Ramdas gleda i vidi kako devojčica pada na stazi. On ponavlja 'Rama, Rama', spasi je, spasi je. Rama je spasio! Ustala je, nije zastala ni trenutak i već je nastavila svoj spust dole. Kakva neustrašivadevojčica! Kako jesamo čudesnatvoja vera u Ramu!

Drugi slučaj je slučaj jedne stare žene koja je napustila telo u košari koju je nosio mišićavi planinar kojeg su posebno unajmili za ovu priliku. Na pojedinim mestima tokom putovanja, ovaj nosač bi spustio teret da se odmori, i poslednji put je spustio pored mesta gde su se Ramkinker i Ramdas odmarali pored puta. Nosač, kao što je to uobičajeno činio, je spustio košaru na stenu i zapitao staru majku da izađe iz košare na kratko. Ali kako nije dobio odgovor, planinar je zavirio u košaru i povikao od uzbuđenja i boli koja ga je obuzela.

“Jadna žena je preminula,” uzviknuo je.

O Rama, tvoja volja je izvršena.

Penjući se naviše, Ramdas i njegov ljubazni vodič su na posletku stigli u Kedarnath. Zaista je to bilo grandiozno mesto. Ravno, nalazilo se usred visokih planina koje su se izdizale kao kupole prekrivene snegom. Ovde je zima bila ekstremno jaka. O Rama, Tvoja ljubaznost prema Tvom robu je tako velika da si ga učinio gotovo otpornim na hladnoću.

POGLAVLJE ŠESNAESTO

PUTOVANJE U HIMALAJE (NASTAVAK)

U Kedarnathu Ramdas je napravio najveći podvig, i sve to Raminom milošću. Popeo se na jednu od obližnjih visokih stena koja je bila pokrivena snegom. Naravno, Ramkinker ga je sledio. Dok su se penjali, morali su da se drže za korov koji je rastao na planini. Bio je to strm uspon. Gotovo pola puta Ramkinker ga je pratio, a onda je odbio da ide naviše sa Ramdasom. Tvrdio da je hladno i opasno i da može da se oklizne. U međuvremenu, Ramdas, koji se predao u ruke Rame se penjao sve više i više dok nije stigao na vrh planine, i dotakao njen uski zobljeni vrh. Kada je dotaknuo vrh, usklikno je trijmfalno ime Šri Rame. Vikuno je iz sveg glasa: "Om Šri Ram Đai Ram Đei Đei Ram!" O Rama, kako si Ti slavno biće!

Silazak bio veoma opasan, i neoprezan korak ili okliznuti se, značilo je strmoglaviti se naglavačke i uništiti telo. Međutim, kada Rama vodi, čemu strah? Sa kakvim strahom nije u stanju da se suoči sa hrabrošću? Ramdas se polako spuzao, ne, klizao je niz brdo. Dok je to radio, počele su da padaju tvrde pahulje snega, a on se popeo bez tople odeće. Ali Raminom milošću, nije osećao ni hladnoću ni strah. Naposletku, Rama ga je bezbedno doveo do podnožja stene. Trebalo mu je pet sati da se popne, visina brda je bila oko milju. Otišao je na izvor reke Mandakini koja izvire u ovom mestu, na mesto gde se sneg topi i teče nizvodno, te se tu okupao. Voda je, naravno, bila veoma, veoma hladna, ali ta hladnoća ga nije doticala kada ga je Rama štitio!

U Kedarnathu je bio hram, nekoliko radnji i stanovi. Jedan dan su ostali, i Ramdas je na predlog Ramkinkera nastavio dalje. Nakon što su se spustili nekoliko milja, hodočasnici su nastavili da hodaju uz sledeći venac planina. Ponovo su se penjali sve više uzbrdo. Ponovo su im se oči sretale sa čudesnim krajolicima i vidicima. U podnožju brda su naišli na odmaralište gde je bila mala cisterina Gauri Kund, gde se sakuplja topla voda tokom proleća. Tu je bila još jedna cisterina u kojoj je bila voda žute boje. Odatle su on i Ramkinker započeli uzbrdni uspon, miljama i miljama penjući se na gore.

Staza sada nije bila tako loša kao ona koja vodi za Kedarnath. Danima su hodali i na posletku su stigli u mesto Badrinath ili Badrinarajan. Kada su bili oko pola milje od mesta, seli su na put i posmatrali planine Badrinatha. Prizor je bio očaravajući.

Da opiše prizor, olovka Ramdasa je prilično neadekvatna i bez mogućnosti. Dok je gledao, izgubio je telesnu svest i postao jedno sa visokim planinama među kojima se nalazio. U Badrinathu izvire reka Alaknanda. Dok su se uspinjali, hodočasnici su prošli na 3 ili 4 mesta široke predele snega. Prešao ih je bosonog. Ovi odronisnoga su bili glečeri. Ispod površine ovih ogromnih komada snega teče voda u jakim bujicama i spaja sa rekama nizvodno. Kaže se da je mnoge hodočasnike povukla bujica dok su hodali po površini glečera. Sneg je bio tanak i propustio ih je. Priča se da se neki bogati trgovac iz Bombaja, kojeg su ga nosila četiri jaka čoveka u Doliju ili nečem sličnom kolevcu, utopio i izgubio u brzom toku ispod glečera.

Stigli su u Badrinath –bila je to ravna dolina okružena sa svih strana sa planinama kao i Kedarnath – i ovde je bio hram u belom mermeru - Badrinarajan. U ovom mestu je takođe postojalo kupalište sa toplom vodom koja je dolazila iz toplog izvora koji se slivao niz planinu. Svi hodočasnici su se kupali u ovom rezervoaru. Hladnoća je bila velika. Ali Rama je bio ljubazan i milosrdan u isto vreme, tako da Ramdas nije osećao žestinu hladnoće. Imao je nekih problema da uđe u hram Badrinarajan na Daršan jer se skupilo mnoštvo hodočasnika na ulazu. Ali neke bolesne ljude su puštali da uđu kroz uska vrata

sa strane gde su stajala dvojica Panda ili Brahmina koji su nadzirali ulaz u hram. Ramdas je pitao da uđe ovuda. Jedan od Panda je zapitao:

“Ako si bolestan, možeš da uđeš.”

“Ne, Ramdas nije bolestan,” odgovorio je Ramdas.

“Pa, pretvaraj se da jesi ako nisi,” sugerisao je Pandađi.

“Nikad,” odgovorio je Ramdas, “Ramadas ne želi Daršan Badrinatha govoreći laži. To je protivno Raminoj zapovedi.”

Rekavši to, okrenuo se. Ali ljubazni Pandađi ga je smesta uzeo za ruku i poveo unutra, i nakon što mu je dao Daršan, udelio je mu je malo Prasada. O Rama! Ti testiraš svoga roba na razne načine. Ostali su u Badrinathu jedan dan, a onda su krenuli natrag. Nakon nekoliko dana hoda došli su u mesto Ramnagar odakle železnica kreće ka jugu. Sve u svemu, prešli su 400 milja preko Himalaja, a od Haridvara do Ramnagara 40 dana.

Ramnagar, kako ime govori, je blagosloveno mesto. Milosrđe je ideal ljudi ovoga mesta. Pored železničke stanice je bila apoteka koju je vodioskup volontera za dobrobit bolesnih hodočasnika. Stotine hodočasnika svakodnevno prima pomoć iz ove apoteke. Dobrostojeći građani su organizovali i hranjenje Sadhua i siromašnih hodočasnika. Ljudi iz toga mesta su ljubazni i gustoljubivi. Što se ovoga tiče, Ramdas mora to isto da kaže o svim delovima Indije gde god je putovao. Rama je podjednako bio ljubazan prema njemu na svim njegovim putovanjima jer je pošao na putovanje Raminom voljom.

U Ramnagaru, Ramdas i Ramkinker su se ukrcali u voz koji je išao za Mathuru. Tamo su stigli na vreme. Ovde je Ramkinker, koji se razboleo, predložio da se vrati u Đansi. Tokom celog vremena dok je bio sa Ramdasom, Ramkinker je bio više od majke prema Ramdasu. Ramkinker se brinuo o svemu što je trebalo Ramdasu. Bila je to Ramina želja da takav prijatelj odlazi od njega. Tako je Ramkinker krenuo iz Mature za Đansi, a

Ramdas je ostao sam, ali samo za nekoliko minuta jer je Rama spremio drugoga Sadhua u Dharmasali gde su se zaustavili, da ga preuzme.

POGLAVLJE SEDAMNAESTO

MATHURA, GOKUL I BRINDABAN

Mathura je mesto rođenja velike inkarnacije – Šri Krišne. Šri Krišna je istinska personifikacija same ljubavi. Njegovo neprolazno ime nastavlja da živi sa istom svežinom i sa svom svojom drevnomslavom u umovima ljudi u Indiji. Bhagavad Gita je bez premca u dubini svoje filozofije ukazujući na taj jedan *cilj* prema kojem bi trebao da ulaže celokupni ljudski napor, kao konačnom postignuću celog života i postojanja. Mathura još uvek jasno pamti dete Krišnu i njegov magični život što se dokazuje raznim Mandirima u mestu u kojima se On svakodnevno obožava u obliku smeloodevenih idola. Na dan kada je Ramdas stigao u Mathuru –Ramkinker je bio ophrvan groznicom – Ramdas, pre nego što je došao u kontakt sa novim Sadhuramom, je otišao u grad u potrazi za svetom rekom Jamunom. Rama, koji je uvek bio spreman da mu pruži pomoć, ga je sadaspojiosa Brahminom koji je išao na reku. On mu je sam prišao i ponudio mu da ga povede na reku.

Kada su stigli do svete Jamune, Ramdas je napre oprao svoju odeću, a onda se potopio u reku da seokupa. Ali pre nego što je to napravio, stavio je svoju malu Lotu na jedan od stepenika. U nju je stavio i svoje naočare. Vratio na mesto gde je ostavio Lotu,ali je zakasnio samo na trenutak jer je majmun prišao i odneo naočare. Sada je bio bez naočara i nije mogao jasno da vidi predmete na daljini. Videvši ovo, Brahmin vodič je postao veoma uzrujan. Ali Ramdas je ostao neuzmemiren. Rekao je:

“Sve je to Ramina volja,” i pomislio u sebi da je možda Rama heto da mu vrati vid koji se sve više pogoršavao.

Ali Brahmin se nijepomirio sa situacijom. Zatražio je od dvojice dečaka koji su stajali u blizini da potrče za majmunom i otmu mu naočare. Majnun je u međuvremenu preskakao sa jedne kulehrama na drugu, a za njim je išao broj drugih majmuna koji su mislili da je prvi majmun imao nešto za jelo. Međutim, posle petnaest minuta, dečaci su se vratili i doneli sa sobom naočare u dobrom stanju. Nakon svega, to je bio Ramin test njegovom poniznom sluzi. Nakon što su posetili neke hramove Šri Krišne, ljubaznošću ovog Brahmina vodiča, Ramdas je krenuo sledeći dan u Govardhan u društvu novog Sadhurama.

Govardhan se nalazi 14 milja od Mathure. Stigli su tamo u podne. Ovde je poznato brdo Govardgan za koje se kaže da ga je podigao Šri Krišna i držao na svom malom prstu kako bi zaštitio krave i pastire – njegove drugove – od velikog povodnja koji je poslao ljutiti Bog Indra. Ali ovo brdo brzo nestaje i gotovo se poravnalo do nivoa okolne zemlje. Kamenje ovoga brda je većim delom korišćeno za gradnju kuća toga mesta. Ali ono što sada predstavlja brdo je komad stene koji je sačuvan i zaštićen metalnom ogradom i krovom. Na ovu stenu hodočasnici sipaju Gi, mleko, jogurt, itd. i obavljaju Puđe. Čak i od ove stene hodočasnici kidaju komade i nose sa sobom za uspomenu. Nakon što su obezbedili hranu u Dharmasali, Ramdas i Sadhuram su se odmarali neko vreme u poslepodnevnim satima.

Uveče, i Sadhuram i Ramdas su se zatekli na cesti koja vodi ka gradu kada su izdaleka začuli Bhađan. Tamo je Ramdasa i Sadhurama uputio Rama. Ubrzo su se zatekli u malom Raminom Mandiru. Ispred slika je sedelo pet svetaca i pevalo slavno ime Rame u pratnjičinela, Tamburine i Mridanga. Reči su bile “Hare Ram, Hare Ram, Hare Hare! Hare Krišna, Hare Krišna, Krišna Krišna, Hare Hare!”

Ovaj Bađan su pevali uz neprestano ponavljanje, u raznim melodijama što je natapalo atmosferu sa mirom. Na ovom mestu je Ramdas ostao gotovo četiri sata, potpuno uronjen u magični zvuk Raminog imena. Sledećeg dana, on i njegov vodič su krenuli natrag u Mathuru, i nakon kraćeg boravka u Mathuri, Ramdas, bez Sadhurama, je krenuo sam u Gokul koji je bio pet milja od Mathure. Ah! Gokul je mesto gde je Šri Krišna odrastao kao dete, gde je igrao svoje igre i pokazivao svoje nadnaravne moći! Ovde takođe potiče blagoslovena Jamuna. Možda je ovde u ovoj reci Šri Krišna ležao i plesao na kukuljici otrovne zmijske Kalije. Nakon jednog dana u tom mestu, Ramdas se vratio u Mathuru, odakle je nastavio za Brindaban koji je smešten na udaljenosti od 6 milja odatle.

Brindaban je veoma lepo mesto. Ovde ta ista Jamuna teče u svojoj pitomosti i čistoći. Tu su smeštene prelepe, prirodne bašte *Nimai* drugog drveća uz obale reke. Nebeski je užitek sedeti u njihovoj prohodnoj senci kada nad mestom duva sveži povetarac iz nedara majke Jamune. Ramdas je bio očaran ovim mestom i ostao je na obalama reke četrnaest dana. Suvi pesak mu je bio krevet i sedeljka preko noći, a senka drveća nešto dalje, je bila njegovo odmaralište tokom dana. Noći obasjane mesečinom su bile očaravajuće. Sam vazduh je izgledao kao pod nabojem te inkarancije ljubavi Šri Krišne – a kada je duvao laki povetarac činilo se da je donosio u Ramdasovo uvo očaravajuću muziku flaute Šri Krišne i srebrenkaste zuke malih zvončića njegovih blagoslovenih stopala u plesu. Uvek iznova, duboki, nežni i zvučni glas je putovao kroz vazduh – “Radešjam, Radešjam.” Tamo je Ramdas bio u stanju potpune ekstaze i zanosa. Dani su nesvesno prolazili. Ceo boravak je izgledao kao jedan dugi, slatki i ugodni san.

U Brindabanu je posetio mnoge Krišnine Mandire od kojih je Ranganath Mandir ogromna i piktoreskna građevina. Ona predstavlja tvrđavu okruženu masivnim zidovima. Ulaz i unutrašnje odaje i krov su napravljeni od umetnički obrađenog kamena. Na

posletku je stigla zapoved od Rame da krene. Vratio se u Mathuru i ušao u voz kao što su ga uputili prijtelji iz toga mesta.

POGLAVLJE OSAMNAESTO

RAIPUR

Vozom je išao za Raipur. Ramini putevi su misteriozni. Nije znao zašto ga Rama vodi u Raipur jer to nije bilo mesto hodočašća. Nakon što je u podne ručao u društvu Sadhua kojeg mu je poslao Rama u svoj svojoj ljubaznosti, na predlog ovog Sadhurama, otišli su prelepu baštu u tom mestu. Nakon što su se okupali u vodama kanala, Ramdas je prostro malu jelenju kožu (poklon od darežljivog prijatelja iz Đansija, naravno, dar od Rame) u hladovinu drveta i legao na nju, jedva da je zatvorio oči kada ga je neko lagano dotakao za rame. Kada je otvorio oči, ugledao je mladog Muslimana gde stoji pored njega.

“Izvinite što smetam, gospodine,” rekao je mladi prijatelj na Hindiju.

Ramdas je seo i upitao šta želi.

“Došao sam da razgovaram sa vama. Želeo bih da znam da li verujete u Muhameda,” raspitivao se mladi prijatelj.

“Zašto da ne? On je jedan od najvećih Božjih proroka,” odgovorio je Ramdas.

“Zašto kažete jedan od proroka? Zašto ne *jedini*?” upitao je prijatelj Musliman.

“Mladi brate, iako je Muhamed svetski učitelj, postoje i drugi veliki učitelji, na primer, Buda, Isus Hrist i Krišna – i u naše vreme, Mahatma Gandhi. Kad bi pokušao da razumeš poruku koju oni propovedaju svetu, video bi da se u osnovi svi oni slažu i imaju isti cilj za čovečanstvo.”

Reči su proizvele dubok utisak na um prijatelja Muslimana. Razgovor se nastavio neko vreme o Ramdasovim iskustvima, itd.. Mladi prijatelj ga je toliko zavoleo da je odlučio da ga sledi gde god je išao. To je bio iznenadni impuls. Ramdas mu je rekao da to ne bi trebao da radi jer mu Rama nije dao zapoved da ga vodi sa sobom. Posle nekih ubeđivanja, nagovorio ga je da napusti tu ideju. Ali je želeo nešto od Ramdasa za uspomenu. Ramdas mu je rekao da je bio voljan da mu da bilo šta što je imao sa sobom –samo je trebao da pita ono što želi. Ljubazni prijatelj je onda upitao da mu da jelenju kožu, i Ramdas mu je odmah dao. Dok je primao, rekao je:

“Moja želja je da imam ovu kožu da na njoj radim *Namaz*, to jest, molitve Alahu sedeći na njoj, a to će takođe da me svaki put podseti na tebe.”

Kada su se rastajali, upitao je Ramdasa gde ide sledeće. Rekao je da je Rama nameravao da ga povede u Ađmer.

“Pa, to je dobro,” rekao je prijatelj, “kada budeš tamo, obavezno posetite poznatnu muslimansku džamiju, Kađa Pir. Bilo koji Musliman može da Vas uputiti na to mesto.”

Ovo su bile proročanske reči. U dogledno vreme je stigao u Ađmer. Bila je noć. Dok se odmarao na stanici, policajac je regovao i oterao ga. Kretajući se sa još nekim Sadhuima koji su došli sa istim vozom, železnička policija je protestvovala i naredila im da svi izađu napolje. Ramdas je potražio mesto ispod drveta ispred stanice, unutar dvorišta. Ali i ovde je policajac došao i oterao ga. Hodajući neko vreme, na posletku je

zapazio mesto ispod drugog drveta u udaljenom ćošku železničkog dvorišta. Kako nije imao ništa da prostre na pod, legao ja na голу zemlju. Kada se približio s zemlji, osetio je jak miris urina. O Rama, kako si ljubazan, Ti činiš da tvoj ponizni rob prođe kroz svakakva iskustva – i sve to za njegovo dobro.

Ova situacija ga je dalje podučila kakva je budalaštima smatrativažnim ovo prolazno telo, i to ga je nateralo da sagleda svoj istinski nivo koji je bio veoma, veoma nizak. Kako bi mu dao benefite ovog iskustva, O Rama, Ti sam si se pojavio kao policajac i stvorio ove okolnosti. Ovde je Ramdas, Ramino dete, čvrsto spavao do jutra u ljubavnom zagrljaju svemoćnog bića Rame.

POGLAVLJE DEVETNAESTO

AĐMER

Kada je osvanulo, Ramdas je pružio korak i uputio se ka gradu. Dok je hodao kroz gusto naseljene ulice Ađmera, ne znajući kuda ide, stalno je razmišljao o Rami. Uto je visoki i snažni Musliman stao ispred njega i dao mu znak da ga sledi. Nije imao izbora. Stoga je bez ikakvog premišljanja poslušao svog vodiča Muslimana, ne znajući kuda ide, a niti ga je bilo briga gde ga je prijatelj vodio. Probijali su se kroz ulice gotovo celu milju, i na posletku su stali kod kapije u obliku luka. Prijatelj je ušao, a za njim i Ramdas. Nakon što je prošao kroz dvorište, i spustio se niz stepenice, te prošao kroz ulaz, ugledao je prelepi *Masđid*. Ušavši unutra, zatekao se ispred velikog, srebrenog *Mandapa* ili *Tabuta*, sa kupolama i piktoresknim duborezom.

“Ovo je Kađa Pir,” uzviknuo je prijatelj Musliman, “pokloni se ovde i upiši se kao Čela Muhameda.”

Ramdas je kleknuo kako mu je naređeno, sa poštovanjem. Onda je pogledao ljubaznog prijatelja i rekao:

“Brate, nema potrebe da se upisujem kao Muhamedov *Čela* jer sam već *Čela* Muhameda.”

O Rama, O Muhamede! Kako su krasni Tvoji putevi! Da bi ostvario žarku želju mladog prijatelja Muslimanaiz Raipura, doveo si Ramdasa u posetu ovom svetilištu Muslimana. Sva slava Tebi, O Rama – O Muhamede!

Potom ga je izveo iz ovog svetog mesta i ostavio ga na glavnoj cesti. Ubrzo nakon ovoga, sreo je Sanjasina Svami Ramačandru – čoveka čistog i nežnog srca. On se veoma vezao za Ramdasa i počeo je da se brine o Ramdasu na razne načine. O Rama! Kako li samo Tvoj rob u neznanju može da razume Tvoje puteve! On zna samo ovo – Ti si sveljubaznost, sveljubav. Svamiđi se najpre raspitao na pijaci o *Anakšetri*, i kada je saznao i dobio *Čitove* za dva obroka, poveo ga je tamo. Nakon što su jeli, odveo ga je do odmarališta gde je podelio sa Ramdasom njegovu skromnusobu uprkos protestovanju Ramdasa. Njegova ljubaznost prema siromašnom Raminom robu je zaista bila bez granica.

O Rama, Ti si taj koji se pojavljivao u obliku ovih vodiča kako bi vodio, hranio, i brinuo se o svom robu. Tako je Ramdas počeo da vidi sva ljudska bića, sav život, sve stvari samo kao manifestaciju božanskog Rame na kojeg je meditirao dan i noć. Svamiđi i Ramdas su ostali u Ađmeru tri dana, a onda krenuli u Puškar Rađ. Putujući preko brda oko pet milja, stigli su do velikog, prirodnog bazena vode pored kojeg su bili izgrađeni hramovi i Dharmasale. Svamiđi i Ramdas su se zatim smestili u jednu od njih. Ovde je Ramdas proveo pet dana u Bhađanu na Šri Ramu. Svami Ramačandra je morao da ostane nekoliko dana u Puškar Rađu.

Tako je Ramdas, na Raminu zapoved, napustio mesto sam i otišao za Ađmer gde je ponovo dobio društvo Sadhua. Nakon što su sprečeni da putuju vozom Raminom voljom, pešačili su oko 16 milja, a onda su se ukrcali u voz. Sadhuram koji se žalio na slabu probavu u Ađmeru se potpuno oporavio tokom ovog pešačenja od 16 milja, primajući veoma malo hrane tokom puta. Rama radi sve za dobrobit. Na raskršću zvanom Meshana, Sadhui su sreli još jednog Sanjasina na čiji predlog su mu se pridružili i krenuli na stanicu Dharmapuri, i uputili se pravo u Ašram Sadhua koji se nalazio pored Mandira Mahadeva. Sadhu je poželo srdačnu dobrodošlicu gostima i dao im smeštaj, hranu, itd..

Ramdasa su primorali da ostane u tom Ašramu nekoliko dana. Ali, kako Sadhuram nije mogao da ostane, Ramdas je napustio mesto nakon dva dana boravka i nastavio sa svojim putovanjem. Prošlo je nedelju dana u ovom Ašramu kada su dvojica Sanjasina iz susednog sela došla tamo u posetu i povelili ga u svoj Ašram koji se nalazio u džungli. U ovoj džungli, koja je po njemu bila najpodgodija za Rambađan, je ostao neko vreme. Sanjsini su bili veoma ljubazni prema njemu. Tu u džungli je bio i mali Mandir Naraharija. Unutrašnjost Mandira je bila savršeni četverougao – čija je dužina strana izosila tačno koliko Ramdasova visina. Osim jedan ili dva sata snap o noći, Ramdas je ponavljao slavnu Mantru Šri Rame tokom celel noći. Ovako je dokazao sebi da iznad svake sumnje Rama štiti sa najvećom brižnošću poklonike koji mu potpuno veruju i koji se samo oslanjaju na Njega.

Džungla je bilapunadivljih svinja, zmija, škorpiona i drugih otrovnih svorenja. Svake noći bi čuo kako se 20 do 30 divljih svinja okuplja oko Mandira čija su vrata uvek širom otvorena. Divlje životinje bi došle da ruju njuškama i traže korenje u močvarnom zemljištu koji okružuje Mandir jer je ovo korenje bila njihova hrana. Ramdas je slobodno izlazio po noći dok su one bile tamo. Ali milošću Rame, one ga nikad nisu napale. Seljani koji su dolazili tokom dana su ga upozoravali osvirepoj prirodi ovih divljih životinja, ali

Ramdaz je imao potpuno poverenje u Ramu što je značilo potpunu zaštitu i neustrašivost. Štaviše, tokom dana i noći u Mandir su slobodno dolazile duge, crne zmije, međutim, nijedna od njih ga nije napala. Svakog jutra kada bi Ramdas podigao prostirku od jute koju su mu prostrli ljubazni Sanjasini za Asan ili sedište, a koju je Ramdas koristio i kao krevet preko noći, ispod nje bi otkrio brojne crveno-žute škorpione. Ali ga nijedan nije ubo.

O Rama! Kada je Tvoja ljubavna ruka uvek spremna da zaštiti Tvog poniznog roba, štamože da ga ozledi? Ti si – O Rama – posvuda – u svim stvorenjima – ceo univerzum i sve je Tvoja manifestacija. O Rama – sva slava Tebi! Ramdas, Raminom voljom, je ostao u ovoj džungli oko mesec i po. Poslepodneve je uglavnom provodio u društvu pastira koji bi došli u ovu šumu da napasaju svoja goveda. Oni su svirali flaute i pričinjavali mu zadovoljstvo slušanja njihove slatke muzike. Ovi dečaci su mu se učinili kaomali, veseli, aktivni Krišna. Raminom milošću, boravak ovde se pokazao kao veoma prijatan.

Jednom prilikom, ljubazni prijatelj Sanjasin ga je poveo u posetu selu na nekoliko stanica od Dharmapurija – selo se zove Jadavpur. Ovde je bio skup Sadhua. Bilo ih je oko 200. To je bio festival Satsanga. Lepo je bilo videti širokogрудо gostoprimstvo seljana. Svaku udobnost koju su posedovali bila na raspolaganju Sadhuima. I jednog dana je došla Ramina zapoved da krene dalje. Shodno zapovedi, Ramdas je napustio džunglu uprkos željama Sanjasina koji su hteli da Ramdas ostane još nekoliko meseci. Rama ga je dao na brigu jednom trgovcu na železničkoj stanici koji ga je pratio sve do mesta dokle je trgovac putovao. Događaj koji se ovde desio treba da se prepriča.

POGLAVLJE DVADESETO

NOVAC JE KOREN SVEG ZLA

Kada su trgovac i Ramdas ulazili u voz, zatekla ih je velika navala putnika i trgovac je morao da se progura kroz veliku gomilu ljudi da bi se ukrcao u vagon, što je i učinio, uz pratnju Ramdasa. Jedva da je seo na sedište kada mu je prijatelj trgovac prišao i rekao:

“Maharađ, neko mi je ukrao kožnu torbu sa 1 Rupijom i voznom kartom.”

I pokazao mu svoj džep na prsluku koji je iznutra bio pažljivo poparan kako bi se uzeo novčanik. Sve ovo mora da je trajalo nekoliko sekundi. Trgovac je nastavio:

“Šta sada da radim, nemam ni karte ni novca. Da obavestim policiju o ovom?”

Voz je upravo kretao.

“Kako pitaš za Ramdasov savet,” rekao je Ramdas, “on ti kaže da ćutiš o ovom događaju. Nije dobro da se uzrujavaš niti da dižeš larmu oko ove stvari. Što se tiče tvoje vozne karte, možeš da putuješ bez nje do svoga odredišta. Tokom puta ili na stanici gde budeš silazio, ako železnički službenici budu tražili kartu, možeš da im objasniš kako si izgubio novčanik i kartu. Kao dokaz, možeš daim pokažeš proprani džep na prsluku.”

Međutim, ovaj savet poniznog Ramdasa nije zadovoljio trgovca. Nije mogao da se smiri dok nije prijavio stvar železničkoj policiji. Onda je policajac ušao u kupe i počeo da proziva mnoge oskudno odevene i skromne Sadhue, prisiljavajući ih da otvaraju svoje torbe i svežnjeve kako bi ih policija pretražila. Kako nisu pronašli ništa u njima, pažnja policajca se sledeće usmerila na grupu jednostavno odevenih seljaka koje su bili prisiljeni da skinu svoje turbane, kapute i odeću da bi je policija pretražila. Kod jedne osobe su pronašli 20 Rupija. Ovoga čoveka je policija oštro ispitivala i sa sumnjom kako je zaradio taj novac. On je objasnio da je samo čuvao tu sumu koja je pripadala svima u grupi. Uto se prijatelju-trgovcu, koji je posmatrao istragu koja je započela njegovom prijavom, sve to smučilo i počeo je da se kaje jer je video kako policija zlostavlja mnoge nevine ljude radi njegovog gubitka. Novac koji su pronašli kod seljana, kao i njihove karte, je oduzela i zadržala policija, i to im je vraćeno tek kada je voz prošao nekoliko stanica. U međuvremenu, događaj je izazvao mnogo nemira i strepnje. Onda je trgovac prišao Ramdasu, i dao mu Namaskar, govoreći:

“Maharađ, bio sam budala što nisam poslušao tvoj zlata vedan savet. Vidi kakvu sam samo zbrku izazvao sa celom ovom stvari. Pogledaj samo kakvu sam bol zadao tolikim nevinim ljudima. Oprosti svom robu.”

“Moli se i zaraži oproštaj od Rame, O prijatelju,” odgovorio je Ramdas. Ovim događajem je Rama podučio Ramdasa o vrednom moralu da nikada ne bi trebao da čini

grešku tako što nosi ili drži novca kod sebe jer to stvara samo probleme i nedaće. Dobro se kaže: “Novac je koren sveg zla.”

POGLAVLJE DVADEST I PRVO

ĐUNAGAD

Sada je voz vozio Ramdasa za Đunagad. Bilo je podne. Bio je bez vodiča. Na gradskoj kapiji se raspitao kod policajca da li postoji Ramin Mandir u tom mestu. Odgovorio mu je da postoji Ramin Mandir oko dve i po milje od kapije i usmerio ga prema tom mestu. Ramdas je krenuo, često praveći upite tokom puta. Na posletku je stigao do velike kapije Raminog Mandira. Ušao je, a dobrodošlicu mu je poželeo Mahant Ašrama sa kojim je ostao oko nedelju dana. Ovde je uživao u dobrobitima društva još šest Sadhua koji su takođe bili gosti ljubaznog Mahanta. Svi oni su bili ljubazni prema Ramdasu.

Rama je ovde uradio dva predivna čuda – jedan od ovih Sadhua je doživeo napad groznice od četrnaest dana i uprkos raznim vrstama nege, bilo mu je loše. Bio je prikovan za krevet, iznuren i bled. Pored toga, bio je obeshrabren i uzrujansvojom bolešću. Videvši njegovo stanje, Ramdas nije mogao, a da ne ode kod njega, da sedi uz njega i da mu ponudi svoju negu, lagano masirajući njegove noge. Kada ga je primetio, bolesni Sadhu se pridigao i počeo da protestuje, govoreći da on nije vredan takve pažnje. Samo je zatražio blagoslov Ramdasa da bude dobro do sutra. Ramdas je rekao da je on bio samo ponizni Ramin rob i da nije imao pravo da ikoga blagosilje.

“Blagoslovi me u ime Rame,” molio je.

“Pa brate,” rekao je Ramdas, “neka te Šri Rama, zaštitnik svih, blagoslovi sa zdravljem do sutra ujutro.”

Te noći je Rama najverovatnije bio zauzet sa ozdravljenjem Sadhua jer je sledeće jutro nestala groznica, a Sadhu je bio bodar i čio. Ovo čudesno ozdravljenje koje je napravio Rama u kojem je upotrebio poniznog Ramdasa kao njegovu alatku je bilo poprilična senzacija u Ašramu. Tako je postao objekat velike pažnje i ljubavi od svih u Ašramu. Posle tri ili četiri dana, drugi Sadhu se razboleo. I on je pitao Ramdasa da ga blagoslovi na isti način kao onog prethodnog. Ramdas se ponovo molio Rami kao što su zahtevali od njega. O Rama, kako si Ti moćno biće! Drugi Sadhu se takođe oporavio do sledećeg jutra. Sva slava Tebi, Rama!

Ramdasu nije bilo suđeno da ostane dugo u ovom Ašramu. Jednog dana je sreo istog Sanjasina koji je ga je vodio u Dharmapuri. On je pokazao veliku ljubav prema Ramdasu. Sada ga je poveo u drugi Ašram koji je pripadao poznatom Sanjasinu iz Đunagada, Kašigiriju. U ovom Ašramu ili Akhadi, kako se zvala, Ramdasa su voleli svi Sanjasini – bilo ih je oko 15. Ramina namera u Đunagadu je bila da omogući Ramdasu da se popne na poznato brdo Girnaru – sedištu Guru Datatreje i Majke Ambađi. Tu želju je

saopštio Kašigiriđiju koji mu je predložio da se pođe sa njim na to brdo. Ramina ljubaznost je zaista velika. Zakazali su vreme i jedne noći se popeo na Girinar sa Kašigiriđijem i još šest Sanjasina koji su ga sledili. Ukupan broj koraka da se popne na brdo je iznosio 9,000. 6,000 koraka su napravili do oko tri ujutro kada su stigli do Ašrama Sanjasina Šankaragirija.

Ovde su zanoćili. Na brdu je bilo veoma hladno. Rama je bio ljubazan, a njegov Bađan sladak. Sledećeg jutra nastavili su sa usponom i najpre stigli do hrama Majke Ambađi, a onda se popeli uzbrdo do najvišeg vrha ovih brda. Dok su se približavali vrhu, koraci su im bili neravni i klizavi, ali ih je Rama bezbedno doveo do vrha. Ovde na vrhu su otisci stopala Gurua Datatreje. Stotine hodočasnika se svaki dan penje na ova brda kako bi dobili Daršan ovih svetih stopala. Sedeti na ivici ovog vrha sa širokim pogledom na sve strane je bilo očaravajuće. Ljupki prizori na sve strane – daleka brda obojena u zeleno i žuto – velika, plava širina neba iznad glave, i tanki, srebrni mlazovi svetlucave vode koji su tekli niz glatke i sjajne strane stena – su sve scene koje uzdižu posmatrača do regija koje su u isto vreme mistične i rajske.

Silazeći niz ovo brdo, na pola puta, družina je posetila pećine u kojima su živele Mahatme. Imali su neouobičajeno zadovoljstvo da se nađu u njihovom društvu. Onda su obišli razne bazene vode na obroncima brda. Nakon dužeg hoda su oko podne stigli natrag u gostoljubivi Ašram Šankaragiriđija. Posle večere društvo je nastavilo spust i stiglo do večeri u Đunagad. Sledećeg dana su se svi Sanjasini iz te družine žalili na ukočenost i bolove u udovima. Neki od njih, dva ili tri dana suhramali. Ali Rama je bio toliko ljubazan prema Ramdasu da on nije osećao nikakav bol niti ukočenost u nogama. Potom ga je Rama upoznao sa dva mlada prijatelja, Maganlalom i Kantilalom. Obojica su veoma zaveleli Ramdasa. U njihovom društvu je proveo nekoliko srećnih dana. Svake večeri, ovi prijatelji su ga vodili u javne bašte i šetali sa njim kroz šumarke.

Jednom se sa njima popeo na malo brdo Lakšman Tekri. Oni su ga predstavili i nekim muslimanskim prijateljima iz tog mesta koji su bili veoma ljubazni prema njemu. Posetio je Datar džamiju u podnožju Datar brda. Maganlal ga je upoznao sa nekoliko prijatelja iz Đunagada koji su svi podjednako bili ljubazni prema Ramdasu. Maganlal je organizovao njegovo putovanje u Somnath, poznato svetište od istorijskog značaja. Ramdas je tako krenuo u ovo svetište u društvu prijatelja iz Guđrata kojegje, milošću Rame, sreo na železnoj stanici.

Nakon što su došli do Veraval stanice, ovaj prijatelj ga je prema uputama Maganlala, odveo u kuću bogatog trgovca iz tog mesta – jednog od Maganlalovih rođaka. Ali kada ga je Ramdas posetio, on je bio prkovan za postelju usled visoke temperature i celo njegovo domaćinstvo je bilo u stanju akutne strepnje zbog njegove bolesti. Ramdas je seo pored bolesnog prijatelja, dodirnuo njegovu nadlakticu i osetio visoku temperaturu. Pre nego što je napustio sobu, sva trgovčeva rodbina, kao i prijatelji koji su dopratili Ramdasa do toga mesta, su pitali Ramdasa da blagoslovi bolesnika sa zdravljem. Tako je Ramdas rekao da bolesnik bude dobro do sledećeg jutra milošću svemoćnog Rame.

Rama je i ovde manifestovao svoju moć! Oboleli je bio bez temperature sledećeg jutra. Imao je groznicu prethodnih pet dana bez prestanka. Raminom milošću, sada ga je groznica prošla, i mogao je da ode do mesta gde je radio. Ramdas je odseo na najvišem spratu njegove radnje – ogromne zgrade. I ovde su svi bili ljubazni prema njemu. Posetio je i ruševine i hram Somath. Ušao je i stajao ispred idola u podzemenoj pećini u kojoj se nalazila velika slika Somanatha. Ovde je ponovo osetio uzbuđenje ekstaze u prisustvu Somatha. Okupao se u reci u blizini hrama. Vrativši se u Veraval, Ramdas je, prema Raminoj naredbi, izrazio želju prijateju trgovcu da poseti Praći i Mudi Goraknah, i rekao mu da će krenuti peške sledećeg jutra.

“Ne, Svamiđi,” rekao je ljubazni trgovac, “ne bi trebao da ideš peške. Daću ti volovsku zapregu jer je cesta koja vodi ka ovim mestima toliko neravna i teška da čak ni konjska zaprega ne može da prođe. I šta još, moraš da pređeš razdaljinu od 16 milja koja je prevelika za tako slabašnjog čoveka kao što si ti da je prepešači.”

Iako se Ramdas protivio ovom predlogu, prijatelj je zahtevao da sedne u zapregu zajedno sa još nekim prijateljima koji su takođe krenuli za Prači. Ljubazni prijatelj je takođe utisnuo u njegov džep malu maramicu u kojoj su bile 2 Rupije za iznajmljivanje zaprege prema Pračiju i natrag. Zaprega je krenula pre svitanja. Nisu odmakli ni pola milje kada je Ramdas video kako vozač tuče vola sa debelim štapom. On naravno, nije mogao da to gleda. Osećao se kao da udarci padaju na njegova leđa. Zamolio je vozača da ne povređuje vola. Vozač mu je odgovorio da vo ne bi išao da ga ne teraju. Sada je Rama naredio da Ramdas smesta napusti zapregu. Nakon što mu je platio 1 Rupiju, sišao je, krenuo peške i stigao u Prači oko podne.

Dok je hodao, naišao je na oskudno odevenog čoveka sa svežnjem na leđima. Kada je čovek video Ramdasa, brzo je prešao na drugu stranu ceste i nastavio da hoda drugom stranom. Kad su odmakli malo dalje, sreo je drugog čoveka koji je dolazio iz suprotnog smera, te su se pozdravili sa ‘Ram, Ram’. Nakon što su otišli malo dalje, Ramdas ga je pitao zašto se odmiče od njega na što mu je ovaj odgovorio da je bio Pariah.

“O, ali ti si Ramdasov brat, svejedno.” Rekavši ovo, Ramdas mu se približio i uzeo ga za ruku. On je zbunjeno i netremice gledao u Ramdasa.

“Ja sam Dhed kaste,” ponovo je rekao.

“Ramdas je tvoj brat,” ponovio je Ramdas. “Čovek koji ima Ramino ime na svojim usnama je viši od Brahmina – u očima Rame, oni su jednaki.”

Sve dok nije otišao, Ramdas je pričao sa njim o slavi Rame. Onda se odvojio od Ramdasa koji je dopao društva prijatelja Muslimana koji je vodio konja koji je bio natovaren sa nekom robom. Ovaj jednostavani i detinjasti prijatelj mu je pričinjao veliko zadovoljstvo svojim društvom sve dok Ramdas nije stigao u Prači. Nakon što se okupao u velikom rezervoaru u koji je tekla voda, posetio je nekoliko Mandira, sreo dva Sadhua iz toga mesta, a onda krenuo natrag, te je do večeri stigao u svetilište Mudi Goraknath. Ovde je ostao jednu noć u društvu Sadhua iz hrama koji je isto tako pećina u koju može da se uđe nakon što se spusti niz kamene stepenice.

Krenuvši odatle rano sledećeg jutra, stigao je u Veraval tog istog jutra. Prva stvar koju je napravio je to da je trgovcu vratio preostalu Rupiju. Prešao je celi put sa entuzijazmom, ponavljajući, u skladu sa svojom željom, svetu Ram Mantru. Sledećeg dana je krenuo vozom u Đunagad. Maganlal i Kantilal su ga srdačno dočekali na povratku. Nagovorili su ga da ostane nekoliko dana u Đunagadu. Pristao je Raminom voljom, pod uslovom da mu dozvole da ostane u samoćina mestu gde može da provodi dane u potpunoj posvećenosti i meditaciji na Ramu. U skladu sa tom njegovom željom, sam Rama mu je dao Ašram Mučkunda Rišija. Ovaj Ašram se nalazi usred guste džungle preko brda, na putu za Girnar, oko 4 milje od Đunagada. Ovde se nalazi i hram u ruševinama, uz nekoliko zapuštenih Samadija. Posledica toga je bila da je mesto imalosablasan izgled.

POGLAVLJE DVADESET I DRUGO

AŠRAM MUČKUNDA RIŠIJA I DVARAKA

Ramdas je došao u ovaj Ašram i ostao u njemu 10 dana. Zapalio bi malu vatru i čučeci ispred nje, radio je Rambađan cele noći. Ovo mesto je bilo puna šišmiša i gugutki. Pošto

je bilo napušteno i stravično mesto, ljudi iz grada i Sadhui su smatrali privilegijom da posete Sanjasina koji boravi na takvom mestu. Neki od ovih dobronamernih prijatelja su ga najpre upozoravali o navodim strahotama toga mesta. Onda im je on svima rekao da ga svemoćni Rama štiti i da nema mesta za strah. Ovde su mu Mahanlal i Kantilal svakodnevno dolazili u posetu. Za njega su nabavili od prijatelja Muslimana odličan prevod svetog Kurana na engleski, a koji je preveo poznati Moulvi iz Lahorea. Kuran je zaista sjajno delo. Ramdas je imao velike dobrobiti od proučavanja ovih učenja velikog proroka Muhameda.

Onda je Ramdas primio zapoved od Rame da napusti mesto. Shodno tome, napustio je Đunagad ponoćnim vozom i nakon što je preseo na jednom raskršću, stigao je na stanicu Porbandar. Iz te stanice je otišao u grad Sudamapuri. Blagosloveni svetac Sudama, veliki Bhakta Šri Krišne, je živeo ovde i tako je grad dobio ime Sudamapuri. Ovde se uvek iznova prisećao Sudaminog poniznog pokona oljuštenog pirinča Krišni i ljubavnog načina na koji je On to primio, a takođe i toga kako je Šri Krišna jednom prilikom oprao stopala Sudame što je podestilo Ramdasa na poznatu izreku Svamija Rame Tirtha: "Rob je rob jer je slobodan."

U društvu dvojice Sadhua, posetio je hram Šri Krišne za koji se kaže da je podignut na mestu gde je nekoć bila Sudamina koliba. Iste večeri, on, zajedno sa dvojicom Sadhua kojima su se posle pridružila još dvojica, tako čineći grupu od pet, su krenuli na put prema Dvaraki. To je bila prilično vesela družina od kojih je jedan stari, bradati Sadhu – sa velikim turbanom na glavi, debelim Kambaom na leđima, drvenim sandalama u jednoj ruci i polupanom mesinganim činijom u drugoj, drvenom naslonom za ruku preko ramena, podstavljenom jaknom na telu, i Kaupinom oko bedara – je odabrat da vodi grupu. On je bio jednostavan, skroman, dobre pirode, i bezazlen, stari svetac. Sadhui su veselo hodali milju za miljom, svaki prepričavajući drugima delić njegovog iskustva. Ramdas je ili bio upijen u slušanje priča ili u ponavljanje Raminog slatkog imena. Pauzu

su napravili tako što su zanoćili u malom, izdvojenom seocetu čiji su stanovnici dočekali Sadhue sa velikom gostoljubivošću.

Sledećeg jutra, veoma rano, Sadhuram, vođa, je objavio pokret. Budeći se polako, Sadhui su ustali, svako je uprtio svoj zavežljaj, te su započeli putovanje. Tako su putovali, zastajući u podne, noćivajući u selima, sve dok nisu stigli u staro svetište Muladvaraka, prešavši ukupno 20 milja od Sudmapurija. Ovde je bio Ašram jednog Sadhua gde se uvek nalazio skup od dvadest do trideset putujućih Sadhua. Ovde bi se novopridošli mešali sa Sadhuima iz Ašrama veselo se družeći, a onda bi posetili stari hram. Kaže se da je Šri Krišna najpre ostao u ovom mestu pre nego što se preselio u Dvaraku ili Bet Dvaraku, kako se još zove.

Društvo je stiglo u Gomati Dvaraku nakon kraćeg putovanja. Ovo svetište je takođe poznato kao važno mesto hodočašća zbog svete reke Gomati koja je ovde jednom tekla pre nego što je presušila. Sada se umesto nje ovde nalazi rezervoar, a kupanje u njemu hodočasnici smatraju velikom zaslugom. Nakon što su dobili Daršan u velikom hramu ovoga mesta i proveli dan u društvu mnogih dugih putujućih Sadhua koji svakodnevno posećuju mesto u stotinama, družina je nastavila put pod zapovedi i vođstvom poštovanog Sadhurama. Kada su stigli na železničku stanicu, ušli su u voz koji su već u potpunosti zauzeli drugi Sadhui. Ovaj vagon se zvao 'Sitaram'. Zaista je bilo darežljivo od železnica da dozvoljava Sadhuima da besplatno putuju na ovoj liniji. To je bio neuobičajeni blagolov Rame da je obezbedio Ramdasu društvo od gotovo 40 Sadhua koji su se odnosili jedni prema drugima sa savršenim prijateljstvom i nevinošću kao mala deca tokom igre. Svaki Sadhu je bio zauzet otvaranjem svoga malog zavežljaja kako bi pokazao Sadhuu do sebe premete od kurioziteta, kao što je končo, školjke, Rudrakša, male uokvirene slike bogova iz raznih svetilišta, sve što je prikupljeno tokom hodočašća po celoj Indiji.

Na posletku, voz ih je odveo do železničkog terminala – jedne male stanice. Sišli su ovde krenuli na obalu mora gde su im dozvolili da se ukrcaju na dva parobroda koja pripadaju jednom Muslimanu. Pošto im je vlasnik broda dozvolio da se ukrcaju, Sadhui su svi povikali u glas – “Muhamed Ki Jai”. Tako su prešli zaliv i stigli na otok Dvaraku. Kada su stigli, već je pala noć. Odmarali su se u Dharmasali te noći, a već sledećeg jutra su posetili poznati hram Dvarakanath. Ramdas je imao neopisiv osećaj uzbuđenja i radosti dok je stajao ispred statue Šri Krišne. Ostao je u hramu gotovo dva sata u stanju potpune, blažene povučenosti. Sledeće što je napravio je da je odlutao do obale mora, skočio sa stene, celo vreme apsorbovan u meditaciju na Ramu. Družina Sadhua je ovde ostala dva dana. Trećeg dana, zapoveđu Sadhurama, društvo je počelo putovanje natrag.

Uto se desio incident koji ovde mora da se zabeleži. Grupa je kao i obično zastala u određenom mestu da zanoći, i zapovđu vođe, počeli su putovanje pre svitanja. Sadhuram se probudio malo prerano. Još je bio mrak – i Sadhui su se žalili da nisu mogli da vide put ispred sebe. Još dvojica Sadhua su im se priključila u tom selu. Ovo su bili mladići – jedan je bio potpuno slep, a vodio ga je drugi koji nije video na jedno oko. Sadhuram je ubedio društvo da će sunce uskoro izaći. Ali hodali su gotovo dva sata po mrklom mraku, posrćući, iznoseći pritužbe i lutajući s vremena na vreme – i još uvek nije svitalo. Svi su počeli da ga kritikuju, ali stari Sadhuram je tiho koračao i nije davao nikakve odgovore na tešku kritiku koju je dobijao, ali pri svakom koraku je postajao sve svesniji da se izgubio i da ih je sve vodio u nepoznatom smeru.

Sve dalje su odmicali. Onda su stigli do nekog mokrog tla, pa onda i do blata. Išli su sve dalje, i na posletku su se zatekli u blatu do kolena. Sada su svi besno povikali da stanu. Još uvek je bio mrkli mrak. Sadhui su naprezali oči zureći u horizont, svi, naravno, osim jadnog slepog Sadhua, u nadi da će videti nekakav znak da će sunce uskoro pojaviti. Ali na sunce će se još načekati. Ponovo je izneo pritužbu jedan od Sadhua i upitao

Sadhurama šta sada da rade. Sadhuram nije odgovorio. Nakon bespoldne rasprave neko vreme, svi su došli do jedinstvenog zaključka da treba da čekaju tamo dok se ne razdani jer ako krenu, mogu izazvati još goru sudbinu, i možda upasti u jarak ili još veći glib.

POGLAVLJE DVADEST I TREĆE

BOMBAJ

Tako su proveli sat vremena u toj močvarina žestokoj hladnoći. Na posletku, vatrena kočija boga Sunca je stigla jureći ka horizontu, nagoveštavajući dan nade i radosti. Većina Sadhua iz grupe je do sada odlučna da napusti vođstvo Sadhurama, i oformljujući grupe od po dvoje, krenuli su sa tog mesta. Ali Ramdas koji je celo vreme bio potpuno zaokupljen sa ponavljanjem Ramine mantre, čvrsto se držao Sadhurama, pomogao mu je da nosi svoje sandale i Lotu, isledio ga. Iako su neko vreme bili razdvojeni, svi Sadhui su se ponovo sreli na najbližoj železničkoj stanici. Ovde su svi ušli u voz koji je vozio ka severu. U Viramgamu su morali da presadaju. U toj gužvi, Ramdas i Sadhuram su se mimoišli i nisu se ponovo sreli. Verovatno je Sadhuram koji je želeo da ide u Mathuru, ušao u voz koji je nastavljao put severno. Ramdas, zajedno sa nekim drugim Sadhuima, je ušao u voz koji je išao za Bombaj. Ramina milost je bila toliko velika da je voz u koji je seo putovo direktno za Bombaj bez presedanja.

Voz je već bio blizu Ahmedabada kada je na jednoj od stanica ušao kontrolorda proveriti karte. Pronašao je petoricu Sadhua u vagonu bez karte, među kojima je, naravno, bio i Ramdas. Kontrolor je izdao naređenje da svi Sadhui napuste voz. Tako su, jedan po jedan, Sadhui ispadali iz vagona. Sada je i Ramdas ustao, ali kontrolor koji je stajao blizu njega, je stavio ruku na Ramdasovo rame i zahtevao od njega da se vrati na svoje mesto, rekavši:

“Maharađ, ti ne treba da siđeš. Ono što sam rekao ne vredi za tebe.”

O Rama, kakva je ovo povlašteno tretiranje Ramdasa? Ne, Ramdas nema pravo da Te preispituje. Tvoj rob je uvek vezan za Tvoja sveta stopala – O Rama –to je sve. Nakon što su prošli Alahabad, neki od prijatelja iz vagona su mu ponudili voće, itd.. Posle je primetio da su sviputnici oko njega u vagonu bili veoma ljubazni prema njemu – iako je celo vreme bio tih, osim što je ponavljao Ramino ime ispod svoga daha. Oko 8 uveče voz je ušao u Grand Road stanicu u Bombaju. Kada je izašao iz stanice, Ramdas, kako ga je savetovao Rama, je krenuo direktno u Bhulešvar. Tokom puta je morao da se raspituje

kako da dođe tamo. Stigao je do hrama i odmarao se preko noći na jednom od kamenih stepenika unutrašnjeg hrama. Ovde, u blizini hrama, se nalazila Dharmasala na mnogo spratova; bila podignuta u ime darežljive majke – Đanakibai.

Dharmasala je uvek bila puna. Mogla je da primi dve do tri stotine Sadhua. Oko 4 ujutro, Ramdas, koji je spavao, se probudio uz zvuke oćaravajućepesme koja se razlegala iz Dharmasale. Tema pesme je bila Radha-Kriřna. Naćin na koji su dve pobožne majke pevale je bio pun patetike, i glas je ipunio vazduh sa slatkom, fascinirajućom ćarolijom. Izgledalo je kao da se sama Kriřnina ljubav preplitala sa muzikom njihovih glasova. Sam Ramdas se osećao uzdignut do visina ekstaze i bio izgubljen u njoj sve dok pesma nije prestala.

Svanuo je dan. Okupavši se na slavini, Ramdas se vratio na svoje mesto kada mu je prijatelj dao Ćit ili ulaznicu, i upitao ga da se pridruži šestorici Sadhua koji su imali slićne Ćitove.

“Trgovac poziva sve na večeru u njegovoj rezidenciji,” rekao je.

Tako su svih ovih sedam Sadhua ustali i krenuli za ovim vodića koji ih je proveo kroz nekoliko ulica dok nisu stigli do ulaza u kuću domaćina. Kako je još bilo vremena do početka večere, Sadhui su seli u hladovinu u dvorištu. Ramdas je krenuo da sedne na deblo drveta kada mu je jedan od Sadhua priřao i rekao:

“Svamiđi, pozivnica koja mi je urućena se izgubila na putu. Bez hrane sam dva dana. Da li ću uspeti dobiti večeru bez pozivnice?”

Jedini odgovor koji je Rama tada dao Ramdasu je bio da tiho i bodro preda svoj Ćit njemu i da odmah krene sa toga mesta. Sada je lutao na suncu kao luđak – zařto kaže ‘kao’ luđak? Bio je zaista lud – lud za Ramom. Hodao je neprestano. Nesvesno se zaputio na tvrđavu i lutao od ulice do ulice. Na određenom skretanju, sreo je ožalořćenog ćoveka srednjih godina koji se poklonio Ramdasu i dao mu Piu. Uzvativši pozdrav,

Ramdaz mu je odgovorio da neće uzeti novac već samo voće. U blizini je stajala žena koja je prodavala banane. Prijatelj je kupio jednu banana za jednu Piu i dao je Ramdasu.

Onda ga je prijatelj naterao da sedne na ulicu i počeo je da mu priča svoju priču. Rekao mu je da je imao sina jedinca koji je zaista bio zlatan. Bio je inteligentn, umeren, dobrog karaktra, mnogo je obećavao, bio privržen i pun ljubavi, a i zgodan – uzor savršenstva – ali ovoga je sina odnela kuga pre mesec dana. Od toga dana teškog gubitka, čovek je bio lud od žalosti. Stoga je molio Ramdasa da pronađe način za njega da se nosi sa ovom nedaćom. Ramdas mu je onda odgovorio:

“Žalostiti zbog gubitka svoga sina znači prigrliti zabludu. Biti slobodan od žalosti znači znati realnost. Postoji samo jedan način da se probudiš za ovu realnost, a to je da meditiraš na Boga.”

“Kako? Ne mogu da kontrolišem um,” rekao je prijatelj.

“Pa, sada, počni ovde da ponavljaš Mantru koju je Ramadas dobio od Rame kako bi ti je dao, i proveriti trenutačni učinak.”

Rekavši ovo, dao mu je Upadeš Rama Mantre i rekao mu da je tada, na tom mestu ponavlja neprestano 15 minuta. Dok je ovo radio, dobio je osećaj olakšanja. Onda se podigao i poklonio Ramdasu, i izgovorio da je dobio pravi ključ koji otključava vrata mira. Nadalje je rekao da pobavljajući Mantru oseća mir i da neće nikako prestati ponavljati Mantru. Onda je otišao. Ramdas je nastavio sa svojom luđačkom šetnjom.

Sada je prošao preko široke ulice koja spaja zgrade povereništva luke i obalu. Išao je i išao – prolazeći kroz lavirintulica i aleja – a onda prešao preko mosta i železničke pruge. Na posletku se u 3 popodne našao ispred zgrade koja mu je izgledala poznato. Pogledavši na gore, video je na natpis Ramakrišne Raa, profesionalnog slikara portreta. Rama mu je sugerisao da se popne uz stepenice i za nekoliko trenutaka se našao u sobi u kojoj je boravio brat-slikar. Brat mu je najsrdačnije poželeo dobrodošlicu. Sa ovim

bratom je ostao 4 dana. Članovi njegovog domaćinstva su takođe bili ljubazni prema njemu.

Tokom njegovog boravka ovde, Ramdas je ujutro posećivao razne hramove u Bombaju i Sadhue koji borave u blizini hramova. Jednu noć je proveo na stepenicama velikog bazena Volkešvara hrama gde je probdeo celo vreme u Rambađanu. Raminom zapovedu, predložio je bratu da krene. Ljubazni brat Ramakrišna Rao ga je otpratio sve do železničke stanice, kupio mu kartu do Nasika i otpratio ga na noćni voz. Zabrinutost Ramakrišne Raoa za Ramdasovu udobnost je bila toliko velika da ga je primorao uzme mali paketić sa bananama, narančama i slatkišima. Voz je krenuo. Rama je sada obezbedio Ramdasu društvo drugog prijatelja koji je sedeo pored njega na istoj klupi. On je putovao sa Ramdasom dve stanice pre Nasika. Celo vreme je pričao samo o Rami. Povremeno je pevao o Rami, spontano komponujući pesme. U stvari, bio je luđi za Ramom od samog Ramdasa. Ovde je Rama podučavao Ramdasa kako da zaista postane lud za Njim. Osećao je savršeno zadovoljstvo u razgovoru sa ovim prijateljem, i u pesmama o Rami. Sve je to bio Ramin predodređeni plan, a Rama je uvek bio milostiv. Pre nego što je sišao, ovaj prijatelj je upitao drugog putnika (koji je sedeo pored njega i koji je takođe išao za Nasik) da povede Ramdasa i da se pobrine o njemu.

Blagovremeno su stigli u Nasik. Novi prijatelj ga je izveo iz stanice. Ovde su sačekali tamvaj. Prijatelj je ušao u tramvaji dao znak Ramdasu da uđe, što je on i učinio. Uskoro je tramvaj bo pun putnika. Nakon što se oglasilo zvono, tramvaj je krenuo. Kondukter u tramvaju je proveravao karte putnika, a onda je prišao i Ramdasu i zatražio pare za kartu. Ramdas, naravno, nije imao novac, a nije imao ništa ni da kaže kada su nekoliko putnika koji su sedeli pored Ramdasa, gotovo u jedan glas, rekli kondukteru da ne uznemiruje Sadhua jer on ne treba da poseduje novac, a rekli su mu i da treba da mu se dozvoli da sedi u vozilu. Naravno, kondukter se složio na njihovu molbu koju su uložili za Ramdasa.

Prešli su oko 3 milje od kada je ušao kontrolor. Bio je to stariji čovek sabrkovima. Došao je do Ramdasa, ali kako Ramdas nije imao kartu, kondukter je postao nervozan i zabrinut, govoreći da Sadhuima ne može da se dozvoli da putuju besplatno. Dok se ovako žalio, isti prijatelji koji su se založili za Ramdasa kod prethodnog konduktera, su ponovo uložili reč za njega, ali nisu mogli da utiču na kontrolora. Tako da je prestala jedna stvar za Ramdasa, a to je bilo da izađe. Ustao je, zahtevajući od kontrolora da zaustavi vozilo kako bi mogao da izađe. Ovde je Ramina volja prevladala. Stav kontrolora se sada iznenada promenio. Rekao mu je da ne brine i da može da ostane u tramvaju. Ramini testovi uvek dolaze iznenada. Osoba bi uvek trebala da bude spremna na njih i da ih dočeka sve sa smirenom promenom, i sa potpunom predanošću Njegovoj volji. Onda nema žalosti, nema razočarenja, nema straha.

POGLAVLJE DVADEST I ČETVRTO

PANČAVATI I TAPOVAN

Stigli su u Pančavati. Ramdas je posetio prelepu reku Godavari na čijim obalama se nalaze brojne Kšetre u kojima se hrane Sadhui, Brahmini i siromašni hodočasnici. Uputio se ka jednoj od njih. Na verandi ove Kšetre je zatekao mnogo Bairagija, žena prosjaka i dece. Ramdas je, kako ga je Rama savetovao, otvorio paketić sa voćem koji mu je dao brat Ramakrišna Rao, i ispraznio sadržaj tkanine u koju je sve bilo zamotano, i podelio ga sa malom decom. Ovo ga je oslobodilo od dosta teškog tereta. Ramina naredba je da se nikad ne brine o hrani i odeći. Onda je Ramdas krenuo sa šetnjom duž svete reke, oprao je svoju odeću, okupao se, i posle kupanja seo na obalu da meditira na Ramu. Vreme je prolazilo i prošlo je podne kada je ustao i uputio se prema Dharmasali gde je na ulazu zatekao brojne Sadhue i druge koji su izlazili na prednja vrata. Svo vreme je bio zaokupljen sa ponavljanjem Raminog imena. Onda mu je prišao čovek koji je izgledao dosta zapušteno. Seo je pored Ramdasa i pitao ga da li je jeo, na što je on, naravno, odgovorio negativno.

“Pa, pođimo,” rekao je, “odvešću te na mesto gde možeš da jedeš.”

Onda je uzeo Ramdasa za ruku, poveo ga niz istu ulicu i ušao u visoku, obližnju zgradu gde se raspitao da li je bilo moguće da se udeli hrana Sadhuu. Isti prijatelj koji ga je upitao da li je jelo je ušao unutra da proveriti. U međuvremenu, vodič koji je doveo Ramdasa ovde mu se obratio sa rečima:

“Maharađ, ne moraš da brineš o hrani. Pobrinuću seda dobiješ obrok čak ako ne možeš da ga dobiješ ovde.”

“Kada je Rambađan na usnama Ramdasa, on je uvek daleko od takvih briga,” odgovorio je Ramdas.

Posle je hrana poslužena u ovoj Kšetri. Rama se brine na svakom koraku. Njegova briga za njegove poklonike je hiljadu puta jača i življa od brige majke za novorođenče. Rama je sada predao Ramdasa u ruke penzionisanog trgovca koji je boravio u Dhamasali,

i koji se umnogome vezao za njega. U ponoć, bez njegovog znanja, ovaj ljubazni prijatelj bi pokrio Ramdasa sa ćebetom jer nije prihvatio Kambal kada su ga ponudili. Hladnoća na obalama Godavari je u ovo vreme bila prejaka. Na zahtev prijatelja trgovca, Ramdas je ostao sa njim dva dana. Tokom druge noći, prijatelj ga je pitao da li ima moć da proizvodi snove. Ramdas je odgovorio da je bio u neznanju o toj Sadhani i da je samo znao kako da ponavlja Ramino ime.

“Možeš to da činiš ako želiš, Guruđi,” rekao je prijatelj. “Samo, na primer, jako poželi da saznaš od Rame brojeve sledećeg Derbi Svipa, i brojevi će ti se pokazati u snu.”

“Ramdas ne traži nikoga i ništa osim Rame,” odgovorio je Ramdas.

“Gle, suma koju možeš da dobiješ nije u sebične svrhe, nego da nahraniš Sadhue,” sugerisao je prijatelj.

“Rama se brine o hranjenju Sadhua,” odvratio je Ramdas.

Prijatelj je onda ućutao. Ovo je ponovo bio Ramin test da sazna da li je Ramdas podložan iskušenju bogatstva.

Sledeći događaj: u Dharmasali je bila jedna bolesna devojčica koja je bolovala od groznice oko 4 meseca. Majka devojčice je pitala Ramdasa da se moli Rami za njeno dobrostanje. Tako je otišao do njenog kreveta, i našavši je u groznici, pomolio s Rami da je blagoslovi sa zdravljem. Ramini putevi su uvek zagonetni. Devojčice se izgleda oporavila na dva dana, ali se ponovo razbolela. Samo Ram zna zašto i zbog čega.

Sledeći dan, u podne, Ramdas je propešačio 3 milje do mesta Tapovan. Za ovo mesto se kaže da je tu Lakšmana, brat Šri Ramačandre, posekao nos ženskog čudovišta Surpranake. Taovan je divno mesto. Ovde teče bistra voda reke Godavari podno niskih brdašaca. Dok se sedi na jednom od ovih brda i gleda sa njega, mogu da se vide najprivlačniji prizori svuda unaokolo. Ovde, na velikoj steni, su usečene brojne

četverougone pećine jedna do druge. Ramdas se smestio u jednu od pećinana oko 10 stopa od podnožja stene gde protiče reka kako bi tu proveo noć u Rambađanu. Tako se posle kupanja u reci, popeo i smestio u pećinu. Noć je bila veoma hladna. Nije ni okom trepuno. Sedeo je cele noći ponavljajući sveto ime Rame. U Tapovanu je imao priliku da sretno nekoliko Sadhua. Sledećeg jutra se vratio u Pančavati gde je ostao jedan dan.

POGLAVLJE DVADEST I PETO

TRIAMBAKEŠVAR

Rano sledećeg jutra, Ramdas je krenuo za Triambakešvar koji se nalazi 16 milja od Pančavatija. Stigao je u to mesto oko 3 popodne. Najpre je posetio hram Triambakešvar. Ovo mesto ga je podsetilo na Kedernath i Badrinath. Plato na kojem su grad i hram sagrađeni je okružen sa visokim brdima sa tri strane. Popeo se na ova brda jedno za drugim. Najpre se popeo na malo brdo Ambađi, zatim brdo Ganga Dvar, a onda na još više brdo, Brahmagiri. Penjanje na Brahmagiri je bio za pamćenje. Ramdas je krenuo tamo sam sa Ramom na usnama. Popeo se na vrh brda, a onda se spustio niz drugu stranu. S druge strane je naišao na mali rezervoar i Mandir Šankera u kojem je boravio Sadhu. Sadhu je veoma gostoljubivo dočekaio Ramdasa. On mu je ispričao priču o Gautaminoj Tapasji na ovim brdima u drevno doba. Sadhu živi ovde sam u društvu brojnih majmuna koji su skakali po krovu hrama. Nakon što je podelio sa Ramdasom svojuoskudnu hranu, Sadhu ga je uputio da krene uskom stazomza koju je rekao da vodi u mesto Đatahšanker.

Tako je Ramdas krenuo u društvu Brahmina hodočasnika. Ali Brahmin je bio sa njim samo kratko vreme jer kad su morali da hodaju između drače, i visoke trave i ševara, mimoišli su se i obadvojica su se izgubila. Ramdas je onda video dugačak niz stopa koje su bile utisnute unedrabrda. Tako se spustio niz brdo gde je pronašao mali otvor. Ispuzao se kroz otvor i našao se na drugom brdu. Nakon što je ponovo prešao malu razdaljinu, ponovo je naišao na drugi slični otvor i nakon što je prošao i kroz njega, našao se na sledećem brdu. Odavde je nastavio dalje, idući kroz trnovito žbunje i gusto raslinje ševara. Na posletku je stigao do vrha brda. Ovde se na ekstremnom obronku pojavilo nešto nalik na utabanu stazu.

Tako da je Ramdas završio naiviciogromnog bezdana. Podnožje brda se nije dalo videti sa ovoga mesta kada se gleda ravno na dole, vertikalno, mnogo stotina stopa ispodnjega. Svaki pokušaj da se spusti niz ovaj obronak je bio opasan eksperiment. Ali čudna fascinacija je izgleda uhvatila Ramdasa. On je počeo polako da puzi niz brdo.

Hvatao se za tanku, suhu travu koja je rasla na brdu. Obe ruke su mu bile uposlone. Sada je bio na obronku. To je bilo stanje u kojem se svaki trenutak odbrojavao, ali nije brinuo niti strahovao. Iznenada, suva trava u levoj ruci je popustila i njegova leva noga se okliznula. Čak i tada Ramadas je bio smiren i bez straha – samo je glasno izgovarao Ramino ime.

Ovo je bio veoma težak test Raminih moći zaštite. Ali ništa nije nemoguće za svemoćnog Ramu. Ramdasova druga ruka je onda uhvatila kamen koji se takođe malo klimao. Koncentrisao se uz veliki napor, povratio balans i vratio natrag nogu koja se okliznula. Sve ovo je bilo moguće samo uz Raminu pomoć. Sam Rama ga je povukao na gore. Posle nekoliko minuta je ponovo bio na istoj stazi koja je vodila u bezdan. Pri povratku, naišao je na mali rezervoar pun čiste izvorske vode. Ovde je ponovo sreo Brahmina hodočasnika kojeg je bio izgubio. Ātatahšanker nisu mogli da pronađu. Tako su obojica krenula natrag u Mandir niz brdo, i pre večeri su stigli u Triambakešvar.

Te noći Ramdas je stalo mislio o čudesnom načinu na koji ga je Rama spasio od pada niz liticu. Te iste večeri se popeo na malo brdašce i proveo neko vreme u Ašramu sveca Marathe. Tokom njegovog boravaka u Dharmasali imao je unikatnu privilegiju Daršana starog, učenog Sanjasina koji je stalno boravio u Dharmasali. Tokom razgovora sa njim, poštovani svetac je osudio, na izričit način, Brahmisnko korišćenje svile kao svete tkanine. Njegovo stajalište je bilo da je pamučna tkanina potpuno odgovarajuća i da je pamuk najčistiji materijal jer je napravljena od cveta biljke dok se svila proizvodi uništavanjem hiljada nevinih svilenih buba. Smatrao je da se posmatranje svile kao svete tkanine za odevanje bilonajveće svetogrđe, i da mora da se potpuno izbacila iz upotrebe. Nadalje je rekao da se svila u vrednosti krora Rupija svake godine uvozi iz Kine, Japana i drugih zemalja, što je ogroman odliv siromašnog i smanjujućeg bogatstva i resursa Indije.

Stari svetac je pričao sa velikim entuzijazmom. Potom je pitao je Ramdasa da li se on slaže sa njim. Ramdas je odmah dao svoje ponizno i nekvalifikovano odobravanje

njegovog klevetanjazla. Sanjasin je bio toliko entuzijastičan u vezi ovoga da je delio obaveštenja, lepio ih na zidove hramova i Dharamasala, pisao za novine i apelovao na sve pobožne ljude da odustanu, jednom zauvek, od korišćenja svile za koju je rekao da je najgrešnji luksuz. Objasnio je da je nošenje svile bio nepoznato drevnima u Indiji jer se ne spominje nigde u Vedama, a njeno korišćenje nije zapovedio nijedan religijski autoritet.

Sanjasin je bio ljubazan prema Ramdasu i izrazio je želju da Ramdas oстане u Triambakešvaru još nekoliko dana. Ali Ramina zapoved je već došla. Tako je sledećeg jutra Ramdas napustio mesto i krenuo za Pančavati u koji je stigao posle podne. Posetio je Šri Ramačandrin Mandir u Pančavatiju i dobio Daršan nekoliko Sadhua na obalama Godavarija. Sledećeg dana je otišao na železničku stanicu, ušao u večernji voz i putujući preko Manmada i Kurduvadija, stigao u Pandarpur.

POGLAVLJE DVADEST I ŠESTO

PANDARPUR – BIĐAJPUR

Pandarpur Vithoba je zaista najpoznatije božanstvo. Posećuju ga hodočasnici iz svih delova Indije. Na stotine svaki dan dolazi u Pandarpur sa namerom da ga posete. Kaže se da se tokom festivalskih dana na hiljade ljudi sliva u ovo mesto. Ovuda protiče prelepa reka Čandrabaga. U blizini obale overeke je hram Vitobi. U ovom hramu se posetioc utapa u atmosferu punu duhovnog nadahnuća. S jedne strane, grupa peva Bhađane uz pratnju cimbalu, s druge strane, osoba nalik svecu drži reč o veličini Bhaktija svako malo pevajući slatku pesmu ili dajući prigodnu ilustraciju. Ponovo, na drugom mestu, neki sveci sa Taburinom u rukama pevaju Abhange Tukaramu. Neki sede pored gorostasnih stubova hrama duboko uronjeni u meditaciju. Drugi na verandi čitaju verske knjige. Neki opet plešu, ponavljajući samo Vital, Vital! O, to je prizor u kojem se Ramdas gubio svaki put kad bi ušao u hram. Hodočasnici su uvek u velikom broju hrlili na Daršan Vitobe.

Ramdas je ostao u Pandarpuru 5 dana. Boravio je u malom Šenkerinom Mandiru na obali svete reke u društvu sa još dva Sadhua. Rama je veoma milostiv. Ramdas je ovde saznao da je Mangalveda samo 12 milja od Pandarpura. Jedno jutro je prepešačio tu razdaljinu i stigao u Mangalvedu u podne. U gradu ga je ljubazni trgovac poslužio sa hranom. Izgledalo je kao da je trgovac očekivao Ramdasov dolazak. Ramini planovi su uvek takvi kada čovek prepusti sve Njemu bez mešanja. Mangalveda je mali grad gde je pre 400 godina stasao veliki svetac Damađi Pant. Drevna tvrđava u ruševinama u kojoj je Damađi nekoć imao kancelariju iz koje je upravljao javnim poslovima pod Badšahom Biđapura, je još uvek tamo.

Damađi je bio veliki poklonik Vitobe iz Pandarpura. Način na koji je opskrbljivao hiljade ogladnelih, glađu pogođenih sugrađana putem ljubavnog i neustašivog dobročinstva i kako je Bog Vitoba spasio svoga Bhaktu tako što je uzeo oblik Pariaha, su tema priče iz života ovog velikog sveca. Čak do današnjih dana, sećanje na sveca je još

drago i sveto svakom u ovom blagoslovenom gradu. Na Samadhiju ovoga sveca je sada hram sa tri statue, a to su Vitoba, Rukmaji i Damađi. Bađan, Puđa i čitanje svetih knjiga se obavljaju po ceo dan u ovom hramu i tokom većeg dela noći. Takođe jedan Sadhu ovde stalno boravi. Ramdas je ostao u društvu ovog Sadhua 5 dana. Ovo su zaista, milošću Raminom, bili veoma srećni dani.

Sadhu je bio veoma jednostavan čovek koji je bio nalik detetu – bio je istinski Šišja Damađija. Imao je belu kravu za koju je gajio veliku privrženost. Zvao je Krišnabai. Napisao je neke prelepe stihove u Marati o Gomati. Istinski, krava predstavlja majku unverzuma i veliki je simbol svega što je nežno, čisto, samopožrtvovno i nevino. Gomata daje mleko, od kojeg se prave jogurt, maslac i Gi za čovekovu upotrebu. I opet, ona je majka volova koji oru njive na kojima se uzgaja kukuruz za čovekovu upotrebu. Čak je njena balega od velike koristi kao gnojivo i loživo. U Kathiavaru, gde nema drveća i šume u blizini, uobičajeno se koristi samo kravlja balega za loženje. Onda ponovo, posle smrti, razni korisni artikli se prave od njene kože i kostiju. O majko, ti si zaista Kamadhenu!

Ramdas je onda peške krenuo, Raminom zapovedu, za Biđapur koji se nalazi 40milja od Mangalvede. Na putu je naišao na mnoga sela i u gotovo svim selima su mu poželeli dobrodošlicu Sadhui iz toga mesta. U nekim mestima, seljani bi naterali Ramdasa da ostane sa njima dva ili tri dana. Tako je putovanje, milošću Rame, proteklolepo. Tako je na posletku stigao jedne večeri u Biđapur. Otišao je ravno u Ramin Mandir i nakon što je primio malo Prasada posle Puđe, odmarao se tu noć u malojkolibinadomak hrama.

Sledećeg jutra, Rama ga je uputio da krene unaokolo kako bi se raspitao da li ima neki darežljivi trgovac koji deli hranu Sadhuima jer svaki gradić ili grad ima takve Bhakte dobročinoce. Ramdas je odustao od samostalnogkuvanja i, u stvari, nepripremljene namirnice mu nisu bile od koristi jer nije kuvao. Ako bi mu dali hranu, uzeo bi, inače ne bi. Ali u ovom slučaju, sve je bila Ramina zamisao. Na posletku, nakon 2 ili 3 sata hoda

od jedne pijace do druge, od jedne tezgedo druge, od radnje do radnje, usmerili su ga na mesto gde su mu dali malo pšeničnog brašna, Dal i jednu Anu za druge sitnice. Ramdas je zamotao ove stvari u komad tkanine i uputio se kroz užurbane ulice bez da je znao kud ide. Kada je stigao na sred jedne ulice, začuo je glas mladića koji je dopirao sa visoke zgrade.

“O Maharadž, da li ćeš prihvatiti Bhikšu u mojoj kući danas?” zapitao je. “Ako možeš, dođi u ovu kuću u 12 sati.”

Bilo je oko 10 sati. Ramdas je prihvatio poziv i nastavio dalje. Na posletku je seo na spoljašnju verandu jedne zatvorene radnje. Nije prošlo ni deset minuta kada jenedaleko od sebe primetiostarog čoveka sa brojanicom od velikih Rudrakša oko vrata. Čovek je stajao ispred kuće i prosio milostinju na vrelom suncu. Ramdas je pljesnuo rukama i pozvao starog Bhikšua na mesto gde je sedeo. Starac je prišao i nakon što su pozdravili, seo je pored Ramdasa. Ramdas mu je predao, kako ga je uputio Rama, zavežalj sa pšeničnim brašnom i drugim namirnicam, a dao mu je i jednu Anu. Kada mu je Ramdas dao ovo, on je pogledao u Ramdasa sa svečanim, nesigurnim i praznim pogledom. Onda je pao do stopala Ramdasa, uhvatio ga za stopala, pogledao na gore i rekao:

“Na posletku Bog mi se ukazao! Ti si sam Bog kojem sam se molio i molio sve ove godine.” Onda je opet povikao, “Da li sanjam ili je ovo stvano?”

Sada je Ramdas bio potpuno zbunjen i nije baš najbolje shvatao uzrok ovog čudnog ponašanja.

“Šta te brine, O brate?” upitao je Ramdas.

“Činjenica je, Maharadž,” on je odgovorio, “od jutors sam lutao proseći milostinju. Do sada sam dobio samo pola Ane (pokazao je dva novčica od po četvrtinu Ane). Kod kuće je stara, bolesna žena, osim dvoje dece koje treba nahraniti. Otići kući praznih ruku

znači gladovanje za ovu nevinu decu. Molio sam se Bogu sa svom poniznošću, i gotovo sam izgubio nadu, kada si me ti – kojeg vidim kao samog Boga – pozvao i ponudio mi hranu.”

O Rama, kakva tužna priča! O Rama, koliko ih je u svetu koji su uvek na rubu preživljavanja! Ovaj događaj preprivam ovde kako bi pokazao gorčinubede gadi koja postoji među siromašnim, ugnjetanim, nižim klasama. O bogata braćo, O bogate majke, O Rama!

Onda se pozdravio sa prijateljem starcem, i zaputio se prema kući prijatelja trgovca koji gaje pozvao na ručak. Ovde su i trgovac i njegova žena tretirali Ramdasa sa najvećom ljubaznošću. Nagovorili su ga da ostane u njihovoj kući dva dana. Tokom tog vremena, posetio je ogromnu i poznatnukulu – Đumu Masđid, popeo se na toranjibalkon te gigantske građevine – Golgumate. Majstorska arhitektura ove zgrade je zaista veleepna. Prazna kupola zgrade odjekuje sa najmanjim zvukom u svojoj unutrašnjosti sedam puta. Zvuk je takođe pojačan. Čovek koji stoji pored ove velike, gorostasne građevine izgleda kao mrav kad se uspredi sa građevinom. Rama je pokazao Ramdasu sve ove sjajne stvari.

POGLAVLJE DVADESET I SEDMO

ŠRI SIDHARUDA SVAMI

Onda je Ramdas uhvatio voz koji je išao još južnije, i na posletku je stigao u Hubli. Ideju da ode u Hubli je dobio od brata Ramakrišna Raa iz Bombaja koji je veliki Bhakta poznatog sveca iz Hublija – Šri Sidharuda Svamija. Rama ga je poveo tamo kako bi dobio Daršan ovog velikog mudraca. Prošlo je podne kada je stigao u Math Šri Sidharude koji se nalazi oko 3 milje od železničke stanice. Math se sastojao od tri niza zgrada. Prvi red su bile čvrste zgrade od granita na kojima su bile podignute visokekonične Gopure. Ovaj hram je namenjen sahranjivanju ostataka Svamija nakon što je ušao u Mahasamadhi. Druga dva seta su bile mnogobrojne zgrade koje je su bile sagrađene na takav način da su imale veliko četverougono dvorište u unutrašnjosti. Od njih, druga je bila Dharmasala gde su boravili Sanjasini, Bhakte i hodočasnici. Dva prelepa rezervoara su gledala na Math. S druge strane rezervoara je bio šumarak koji je davao hradan osen. Math je bio smešten u veoma lepom i zdravom okruženju.

Ramdas je ušao u Math, i ljubaznošću prijatelja koji su boravili tamo, predstavili su ga Šri Sidhrudi pred čijim se stopalima prostro sa najvećim poštovanjem. Ovde je srećno proveo 10 dana. Ujutro i uveče su imali čitanja i objašnjenja religijskih tekstova. Ramdas je slušao, ne, pio reči mudrosti koje su dolazile sa usana učenog mudraca. Rama je tako uredio stvari za Ramdasa daje Svami davao Upadeš tih dana i to je bilo ono što ga je vodilo dalje na njegovoj duhovnoj stazi. Osim toga, tokomdana je lutao po poljima iza Matha i većim delom dana boravio pred groba ili Samadhija pokojnog Kabirdasa, velikog muslimanskog sveca iz toga mesta. Ramdas je jasno mogao da iskusi duhovnu atmosferu koja je prožimala unutrašnjost Matha i Dharmasale sa mirom i spokojem, naročito

tokom prisustva velikog Svamija. Šri Sidharuda je bio veliki jogi poznih godina. Bio je ljubazan, učtiv, gostoljubiv i pun mira.

Sada je vest stigla u Mangalore da je Ramdas odseo u Mathu u Hubliju. Njegova bivša žena, ali sadašnja majka (jer su sve žene majke Ramdasu) i njegovo dete su došli tamo da ga vrata. Molili su Šri Sidharuda Svamija i ljubazni svetac mu je savetovao da pođe sa njima u Mangalore. Ramdas se povinovao zapovedi, osećajući da je došla od samoga Rame. Rama uvek misli dobro i čini sve za najbolje dobro. Majka (tj. Ramdasova bivša žena) mu je predložila da se vrati u Samsaru na što je on odgovorio:

“O majko, sve je deo Rame. Sam Rama je oslobodio Ramdasa iz okova Samsaričnog života, i on sada prebiva pored Raminih svetih stopala. On je sada Ramin rob i stalno se moli Njemu da ga uvek drži pored sebe. Verovati i potvorditi Njegove vrhunske moći zaštite svih, i verovati da je samo On onaj koji obavlja sva dela i da poseduje sve stvari, je jedini način da se oslobodi od životne bede. Stoga, O majko, odbaci svoj teret briga i strepnji i priđi stopalima Rame, i živi tamo uvek u miru i sreći. Ovo je sve što te siromašni Ramdas pita da učiniš.

Sada, pod zaštitom i u pratnji majke, krenuo je vozom i stigao u Mormugao gde se ukrcao na parobrod koji ih je odveo u Mangalore. Kada je družina stigla u Bunder, Ramdas, kako ga je savetovao Rama, je hodajući napred, otišao pravo u Kadri brda, gde je ostao noć. Sledećeg dan, Raminom voljom, posetio je kuću brata Sitaram Raoa – brata po starim odnosima i velikog Bhaktu Rame. Posle nekoliko dana, imao je zadovoljstvo Daršana njegovog Gurudeva (oca prema starim odnosima). Sada (ovo je bila 1923.) Ramdas ostaje po zaovedi Rame u pećini zvanj “Panč Pandav pećina” u Kadri brdima, živi tamo miran život, posvećujući svo vreme razgovoru o Rami, pisanju i meditaciji na sveljubavnog i slavnog Ramu.

Om Šri Ram Āai Ram Āai Āai Ram

APENDIKS

U PEĆINI

(Izlivi osećnja dok je Ramdas boravio u pećini.)

O Rama, Ti si otac, majka, brat, prijatelj, učitelj, znanje, slava, bogatstvo, i sve. Ti si jedino utočište, dozvoli da se Tvoj rob rastopi u Tebi – samo u Tebi.

*

O Rama, ono što Tvoj rob treba da čini ili ne treba da čini, trebaš da odlučuješ samo Ti. On je zbunjen. On je беспомоћан, učini da Ti sve preda. Dozvoli mu da živi, kreće se i biva u Tebi. Neka jede, pije, spava, kreće se, sedi, stoji, priča, misli, gleda, sluša, miriše, dodiruje, radi sve u Tvoje ime i samo za Tebe. O Rama, O božanska majko, Ramdas je potpuno Tvoj, potpuno – srcem, dušom, telom, umom, svime, svime.

*

O Rama, Tvoj rob ne može da zna šta da misli o Tvojim bezmernoj ljubavi. Da li da žaluje u vezi toga? Da li da se smeši? Da li da plače? Da li da se smeje? Tvoja ljubav je ponekad toliko grandiozna, čudesna, široka i teče kao moćni okean i njegovi hućeći talasi. Ponekad je toliko meka, nežna, blaga, tiha kao umereni tok plitkog potoka i njegovih muzikalnih talasića.

*

O Rama, drži svog roba uvek upijenog u Sebe. On je u isto vreme Tvoj rob i Tvoje dete. Voljan je da Te služi na svaki način u skladu sa mudrošću koju si mu dao. On je Tvoje nevino dete koje

uvek traži Tvoje vođstvo i sigurnost. Nikada nemoj da mu dozvoliš da napusti Tvoja sveta stopala. O Rama, nikada ga ne stavi u situaciju da Te zaboravi.

*

O Rama, O majko, spasi, spasi, spasi Svoga poniznog roba – Tvoje dete u neznanju.

*

O beskrajna ljubavi, ulij u suvo srce ovoga deteta bar i najmanju meru Svoje ljubavi.

*

O Ramdas, pij, pij, uvek slatki nekar Ramine ljubavi.

*

O Rama, učini Ramdasa ludim za Tobom – ludim – ludim, potpuno ludim. On ne želi ništa više od toga. Neka priča kao budala samo o Tebi, O Rama. Neka ga svet proglasi luđakom, ludim za Tobom, Rama.

*

Ramdas ne mari za mišljenje ovog ili onog čoveka. Nije ograničen. O Rama, učini da ne bude ograničen. Neka bude ograničen samo Tvojim okovima. Ovo su okovi Tvoje ljubavi. Ali Tvoja ljubav je slobodna. Pa gde su onda okovi? To je čudesna sloboda u okovima. O Rama, ludilo Tvoje ljubavi, kako je slatko, kako opojno, kako očaravajuće!

*

O Rama, pročisti um Svoga roba. Ne dozvoli da vidi loše bilo gde. Ne dozvoli mu da vidi greške u drugima, već samo dobro. O Rama, imaj milosti za Svoga roba. Ispuni njegov um sa Svojom milošću. Ti si jedino utočište za Svoga roba. O zaštitniče! Voljeni roditelju celog univerzuma, podigni Svoga roba iz svesti ograničenog života u prolaznom telu. Dozvoli mu da shvati Tvoju beskrajnu ljubav. O Ramdas, digni se, digni iznad uskih ograničenja koja si sam napravio. Rama

te pita sa svom ljubavlju i ljubaznošću: "Požuri dete moje, izdigni se: evo Moje ruke, uhvati se i izdigni iznad ropstva u kojem se nalaziš." O ljubavi, O univerzalni živote, O majko, O Rama, kako je slavno kupati se u svetlosti Tvoga ljubavnog uticaja!

*

O Ramdas, ti si u Rami i van Njega. Svuda si sa Njim, On je svuda sa tobom. Ne može da te ostavi, ne možeš da Ga ostaviš. On je vezan za tebe, i ti si vezan za Njega. Ti si pod Njegovim starateljstvom, On je u tvom. On ne može bez tebe, ti ne možeš bez Njega. On živi u tebi, ti živiš u Njemu. Pa ipak, ti si Njegov rob, a On je tvoj zaštitnik. O Rama, Ti si dvoje, ali si jedno. Ljubavnik i ljubljeno u čvrstom zaglaju postaju jedno. Dvoje postaje jedno, a jedno ostaje trajna, beskrajna, večna ljubav. O ljubavi, O Rama! Besni, ume, natopljen ludilom ljubavi za Ramu!

*

O Rama, uništi Ramdasove želje. Izbaci ih iz njega. Uzmi ga i pronađi mu večito boravište u Tebi. O ludilo za Ramom, O ljubavi, neka grubost, bes i želja napuste potpuno Ramdasa. Neka njegov um, Tvojom milošću, bude čist, čist. Rama, spasi ga, spasi. O Rama, Ti si ljubav koja sve prožima, Rama, Rama, Rama posvuda, unutra, spolja, u svim smerovima, gore, dole, u vazduhu, drveću, zemlji, vodi, nebu, prostoru, u svemu, u svemu je Rama – ljubav. O ljubavi, O Rama, neka uzbuđenje za uzbuđenjem radosti Tvoje ljubavi prođe kroz dušu Ramdasa. O Rama, O radosti, O ljubavi, O ekstazo, O ludio, O dobroto, nema odmora, nema spavanja, nema hrane, nema uživanja, osim Tvoje božanske ljubavi, božanskog svetla. O radosti, Ramdas, ostani uronjen u nektar Ramine beskrajne ljubavi. O svetlo, sijaj. O bleskovi munja, O Ramina slavo – blešti, blešti! O vrhunska srećo, O blaženstvo! O radosti! Dođi, O Rama, Ramdas je izgubljen u Tebi. Izgubljen, izgubljen – u radosti – u neizrecivom blaženstvu – neopisivom – izgubljen u Tvom sjaju – u Tvom svetlu – sijaj – sijaj – sijaj – sijaj – sijaj posvuda. Ljubav, ljubav, ljubav posvuda.

*

Slava, ime, bogatstvo, odnosi, prijatelji, sve – privid, ništa stvarno, ništa istinsko u njima. Um usredsređen na Ramu ispija beskrajni mir, beskrajno blažensvo jer Rama je ljubav, Rama je milost, Rama je radost.

*

Pusti telo, pusti um. Neka čula nestanu. Neka svet nestane. Neka sve što se prizire nestane u fantmskom postojanju – ljubav večita – blaženstvo večito – živi, traje, čisto, neokaljano, spokojno, mirno. Sva slava Rami, slava Mu sva!

*

Ludosti za Ramom, ludosti za Raminom ljubavi! Dođi, zaposedni Ramdasa i učini da pliva zauvek i večito u okeanu Tvoje neizmerneljubavi.

*

Skatka ludosti, osvežavajuća ludosti, umerena ludosti, mirna ludosti, jer je očvrsnuta sa Raminim eliksirom ljubavi.

*

Bežite sve radosti ovoga prolaznog sveta! Sunce Raminog blaženstva je granulo, osvanulo u svoj svojoj slavi, širi sjajne zrake mira i ljubavi svuda unaokolo, raspršuje tamnu jada – ne, zasenjuje same zvezde i sunce – zadovoljstva ovoga proloznoga sveta koja venu. Bežite!

*

Ptica je odletela iz kaveza i leti visoko u vazduhu, gubi se u širokom prostoru, gubi se u Rami – kap u okeanu.

*

O ume, uvek budi čvrst i fiksiran na Ramu. Svaka druga zaokupljenost je potpuno beskorisna. U svojoj potrazi za Ramom, ne dozvoli da te mišljenje sveta omete. Kada je Rama tvoj, ne želiš ništa. Budi uvek u Raminom društvu. Onda će sav tvoj govor, sva tvoja dela, sve tvoje misli biti Njegove. Ramdas, probudi se, otrezni se, nikad ne usporavaj u svom napretku. Idi, skoči, skoči – uberi zlatno voće – uživaj u večitom blažentsvu! O, kako je slatko voće – ukus je opojan od nežne Ramine ljubavi!

*

Ti si ništa, Ramdas. Nemaš nikakvu vrednost, Ramdas. Ako išta dobro dođe od tebe, sve je Ramino. Ti si samo komad smrdljive gline, dole sa svojom ohološću!

*

Ramdas, ti si sada lud, potpuno lud, O slatka ludosti, ludosti, ludosti! O ljubavi, O ljubavi! Ramdas, ti si zaista lud. Sada, Rama je tema tvoje ludosti. Ti si potpuno lud, Ramdas. Pij, ispijaj Raminu ljubav, Ramin nektar. Ramino svetlo sija svuda.

*

Ramdas, ti si slobodan, ništa te ne vezuje. Ti si slobodan poput vazduha. Vini se visoko, sve više u nebo dok se ne proširiš svuda i ne prožmeš ceo univerzum. Postani jedno sa Ramom. Sve je Rama! Sve je Rama! Kakav sjajan prizor je videti sjajno svetlo Rame svuda! Blešti, blešti, blešti – sijajući blesku! O veličino! O božanstvo, O ljubavi, O Rama! Ramdas, tvoje ludilo je vredno svega što jeste i što nije u svetu. Odlazi mudrosti, ko te želi? Mudorst je otrov – ludilo je nektar, ludilo za Ramom, shvati Ramdas. Ramdas, ti nemaš odvojenog postojanja. Ramsdas, ko si ti? Fantom kojeg si sam stvorio. Odvoji se i boravi u Rami - tom okeanu ljubavi, blaženstva i svetla. Kap rose skliznu u sjajno more.'

*

Detinjasta priroda, ludilo za Ramom i vrhovna mudrost znače jednu te istu stvar.

*

O Rama, Tvoj rob Ramdas je Tvoj u potpunosti. Njegov život je u potpunosti žrtvovan za služenje Tebi. Dozvoli da slatkoća Tvoje beskrajne ljubavi uđe u dušu Ramdasa, daj snage Tvom robu da nadiđe sva iskušenja nestvarnog sveta. Dozvoli mu da uvek živi u Tebi!

*

O Rama, Tvoj rob vapi za Tobom uvek iznova da ga učiniš ludim za Tobom, ali Ti ne slušaš njegove molitve srca. Ti daješ ludost samo na kratko vreme. Zašto ne uvek? Neka njegov um ne misli ni o čemu drugom do li o Tebi, Tebi i samo Tebi – to je ludilo za kojim žudi. Smiluj se na njega!

*

Dozvoli Ramdasovom umu da bude ispunjen sa Tobom kada je budan, kada spava, kada sanja. O Rama, O majko, O zaštitinče, imaj milosti za Svoje dete i Svog roba!

*

Dozvoli Ramdasu da počne svoju misiju – O Rama! Dozvoli mu da krene u svet, da radi, da pati, da umre za Tebe. Dozvoli mu da se suoči sa prezirom, progonom, ne, smrću za Tvoj zakon ljubavi, blaženstva i svetla. U vatri ovoga mučenišva, dozvoli Ramdasu da pročisti svoju tromu dušu. Vrhunac jadaje vrhunac sreće. Da se izdigne iznad oba je istinsko blažentvo – istinski mir. O Rama, pozovi! Neka dođe Tvoja oštra zapoved. Ako ne, učini ovo telo – beskorisno – da uvene i nestane. Neka svaka minuta njegovog postojanja bude korišćena za službu Tebi, Rama.

*

Mir je prošao. Oluja nas čeka. Ramdas oseća talase za talasima kako rastu u njemu moćni talasi nadolazećeg okeana. O Rama, štiti svoga roba, daj mu energiju, daj mu snagu – daj mu Svoju mudrost, i učini da se žrtvuje na oltaru istine – u svetilištu ljubavi – u plamenu svetla. Sve je Rama, Rama, Rama, Rama! O spasi, spasi, spasi! Ramdas je Tvoj, život, telo, duša, sve, sve!

*

Nek Ramdas bude lud za Tobom. Brzo – nema vremena za gubljenje. Brzo! Brzo! Imaj milosti za njega. O Šrirama!

*

Probudi se, probudi se, O očaju nade! Podigni se, podigni, O radosni jade! Ustani, ustani, O svetlo mraka! O budi se, budi, lepi snu večitog života! Pojavi se, pojavi, O blaženstvo, veličino – kakva neopisiva sreća vapaja, žalovati, smešiti se, smejati se, živeti, umreti za Raminu ljubav, Raminu milost. Ramino svetlo! O Šrirama!

Mir, mir, mir.

Rama, Rama, Rama.

*

Ti nisi slab, Ramdas, ti si svemoćan. Rama je utako u tebe Svoj božanski sjaj. Ti si beskrajno seme. Rama je slio poplavu svetla u tebe. Probudi se! Ti si jak, možeš da pobediš sve pomoću moći Ramine ljubavi. Ne puži, ne osećaj se slabim. Sa vrhunaca brda, sa vrhova kuća – objavi trubom Raminu slavu, Raminu ljubav. Budi hrabar, napred marširaj! Suoči se s olujom. Sudbina je tvoj rob. Drži je pod stopalom. Koji strah još imaš kada je Rama tvoj saveznik? Napusti uska ograničenja. Podigni se i vini i obuhvati celu kuglu sa jednim zagrljajem ljubavi. Tvoje mesto boravka je ceo univerzum koji je tvoje telo. Živiš u njemu kao ljubav. Ne postoji ništa osim ljubavi, vrhunske ljubavi. Svaki list,

svaka vlat trave, svaka trunka prašine, svaki najmanji život glasno peva o Tvojim ljubavi, O Rama. Svaki zrak mesečine, svaka zraka sunca, svaki odsjaj zvezda zrači sa Tvojom ljubavi, O Rama. Svaka suza, svaki osmeh, svaki takas, svaki slatki šapat radost je natopljen sa Tvojom ljubavi, O Rama!

O Ramdas, uzdigni se do samog vrhunca odricanja i sedi tamo na njegovom vrhu i posmatraj prolaznu prirodu cele predstave oko sebe. Svuda vidiš rođenje, rast, smrt. Sve, sve ide na kraju istim putem ka raspadu. Kakvo užasno stanje očaja bi čoveka snašlo nasred ovog ogromnog mesta kremacije – ovog ogromnog groblja gde se svi objekti na posletku svode na prašinu i prah – da nije Tvoga slatkog i večitog uticaja – Tvoje božanske ambrozije zvane ljubav – koja je zaista sjajna realnost koja protiče kroz forme koje nestaju i čine ovu divlju, raznoliku i ogromnu strukturu univerzuma. Ljubav je sreća, ljubav je Bog, ljubav je Rama.

*

O Rama! Ispuni, ispuni Ramdasa sa Svojom nektarnom ljubavalju. Neka ne prođe umom ni jedna zla misao ili misao razlike. Učini da vidi sve u svetlu ljubavi.

*

O Rama! Ti si taj koji tuguje u žalostima sveta. Ti si taj koji se smeši u sreći sveta. Pa ipak si iznad svake sreće i svake žalosti.

*

Rama! Ti si večito dete-ljubav! Ramdas čezne da uvek uhvati Tvoje nežne osmehe, ali izbegni njegovo shvatanje.

*

Ljubav lije svoje hladno svetlo. Ramdas otvara svoje usne da ga pije, ali svetlo promiče.

*

Ramdas na posletku hvata osmehe – toliko sjajnog ničega što svetli na njegovom licu.

*

Ramdas na posletku pije svetlo ljubavi i staloženo plavi u moru mira.

*

O ljubavi, O Rama, umotaj sve u nežni blesak Svoga sjaja. O ljubavi, neka sve vibracije budu ritmične i istinite. Neka neizreciva slatkoća blaženstva vlada svuda.

*

O Rama, učini da Ramdas bude lud od Tebe. Neka ne priča ni o čemu drugom osim o Tebi. Ne dozvoli mu da misli i o čemu drugom osim o Tebi. Ti si toliko milostiv, Ti si toliko ljubazan. O ljubavi, O milosti – učini Ramdasa potpuno Svojim.

*

Što god si učinio Rama, učinio si za najbolje: Ramdas je potpuno Tvoj. Ti činiš da on hoda, govori, misli, deluje, sve po Tvojim volji. On ne treba da oseća žalost ili kajanje u vezi bilo čega. On uvek boravi u Tebi. On može da Te vidi, Rama, svuda. Ti sam si uzeo oblik ovog univerzuma – ove ogromne, piktoreskne, raznolike skupine svetova. O, kako je sjajna Tvoja predstava! O kakva uzvišena manifestacija! Ogromne ovojnice od vode – moćni okeani koji blešte u sunčevom sjaju kao liveo srebro – noseći u njihovim nedrima raznoliki životinjski svet svoje vrste – si Ti. O široko nebo, kakva je to samo Tvoja čudesna tvorevina! Beskrajna plava kupola oslikana tu i tamo sa fantastičnim oblicima belih, runastih oblaka koji u svom moćnom zagrljaju podržavaju bezbrojna stvorenja. O Zemljo, čiji neviđeni rubovi uzalud pokušavaju da izmere krajve neba koje izgleda kao da Te grli! Kakav neopisiv prizor si dao začuđenom pogledu sunca, meseca i zvezda koje

nikad nisu umorne od gledanja Tvojih lepota sa večito promenjivih visina. Tvoje doline su pune zelenog zelenila – svetlucave vode teku kroz njih. Tvoje visoke planine se probijaju visoko u nebo – ovi gigantski zaštitnici Tvoga mira. Naširoko rasprostanjene šume, zelene i žute, čine Tvoju prelepu odeždu, u čijem ljubavnom naručju si posijao u postojanje nebrojeni, raznoliki život.

*

Ko je stvorio ovu čudesnu predstavu? Sve je to delo Rame – delo ljubavi – sam Rama se manifestovao u svoj svojoj veličanstvenosti ljubavi.

*

O Ramdas, nemaš ništa u svetu što možeš da zoveš svojim. Sve pripada Rami, uključujući tebe. Rama radi sve za dobro. Rama je onaj koji deluje. Ramdas, uvek živi u skladu sa Njim. O Rama, postaraj se da je ova molitva ispunjena. Ti si sve svom robu. On želi Tebe i ništa više. O Rama, pročisti Ramdasov um. Ne dozvoli da ijedna loša misao uđe u njega.

*

O Rama, Ti si svuda.

O Ramdas, ti si nigde,

O Rama, samo Tvoja volja je vrhovna.

O Ramdas, ti nemaš volju.

O Rama, Ti si jedina realnost,

O Ramdas, ti nemaš postojanje.

O Rama – O beskrajna ljubavi, dozvoli Ramdasu da se izgubi u Tebi.

*

O Rama, Tvoja ljubav prožima sve. Tvoje svetlo sija svuda. Tvoje blaženstvo upija sve. Rama, Ti si svetlost, ljubav i blaženstvo. Ramdas, ti živiš u ovom svetlu, u ovoj ljubavi, u ovom blaženstvu. Ramdas, ti nemaš odvojeno postojanje. Ti si slobodan – slobodan koliko i ljubav, koliko i svetlo, koliko i blaženstvo. Voli sve, obasavaj sve sa svetlom, deli blaženstvo sa svima. Ti si sve i sve je Ti. Ti i sve čine Ramu, tog slavnog Ramu. Rama je jedan. Rama se prikazuje kao mnoštvo. Jedno je stvarno. Mnoštvo je lažno. Jedno – jedno svuda, i to je Rama. Ramdas, tvoja volja je Ramina volja. Živi samo za Ramu. Rama te učinio ludim za Njim. Blagosloven si, Ramdas. Ludost za Ramom ti znači sve, kao što znači sve za svakoga. U ovoj ludosti nema bola, nema zbunjenosti, nema neznanja, nema slabosti, nema žalosti, nema mržnje, nema nikakvog zla. Ona je napravljena od čiste ljubavi, svetlosti, blaženstva, snage, moći, mudrosti, svega dobroga.

*

Ramdas, sva slava, sva čast, svo poštovanje je za Ramu jer tvoj govor, tvoje delo, tvoje misli su u ime Rame – za Ramu – podstaknute Ramom – učinjene od Rame – odslušane od Rame. Sve u Rami, Ramom, kroz Ramu, na Rami, o Rami, za Ramu. Sve je Rama, Rama, i samo Rama. Om Sri Ram! Om, Om, Om! Ram, Ram, Ram! Ovo je ludilo za Ramom. To je veliko ludilo – blaženo, svetlosno, ljubavno, Ramiozno. Nikakva druga misao, osim misli o Rami. Nikakav posao osim Raminog. Nikakva priča osim o Rami. Govori u Rami, radi u Rami, misli u Rami, budi tih u Rami, spavaj u Rami, sanjaj u Rami. Rama je u svemu. Sve je u Rami. Rama je sve. Sve je Rama. Om Sriram!

*

Rama je forma, Rama je preuzeo oblik. Rama je sa oblikom. Rama je bez oblika. Rama je biće. Rama je nebiće. Rama se pojavljuje, Rama nestaje. Rama zna – Rama ne zna. Ljubav i mržnja su u Rami. Svetlo i tama su u Rami. Blaženstvo i bol su u Rami. Mudrost i

ludilo su u Rami. Snaga i slabost su u Rami, pa ipak Rama je iznad ovih, slobodan od ljubavi i mržnje, svetla i tame, blaženstva i bola, mudrosti i ludila, snage i slabosti. Om, Om, Om! Ram, Ram, Ram! Mir, mir, mir! O Rama, Ti si tačka u kojoj se sreću ljubav i mržnja, svetlo i tama, blaženstvo i bol, mudrost i ludost, snaga i slabost. Om Sriram – ti si mir, stišanje – nepromenjivi, nepoljuljani, večiti, beskajni – svemoćni, nezamislivi, neshvatljivi. Om, om, om!

*

Postoje dve lestvice – ljubav i mržnja – koje izlaze iz Tebe. O Rama, da bih Te dosegao, to jest, da bih se popeo – koriste se lestvice ljubavi. Da bi Te se odreklo, to jest, spustilo dole – koriste se lestvice mržnje. Ljubav vodi ka jedinstvu. Mržnja vodi ka različitosti. Jedinstvo je sreća. Raznolikost je jad. Stoga, O Ramdas, izaberi put ljubavi ka gore koji te vodi do krajnjeg mira – trajnog i večitog – koji je Rama. Kada se odreknete Rame, mržnja vas vodi dole gde tonete u bol, strah i smrt. Om Sriram!

*

Ramdas, ne budi ponosan. Ne misli da je iko niži od tebe u svetu. Svi zaslužuju da budu tretirani sa poštovanjem i zahvalnošću.

*

Neka Tvoj um – O Ramdas – uvek bude okrenut prema Čarki Ram-Smarana i u dato vreme češ učiniti da tvoj um nosi beli Khadar čistoće.

*

O Rama, Ramdas je Tvoj rob, Tvoj potpuni rob. On Te moli da strogo nadzireš svako delo koje on čini, svaku reč koja dolazi sa njegovih usana i svaku misao koja dolazi u njegov um. O Rama, postaraj se da Tvoj rob ne učini, izgovori ili pomisli išta nevredno Tebe ili neprihvatljivo Tebi. Neka Ramdasova dela budu uvek ispravna i dobra. Neka njegov

govor uvek bude mudar i nežan. Neka njegove misli uvek budu svete i čiste. Ukratko, neka Ramdasova dela, reči i misli izvire direktno iz meditacije na Tvoje božansko Jastvo. Om Sriram.

*

O Rama, kakvo si Ti sjajno biće. Ramdas polaže svoju glavu pred Tvoja sveta stopala. Zamislida bacaš Svoj puni sjaj na svoga roba. Učini ga svojim, svojim potpuno. Ramdas nema utočište nego u Tebi – nema roditelja osim Tebe – nema vodiča osim Tebe – nema učitelja osim Tebe – nema viši ideal od Tebe. Smiluj se na njega, O Rama, imaj milosti. Iznad svega, O Rama, postaraj se da on ne zabroravi na Tebe. Zaboraviti Tebe za njega znači potpuno uništenje. Ramdas ne može ni da pomisli na to. O Rama, Ramdas ima potpuno poverenje u Tebe. On zna da sve što Ramdas moli, Ti mu odmah uslišiš. Dozvoli mu da uvek živi u Tebi, samo u Tebi. Om Sriram!

*

O Rama, spasi, spasi svoje dete, svog roba. Dozvoli da svako vlakno njegovog bića bude uzbuđeno od muzike ludila za Tobom, sama krv njegovih vena protiče pokrenuta besom ludila za Tobom, same njegove kosti lome se i pucajuna njihovom mestu ponovljenim udarcima ludila za Tobom, celo njegovo telo se trese, drma i klima tako što dozvoljavaš da na njega padne lavina ludila za Tobom. Om Sriram!

*

Uspni se, uspni, O Ramdas – leti iznad svega, vini se u nebesa, plovi u bujici svetla koje lije sjajno sunce. Neka čisti, razređeni vazduh iznad obavije te celoga. Neka te sam prostor proguta. Gde si onda, Ramdas? Ramdas je nigde. Ramdas je sada samo ludilo, vazdušasto ništa. Istina – velika istina, Rama te je progutao – nema te više, nema te više, nema te više! Om Sriram!

*

O Ramdas, postani jedno sa zelenilom lišća. Budi upijen u bleštavilo svetla. Pomešaj se sa maglom brda. Budi dah vetra – plavo nebo – zlatilo zore – smiraj noći. Om Sriram!

*

O Rama, Ti si ljubaznost. Ti si ljubav. Ti si velika istina. Neka se Ramdas čvrsto uhvati za Tebe. Neka ne izgubi stisak Tebe. Neka se uvek čvrsto drži Tebe. Neka uvek živi sa Tobom – u Tebi. Dozvoli da ne bude odvojen od Tebe. Neka uvek ostane u Tvom zagrljaju. O Rama, uvek svojim rukama grli svoga roba i nikad ga ne ispuštaj. Učini ga neustrašivim, hrabrim i čvrstim – postojanim u njegovim zavetima – jakim u njegovoj veri u Tebe. Neka dodir sa svetom ne utiče na njega. Ramdas, uvek se sećaj da si samo u svetu u društvu Rame.

*

Ramdas, uprkos Raminoh neograničenoj milosti prema tebi, ti si još uvek slab. Ramdas, ti si još uvek mali i beznačajan – pun nesavršenstava – pun mana. Plači, plači, tuguj, tuguj. Ukloni, O Rama, sav njegov egoizam.

*

O Rama, podigni veliki požar – moćni potopvatre – i sagori u njenih ližućim plamenovima sva zla koja su u Ramdasu. Vatra je zapaljena, plamenovi rastu – crveni jezici plamenja – njišu se, sikću i plešu. Baci u njih sada, Raminom zapovedi, O Ramdas, najpre, Ahankar, onda Kamu, Lobhu, Mohu, Madu, Matsarju, brzo jednu za drugom. Tako valja, sve su one sada u vatri. Raspiri vatru, O Rama. Sva zla sagorevaju, gore, gore. Sada lete kao dim. Sada padaju kao pepeo. Sva slava Tebi, O Rama! Sada se vatra gasi i smiraj preovladava – mir nebeskog smirenja, ispunjen sa čudesnom ljubavi i mirom, ispunjen sa slatkoćom Rame. Sloboda, sloboda, O sloboda, Mukti je Tvoje ime. Om Sriram!

*

O Rama, Tvoj rob je uvek i potpuno pod Tvojom zaštitom. Ti si njegovo jedino utočište. On se obraća Tebi radi svega. Neka celo vreme Tvoje sveto ime bude u njegovim mislima. O Rama, pročisti Ramdasov um – očisti ga od svih loših i bezvrednih misli. O Rama, Ramdas je Tvoj. Misli o tome, Ramdas, ti živiš samo za Ramu. Ti ne živiš ni za šta drugo, niti i za koga drugog. Rama je kraj i cilj tvoga postojanja. Sam tvoj život je ograničen sa Ramom. O Rama, učini Ramdasovu veru u Tebe večito nepoljuljanom, večito jakom, trajno učvršćenom. Neka sve Ramdasove misli, reči i dela idu direktno od Tebe – na Tvoj podsticaj – u Tvoje ime i samo za Tebe. Neka se Ramdasova ličnost istopi u Tebi. Učini ga Svojim boravištem –ili učini Sebe njegovim boravištem – spojeni, zavareni jedno za drugo za veke vekova. Moćan kao što si Ti, O Rama, ljubavan kao što si Ti, svetlo kao što si Ti, blaženstvo kao što si Ti, velika i jedina istina kao što si Ti, Tvoj rob se moli Tebi, moli Te, preklinje Te, vapi ka Tebi, žaluje Tebi, prostire se ispred Tebe – O Rama, imaj milosti za svoga roba, učini ga potpuno Svojim. Rama, blagoslovi, blagoslovi Svoga roba. Blagosloviti Svoga roba znači blagosloviti svet. Voleti Svoga roba znači voleti svet. O Rama, O beskrajna ljubavi, uđi u samo Ramdasovo biće i živi tamo i širi Svoju svetlost, ljubav i blaženstvo. Om Sriram.

*

O Rama, postoji zora – sjajno praskozorje u srcu Ramdasa. U njoj je poplava svela – blesak ljubavi – navala blaženstva. Čistoća boravi tamo gde je Rama. On ulazi, sva zla odlaze. Sunce izlazi, sva tama nestaje. O Rama, kako si slavan. Istog trena kada Ti se moli, Ti slušaš i uslišavaš. O majko, kako si ljubazna. Kako je lepa Tvoja ljubav, kako nežna, kako meka, kako milostiva, kako istinita, kako okrepljujuća, kako prijatna, kako dobra, O kako trajna! O Rama, Tvoj, Tvoj je Tvoj rob – Tvoj – Tvoje je ovo Tvoje dete zauvek, zauvek, zauvek. Om, Om, Om Sriram!

*

Više, sve više misao se diže dok se ne izgubi u neshvatljivom. Dublje, sve dublje misao se spušta dok se ne izbubi u bezdanu. Šire, sve šire misao se širi dok se ne izgubi u nespoznatljivom. Uže, sve uže misao se skuplja dok se ne izgubi nepojmljivom. Om Sriram!

*

Ljubav širi srce, dok ga mržnja skuplja. Nema ništa slađe od ljubavi. Nema ništa gorče od mržnje. Ljubav je prirodna. Mržnja je neprirodna. Ljubav gradi, a mržnja razara. Ljubav je očaravajući i ljubak pejzaž. Mržnja je bezvodna i nevesela pustinja. Ljubav je harmonija. Mržnja je kaos. Ljubav je svetlo. Mržnja je mrak. Ljubav je blaženstvo. Mržnja je jad. Ljubav je život. Mržnja je smrt. Ljubav je čistoća. Mržnja je nečistoća. Ljubav spaja. Mržnja razdvaja. Ljubav je lepota. Mržnja je neharmonična buka. Ljubav je mudrost. Mržnja je neznanje. Ljubav je aktivnost. Mržnja je tromost. Ljubav je raj. Mržnja je pakao. Ljubav je Bog. Mržnja je iluzija. Om Sriram.

*

O čoveče,

Gde je slatkoća – u tebi je.

Gde je gorčina – u tebi je.

Gde je sreća – u tebi je.

Gde je jad – u tebi je.

Gde je svetlo – u tebi je.

Gde je mrak – u tebi je.

Gde je ljubav – u tebi je.

Gde je mržnja – u tebi je.

Gde je vrućina – u tebi je.

Gde je hladnoća – u tebi je.

Gde je dobrota – u tebi je.

Gde je zlo – u tebi je.

Gde je istina – u tebi je.

Gde je neistina – u tebi je.

Gde je mudrost – u tebi je.

Gde je neznanje – u tebi je.

Gde je raj – u tebi je.

Gde je pakao – u tebi je.

Gde je Bog– u tebi je.

Gde je zabluda – u tebi je.

Om Sriram!

*

Rama je rezervoar nektara od svetla, ljubavi i blaženstva. O Ramdas, zaroni u ovo vrelo ambrozije – potoni, plivaj, pleši, ne, utopi se u njemu. Om Sriram!

*

Rama je miris od svetla, ljubavi i blaženstva. O Ramdas, stopi se sa ovim talasom arome, roni, igraj, skakući – ne, izgubi se u njemu. Om Sriram!

*

Rama je duga boja sačinjenih od svetla, ljubavi i blaženstva. O Ramdas, gledaj u ovo nebo nijansi, spoji se, natopi se, sjedini se – ne, osećaj se jedno sa njom. Om Sriram!

*

Rama je muzika nota ispunjena svetlom, ljubavlju i blaženstvom. O Ramdas, otpijaj sa ove fontane ushićenja, vrti se, prodrmaj se, budi se – ne, umri opijen sa njom. Om Sriram!

PESME

OM SRIRAM

Ljubav je nežno polegla glavu,

Svetlo je živo plesalo unaokolo,

Blaženstvo je pravilo radosne zvuke,

Mir dolazi da ih sve bagoslovi.

Ljubav nežno otvara svoje oči,

Svetlo nežno talasa na lepezi,

Blaženstvo je poskočilo, bežalo i pobeglo,

Mir se smeši sa svih njih.

Ljubav je pevala svoju najslađu pesmu,

Svetlo je intoniralo svoje očaravajuće zrake,

Blaženstvo se smeje i zvoni i igra se.

Mir se smeši sa svih njih.

Rama – vesela ljubavi,

Rama – sjajno svetlo,

Rama – blažena vizijo,

Rama – mir nad svime.

JEDINO SKLONIŠTE

O Rama, uzimam utočište u Tebi,

Ti si moja ljubav, moj život, moj vodič,

Ja sam u Tebi, Ti si u meni,

Ti si moj otac, majka, zaista.

Ti si život koji prožima sve.

U Tebi sve stvari i životi počivaju,

Ti si život u velikom i malom,

Moj prijatelj i brat u Tebi obitavaju.

Tvoja lotosna stopala su moja stalna misao,

Tvoje božansko svetlo moj jedini san,

Služiti Tebe je moja dobra sudbina,

Ti si moje bogatstvo, ime i slava.

O Rama, kako je čaroban taj zvuk,

O usne, zborite Rama Rama,

O ume, meditiraj na Rama Rama,

Zaboravi sebe u Njemu – u Njemu.

RAMA

O Rama, vidim Tvoj oblik na sve stane,

U svim svetovima Tvoje svetlo

i slava borave.

O Rama, Ti si sunce

Koje sja visoko,

Ti si mesec

I zvezde na palubi neba.

O Rama, Ti si život

Koji ispunjava prostor,

I pokreće vrtložeći

univerzum.

O Rama, vidim u brdima Tvoju božansku formu,

I u velikim vodama koje teku

I talasima i svetlucanju.

O Rama, vidim Tvoje svetlo

U divljim džunglama,

U drveću i biljkama i blagom zelenilu.

O Rama, sav život odražava Tvoje božansko svetlo

Ti si sve –

Ljubav, blaženstvo, moć.

OM

Katosan

1923

Za:

Gurudeva

Om Šri Ram Āai Ram Āai Āai Ram

Guru Maharadž,

Hiljadu naklona Tvojim svetim stopalima. Ljubaznost Šri Rame prema meni je bila toliko velika da je nakon što me oslobodio odkulučenja Samsare, dao mi je potpuno svoje božansko vođstvo i podršku. O! Rama, Ti si moje jedino utočište. Ti si me tretirao kao Svoje bespomoćno dete i uvek se nežno brinuo o meni. Slava Tebi, O Rama! Tvoja milost i ljubav su beskrajni. Da se nikad ne umorim od ponavljanja Tvoga slatkog imena, slađeg od nektara. Moje srce je puno radosti koje mi daje Šri Rama i moram da govorim o Njemu i Njegovoj ljubavi, kome? O Rama, kome? Tebi, moj brate, moj Satguru. Šri Rama mi pokazuje sva čuda Njegove Maje. Šri Rama me vodio svuda u posetu svetim mestima od juga Indije do najvišeg severa. On je vodio korake svoga poniznog sluge preko blagoslovenih Himalaja. Sam vazduh tamo odiše Šri Raminom božanskom prisutnošu. Bezmerni lanci brda zaodeveni sa gustim šumama su večni svedoci Ramine veličine. Sveta Ganga koja teče niz ova brda – dajući život i preživljavanje milionima – peva u Raminu slavu. Zaista moj vid je bio blgosloven sa čudesnim prizorima i pejzažima – koji su me očaravali. O Rama, ti si velik! 400 milja sam prepešačio preko planina i nisam se osećao umornim jer je Šri Rama bio milostiv prema meni. Dao mi je snagu i mir. Na određenim mestima usponi su bili toliko strmi i staza toliko neravna i uska da je malo posrnuće moglo da ustremi čoveka naglavačke u naručje Gange – stotine stopa nizbrdo.

Kada je Šri Rama moj vodič, od čega može da me bude strah? Poveo me je sve više i hodio sam bez straha, pun radosti, pevajući Njegovo slatko ime. Sri Rama mi je najpre dao da posetim Kedarnath – oko 160 milja od Haridvara. Staza za Kedarnath je zaista bila opasna. Mnogi hodočasnici su se okliznuli sa stena i odnele su ih bujice Gange. Mandikini, pritoke Gange, izvire u Kedarnathu. Mesto je pod snegom i hladnoća je ekstremna. Dok se penje ka Kedarnathu, mora se prelaziti preko snega. Ko me je štitio od hladnoće? O, to si bio Ti! Ovde je sagrađen hram koji je sa svih strana okružen sa visokim stenama koje su potpuno pod snegom. Popeo sam se na jednu od ovih stena što je bio podvig. Najpre sam mislio da nije toliko visoka. Puzio sam dva sata, (gotovo) da još nisam mogao da doznam vrh. Dok sam se penjao, držao sam se za travu koja je tu i tamo prodirala kroz sneg. Tebalo mi je gotovo tri sata da stignem do vrha stene. Udaljenost koju sam prešao je otprilike jedna milja. Popeti se je bilo dovoljno teško, ali je spuštanje bilo ekspremno opasno. Morao sam da klizim dva ili tri jarda i da se onda uhvatim za travu. Nadalje, počelo je sipi, ali ne kiša, već bele pahulje snega. O Rama, ko me je ovde ponovo zaštitio – to si bio Ti i samo Ti. Posle gotovo pet sati, došao sam do podnožja stene. Posetio sam izvor reke Mundakini gde se topi sneg i teče na dole. Ovde sam se okupao u vodi koja je bila hladna kao led. O Rama, samo Tvojom milošću sam mogao da uradim sve ove stvari. Sva slava Tebi! Ostao sam u Kedarnathu jedan dan, a onda sam se spustio oko 40 milja niz drugi venac brda, a staza ovde nije bila toliko loša kao ona koja je vodila za Kedarnath. Ali sam morao da pređem preko snega na nekoliko mesta i da pređem udaljenost od oko 81 milju (miljokazi su na putu) da dođem do izvora reke Alakanda, druge pritoke Gange. Ovo mesto se zove Badrinath ili Badrinarajan. I ovde je veoma hladno. Ovde postoji jedno čudo. Sa jedne od stena koje okružuju hram Narajanu teče vruća voda koja isparava, a koja se sakuplja u rezervoar u kojem se kupaju hodočasnici. I ovde sam ostao jedan dan, a onda sam se spustio. Hiljade hodočasnika se svake godine penju na ova brda na Daršan Kedarnatha i Badrinatha.

Zbog preiscrpljenosti mnogi stari muškarci i žene napuštaju svoga tela na putu prema gore. Ramina milost prema meni tokom ovog putovanja je bila toliko velika da se nisam osećao gladnim na putu. Hodočasnici su bili veoma ljubazni prema meni. Oni su se suparničili jedno sa drugim u zadovoljavanju mojih potreba što se sastojalo od 2 ili 3 Rotija bez soli i kuvanih krompira. Neki su istinski bogoobožavali Raminog poniznog Dasa. Haridvar je početno mesto ovog himalajskog hodočaća. Oko 15 milja u brda je mesto Rišikeš gde borave stotine Mahatma u njihovih Ašramima, slamenim kolibama na obalama Gange. Mesto je jednostavno očaravajuće – jedno vreme sam mislio da ostanem ovde zauvek, bez da nastavljam dalje u brda. Čak i sada želim da me Šri Rama ponovoodvede u ovo mesto kako bih mogao da povedem ostatak svoga života u društvu ovih Sanjasina, ali ne znam šta On hoće. Ostao sam u Rišikešu 3 dana. Na svom putovanju preko brda, posetio sam Ašrame Agastjamunija, Narade i Pandava. Trebalo mi je 40 dana da završim ovo putovanje. Ove planine nastanjuju planinska plemena koja se bave poljoprivrednom. Oni su toliko jednostavni i toliko čisti, nezagađeni modrenom civilizacijom. Ram Nam je na usnama svih njih. Oni su svelte puti, odeveni u debelu ćebad. Čak i žene koriste debele prkrivače kao Sarije. Oni takođe uzgajaju krave i ovce, a od ovaca dobijaju vunu koju predu i tkaju u ćebad za svoju odeću. Čudesna su Tvoja dela, O Rama! Na povratku iz Himalaja, Rama me uputio prema Mathuri, mestu rođenja utelovljenja ljubavi, Bhagavana Šri Krišne, odakle sam posetio Gokul, Govardhan i Brindaban. Proveo sam oko 10 dana na obalama svete Jamune u Brindabanu. Brindaban je divno mesto. Iz Mathure, Šri Ram me je naveo na put dole do Raipura, Ađmera (gde sam posetio Khađa Pir, poznato svetiliše Muslimana, i odatle se popeo na brdo Puškar Rađ, te ostao tamo 5 dana. Onda sam išao dalje na dole. Rama je hteo da na kratko posetim Dvaraku i Girinar. Girinar je mesto ili sedište Datatreje. Nakon što sam posetio ta mesta i Pandharpur, Rama je izgleda hteo da završim moj putujući život. Sada sam u Ašramu Mahatme iz Guđrata. Ovaj Ašram se nalazi u džungli, prilično usamljen, gde mogu da radim Rambađan sa velikim zadovoljstvom. Molim se Rami da mi pokaže i da

me odvede do mesta gde mogu da provedem ostatak svoga života u meditaciji na Njega, u ponavljanju Njegovog slatkog imena. Čarobna muzika zvuka Rame me je održavala celo vreme i zasigurno će me ispunjavati sa Njegovom milošću do kraja. Ali šta On namerava da učini sa mnom, to mi još nije poznato. Prostracije svetim stopalima moga Gurudeva, našeg oca koji mi je dao tu božansku Ram Mantru i tvojim stopalima takođe. Žudim za tvojim blagoslovima. Da vas Šri Rama sve blagoslovi sa svojom milošću je žarka molitva Njegovog poniznog Ramdasa. Možda ću, Ramnom milošću, ostati ovde oko 10 dana pre nego što krenem za Dvaraku.

S ljubavlju i Namaskarima,

Ramdas

Te večeri kada je Svami Ramdas otišao iz Mangalorea, 27. decembra 1922., napisano je ovo pismo Smr P. Rukma Bai, supruzi Šri Svamija Ramdasa u njegovom Grihasthaašramu.

Traskripcija prepiske:

Za

Smt Rukmabai

Draga sestro,

Ti si samo moja sestra u budućnosti. Šriram pred čijim stopalima sam se potpuno predao me pozvao da napustim prošlost svoga života. Idem kao prosjak u široki svet pevajući slatko ime Šrirame. Znaš da nemam ambicije u životu osim borbe da postignem Šriraminu milost i ljubav. Jedino tom cilju posvećujem ostatak svoga života i patim za to – patim do bilo koje mere. Možda se nećemo ponovo sresti – bar ne kao muž i žena. Hodi uvek stazom Božjom i istine, i neka Rame učini isto.

Ne napuštaj točak koji se vrti. Daće ti mir i sreću. Neka Rame radi isto.
Šriramini blagoslovi tebi i Rame – neka vas obadvoje štiti.

Tvoj s ljubavlju,

Sd-P Vital Rao

27. decembra '22.

REČNIK

Ahankar	– osećaj ega
Akhada	– obitavalište Sadhua
Anaksetra	–kuća u kojoj se deli besplatna hrana religioznim prosjacima
Asan	– sedište ili jogički položaj
Avatari	- inkarnacije Boga
Bađi	- Kari od povrća
Bakte	- Božji poklonici
Baki	- devocija
Bikša	- isprošena hrana
Bundar	- morska luka
Čarka	- pasta od sandalovog drveta
Čela	- učenik
Čit	- kupon za hranu
Dal	- hrana od sočiva
Daršan	- poseta viđenja

Das	- sluga
Dharmasala	- kuća za odmor
Dhed	- parohija
Doli	- nosiljka nalik kolevci za nošenje uzbrdo
Ektar	- jednožičani instrument
Fakir	- religiozni prosjak
Gadi	- sedište od pamučnog dušeka
Gerua	- crvena boja koja se koristi za bojenje odeće Sanjasina
Gomata	- majka krava
Grihasta	- kućedomaćin
Grihastaašrama	- život kućedomaćina
Guru	- duhovni vodič
Gurustan	- boravište Gurua
Kama	- požuda ili želja
Kamandal	- posuda za vodu koju nose Sanjasini
Kambal	- vuneno ćebe
Kaupin	- tkanina oko bedara
Krodh	- ljutnja
Kšetra	- mesto na polju – ovde se odnosi na kuću gde se hrani
Ladus	- slatke kuglice
Lobha	- pohlepa
Lota	- mala posuda za vodu
Mada	- ponos

Mahant	- nastojnik religijske institucije
Maharši	- veliki mudrac
Mahasamadhi-	konačno uranjanje sveca u Boga posle raspada njegovog tela
Mahatma	- velika duša
Mandap	- okićena struktura za postavljanje slike božanskog ili poštovana osoba
Mandir	- hram
Mantram	- zazivanje
Masđid	- muslimansko mesto bogoobožavanja
Matsarja	- ljubomora
Maja	- zabludna moć Boga
Moha	- vezanost
Mridang	- bubanj koji se koristi u indijskoj muzici
Mukti	- oslobođenje
Namaskar	- pozdrav
Nim	- vrsta indijskog drveta sa lišćem gorkog ukusa, ali koje poseduje lekovita svojstva
Pranava	- sveti slog Om
Prasad	- hrana ponuđena Bogu
Puđa	- bogoobožavanje
Puđari	- bogoobožavalac
Puriji	- pečeni pšeničani hleb
Ram Bađan	- devocijsko pevanje ili meditacija na Boga
Ram Đapa	- ponavljanje Raminog imena

Rami Smaran	- prisećanje Boga
Roti	- hleb napravljen kod kuće
Sadavart	- hrana koja se daje Sadhuima besplatno
Sadhana	- duhovna disciplina
Sadhu	- asketa
Samadhi	- svečev grob ili duhovni trans
Samsara	- svetovni život ili točak rođenja i smrti
Samsaričan	- koji se odnosi na svetovni život
Sandhja	- molitve Hindusa tokom tri posebna perioda u danu
Sanjasin	- religijski prosjak
Sariji	- glavna odeća indijske žene
Satiji	- ovde se odnosi na indijske žene koje su se spalile na grobnim lomačama njihovih preminulih muževa
Sat Sang	- druženje sa svecem
Seth	- trgovac
Šiva Ling	- simbol Šive koji obožavaju Hindusi
Šivaratri	- noć tokom koje se posebno obožavanje daje Šivi jednom godišnje
Šišja	- učenik
Sloke	- stihovi
Tabuth	- muslimanski termin, vidi Mandap
Tapasja	- isposništvo
Upadeš	- inicijacija ili religijsko podsticanje
Vakili	- pravnici

MAPA PUTOVANJA

O AUTORU

(Pozadina knjige)

Svami Ramdas, koji se zvao P. Vital Rao tokom svojih presanjasinkih dana, je vodio

običan život dok se na njega nije spustila božanska milost godine ili oko godine 1920.-te.

Tada se duboko zamislio o beskorisnosti svetovnih napora i neophodnosti da se krene

božanskim putem i da se realizuje vlastita jednoakost sa vrhovnim bićem koje jedino

može dovesti osobu do 'večitog mira'. Potpuno se položio pred oltar Božji. U to vreme

njegov otac ga je inicirao u sveto i svemoćno ime Božje – Šri Ram Đai Ram Đai Đai Ram.

Počeo je sa neprekidim čantanjem svetog imena. Kada je naredba stigla iznutra da se odrekne svetovnog života, započeo je život lutajućeg prosjaka. Vatrema težnja, zajedno sa intenzivnom praksom da dosegne najviše, ubrzala je njegov duhovni napredak i za kratko vreme je mogao da vidi svoga voljenoga – Boga – svuda, unutra i spolja. Tako je

pokazao kako apsolutna predanost Bogu, koja je proistekla iz Njegovog stalnog prisećanja čantanjem Njegovog imena, možebrzo dovesti do konačne realizacije i do ustoličenja u beskrajnom baženstvu.

Nakon što je tako dosegao duhovno oslobođenje i viziju Boga, počeo je sa svojom misijom buđenja čovečanstvo za svesnost Boga. Godine 1931. on i majka Krišnabai, njegov prvi učenik i samorealizovana duša, su osnovali Anandašram sa ciljem da se širi ideal univezalne ljubavi i služenja. Ovaj duhovni centar pruža sve vrste pogodnosti za duhovnu obnovu duše kako bi osoba mogla da realizuje svoju iskonsku božansku prirodu.

Svami Ramdas je postigao Maha Nirvanu jula 1963., a majka Krišnabai februara 1989..

Knjige koje je napisao Svami Ramdas, koje su proistekle iz duboke realnosti, nastavljaju da inspirišu bezbrojne poklonike kako u Indiji, tako i izvan Indije.